

Sömürüye, faşist baskılara, gericiliğe ve yasaklara karşı

1 MAYIS'TA ALANLARA!

TKİP 1 MAYIS'TA MÜCADELEYİ YÜKSELTMEYE ÇAĞIRIYOR!..

Egemenler ile ezilenlerin, sömürülenler ile sömürülenlerin uzlaşmaz karşıtlığı ve çatışmasının ifadesi olan 1 Mayıs tüm dünyada bunun enternasyonal bir çağrısıdır. Sermaye iktidarı bu çağrıyı boğuntuya getirmek ve bastırmak için yalnızca seçim rüzgarı estirmekle kalmıyor. Bir yandan işbirlikçi sendikalar aracılığıyla 1 Mayıs'ı bahar bayramına çevirmeye, bir yandan da başta Taksim olmak üzere devrimci 1 Mayıs kutlamalarını baskı ve yasaklarla engellemeye çalışıyor.

Sermaye iktidarının tehditleri sökmeyecektir. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile gençliğin 1 Mayıs'ın çağrısına sahip çıkmaktan, kapitalist sömürü ve kölelik düzenine, faşist baskı ve gerici zorbalığa, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı ayağa kalkmalarından, özgür, eşit, kardeşçe bir dünya için sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmelerinden başka bir seçenekleri kalmamıştır. Bunun karşısındaki tek alternatif, emperyalist-kapitalist barbarlık içinde tükeniştir. » s.2

TKİP 1 Mayıs'ta mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor!..**Kapitalist sömürü ve köleliğe, emperyalist saldırganlık ve savaşa, faşist baskı ve gerici zorbalığa karşı****1 Mayıs'ta alanlara!*****İşçiler, emekçiler,***

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ı, Türkiye'de yeni bir seçim aldatmacasının sahnelendiği, dünyada kapitalist bunalımın derinleşmeye devam ettiği bir dönemde karşıyoruz.

Emperyalist dünya burjuvazisi, yıllardır işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ağır faturalar ödettiği halde bunalımı atlatamıyor. Çünkü dünya kapitalizminin bu son bunalımı çok boyutlu ve yapısalıdır. Çoktan miadını doldurmuş olan emperyalist-kapitalist dünya düzeni her bakımdan ve hemen her yerde tıkanmış durumdadır.

Kapitalist ekonomi rayından çıkmış, sık sık şiddetli ataklar geçirmektedir. Dünyanın dört bir yanında esnek çalışma, taşeronlaştırma, düşük ücretler, uzun çalışma saatleri, iş cinayetleri vb. ile karakterize olan yoğun bir sömürü ve katmerli kölelik hüküm sürmektedir. Toplumlar koyu bir gericilik, dizginsiz bir devlet terörü ve faşist baskı eşliğinde ideolojik, kültürel ve ahlaki çürümenin girdabına itilmektedir. Gezegenimiz barbarca talan edilmekte, tüm kaynakları geri dönüşü olmayacak şekilde kurutulmaktadır.

Öte yandan emperyalist hegemonya krizi sürekli derinleşmekte, bu ise emperyalist saldırganlık ve savaşı, silahlanma yarışını ve militarizmi alabildiğine körüklemektedir. İşçi ve emekçiler ırkçılık, faşizm, dinsel bağnazlık, etnik milliyetçilik vb. gibi gerici ideolojilerle körleştirilerek, sınıf ayrımı ve savaşı dizginlenmeye çalışılmakta, emperyalistler hesabına bölgesel boğazlaşmalar yaygınlaştırılmaktadır. Başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye'yi çevreleyen bölgeler bunun günümüzdeki arenasına dönüştürülmüştür.

Özetle dünya burjuvazisinin, köhnemiş düzenini ayakta tutmak için son 30-40 yıldır başvurduğu yegane çere, insanlığı, uygarlığı ve doğayı uçuruma sürüklemekten ibarettir.

Emekçi kardeşler,

Emperyalizmin yeminli uşaklığını yapan Türk egemenleri, adeta efendileriyle yarış halindedir. Dümenini dinci-gerici partinin tuttuğu Türk sermaye düzeni, katmerli sömürü ve kölelikte, faşist baskı ve gerici zorbalıkta, işçi katliamlarında, kadın cinayetlerinde, çevrenin yağmalanmasında her yıl yeni rekorlar kırıyor.

Zira AKP'nin "yeni Türkiye"si ekonomik, siyasi, askeri, teknik vb. açılardan emperyalizme göbekten bağlı, işçi ve emekçilere en ağırından faturalar kesilmesi zorunlu görülen bir ülkedir. AKP iktidarının işçi ve emekçileri köleliğe, gençliği geleceksizliğe,

kadınları şiddet ve cinayet girdabına, Kürt halkını sömürgeci boyunduruğa mahkum etmek için yegane seçeneği ise, dinci-gerici zorbalığın, faşist baskı ve devlet terörünün, polis devleti uygulamalarının tırmandırılmasından başka bir şey değil. Bu yüzdendir ki 2013 Haziran'ından bu yana faşist baskı ve gerici zorbalıkta tüm sınırlar aşıldığı halde, "iç güvenlik" adı altında yeni faşist düzenlemelere ihtiyaç duyuyor, başkanlık sistemi adı altında diktatörlük rejimini tahkim etmek istiyor.

Emperyalizme taşeronluğun öteki bir sonucu ise komşu halklara yönelik saldırgan dış politikadır. AKP iktidarı yönetimindeki Türk sermaye devleti, gerici vahşet çeteleri üzerinden Suriye'de yürütülen barbarca savaşta birinci dereceden pay sahibidir. Yeni-Osmanlı hayallerle üstlendiği kirli taşeronlukta tam bir hüsrana yaşadığı halde, halklara düşmanlık ve saldırganlık siyasetini ısrarla koruyor, en son Yemen savaşında görüldüğü üzere.

Dinci parti yönetimindeki Türk sermaye devletinin, gelinen yerde bölgesel çapta kendini dayatan Kürt sorununa dair tutumu da farklı değil. AKP iktidarı bir yandan Kürt hareketinin silahlı direnişini tasfiye etmek

ve Kürt halkının kazanımlarını boğmak hesabıyla Türkiye'de "çözüm süreci" aldatmacasına başvururken, diğer yandan Rojava'da dinci-gerici çeteleri besleyip kollamayı sürdürmektedir. Zira tıpkı diğer sorunlarda olduğu gibi, Kürt sorununda da bir çözüm olanağından, dolayısıyla seçeneğinden yoksundur.

Nereden bakarsak bakalım, karşımızda tıkanmış, şiddetle, zorbalıkla ayakta duran, kendisiyle birlikte toplumu da çürütmeye çalışan bir sermaye iktidarı duruyor. 90 yıllık köhnemiş cumhuriyetin öz çocuğu olan AKP iktidarının 13 yıllık eseri, yolsuzluk ve rüşvet havuzlarında tepinen din bezirganlarının saltanat sürdürdüğü karanlık bir bataklığı andırıyor.

İşçiler, emekçiler, kardeşler,

Egemenler ve sömürönlere karşı birlik, dayanışma ve mücadele ihtiyacının kendini yakıcı şekilde dayattığı bir dönemde bir kez daha seçim aldatmacası sahneleniyor. Güya emekçilerin çıkarlarını temsil etmek iddiasında olan, gerçekte ise tek kurtuluş yolu olan devrim ve sosyalizmden tüm umudunu kesmiş reformist sol, her zamanki gibi parlamentarist hayaller yaymakla meşgul. Oysa her tarafından pislik saçılan sermaye bataklığının tümüyle kurutulması, ancak işçi sınıfı önderliğinde bir devrimle mümkündür.

Egemenler ile ezilenlerin, sömürönlere ile sömürönlere uzlaşmaz karşıtlığı ve çatışmasının ifadesi olan 1 Mayıs tüm dünyada bunun enternasyonal bir çağırısıdır. Sermaye iktidarı bu çağırışı boğuntuya getirmek ve bastırmak için yalnızca seçim rüzgarı estirmekle kalmıyor. Bir yandan işbirlikçi sendikalar aracılığıyla 1 Mayıs'ı bahar bayramına çevirmeye, bir yandan da başta Taksim olmak üzere devrimci 1 Mayıs kutlamalarını baskı ve yasaklarla engellemeye çalışıyor.

Sermaye iktidarının tehditleri sökmeyecektir. Zira işçi sınıfı ve emekçi kitleler ile gençliğin 1 Mayıs'ın çağırısına sahip çıkmaktan, kapitalist sömürü ve kölelik düzenine, faşist baskı ve gerici zorbalığa, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı ayağa kalkmalarından, özgür, eşit, kardeşçe bir dünya için sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmelerinden başka bir seçenekleri kalmamıştır. Bunun karşısındaki tek alternatif, emperyalist-kapitalist barbarlık içinde tükeniştir.

TKİP, işçi sınıfını tarihsel sorumluluğuna sahip çıkmaya, emekçi kitleleri, gençliği ve kadınları işçi sınıfının devrimci bayrağı altında kenetlenmeye, sosyalizm mücadelesini büyütme çağırıyor.

Yaşasın 1 Mayıs! Bijî Yek Gulan!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

15 Nisan 2015

Taksim yasağı hükümsüzdür!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünya ölçeğinde yüz binlerce işçi ve emekçi; her geçen gün artan baskıya, sömürüye, açlığa ve yoksulluğa karşı 1 Mayıs'ta alanlara çıkmaya hazırlanıyor.

Türkiye işçi sınıfı da; sermayenin ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarının yoğunlaştığı, açlığın ve yoksulluğun gün be gün derinleştiği, iş cinayetlerinin katliam boyutlarına ulaştığı; kuralsız, güvencesiz, esnek ve kölece çalışma koşullarının olağanlaştığı bir dönemde 1 Mayıs'ı karşılıyor. Bütün bu tabloya bir de artan faşist baskı ve yasak politikalarını eklemek gerekiyor.

Öte yandan, tüm bu kapsamlı saldırılar işçi ve emekçilerin öfkesini her geçen gün büyütüyor, sermayeye karşı mücadele etme ve örgütlenme eğilimini güçlendiriyor. Bugünün Türkiye'sinde sanayi havzaları ve fabrikalar adeta kaynayan birer kazan. Gün geçmiyor ki bir mevzide direniş patlak vermesin, işçi sınıfının bir bölümü sermayeye karşı kavgaya tutuşmasın. Tüm bu olgular burjuvazinin ve sermaye devletinin uykularını kaçırıyor. Bu nedenle faşist baskıyı tırmandırıyor, yasak zincirlerini kalınlaştırmaya çalışıyor. Haziran Direnişi sürecinde büyük bir kabus yaşayan sermaye düzeni, İç Güvenlik Paketi vb. düzenlemelerle yeni dönemde gelişebilecek sınıf ve kitle hareketlerini boğmayı, öncüsüz bırakmayı amaçlıyor.

Son iki yıldır gündemde olan Taksim yasağı da bu gerici-baskıcı politikaların dolaysız bir parçasıdır. Zira sermaye düzeni işçi sınıfının, emekçilerin, devrimci ve ilerici güçlerin dışı dış mücadeleler sonucu Taksim Meydanı'nı burjuvazinin elinden söküp almasını asla sindirememiştir. Bu nedenle işçi sınıfı adına elde edilen bu önemli politik kazanımı boğmak istemektedir. İşte son iki yıldır gündemde olan Taksim yasağının hedefinde bu vardır.

Seçim aldatmacası üzerinden gerici burjuva propagandanın dizginlerinden boşaldığı, faşist baskı ve zorbalığın tırmandırıldığı, kölelik koşullarının katmerlendiği böylesi bir süreçte; sınıfın devrimci gündemleri ile 1 Mayıs alanlarında yer almak, İstanbul'da ise Taksim iradesini kuşanarak sermayeye karşı direniş bayrağını yükseltmek büyük bir önem taşımaktadır. Mücadele yürüttüğümüz her yerelde bu bakış üzerinden 1 Mayıs alanlarına çıkmaya hazırlanan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak; İstanbul 1 Mayıs'ında yasak zincirlerini kırmak için Taksim Meydanı'nda olacağımızı buradan bir kez daha duyuruyoruz. İstanbul'da 1 Mayıs'a hazırlanan tüm işçi sınıfını, emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri de sermayenin çok yönlü saldırılarını geri püskürtmek ve yasak zincirlerini parçalamak için 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyoruz.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
14 Nisan 2015

Emekçi Kadın Komisyonları'nın mücadele çağrısı...

Yaşamak için sosyalizm!

Sömürü ve baskı politikalarının her geçen gün arttığı günümüz koşullarında işçi ve emekçilerin yaşamı giderek kötüleşmektedir. Ancak işçi ve emekçi kadınlar bu sorunlardan daha fazla etkilenmektedir. Özellikle sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP ile birlikte kadınların yaşadıkları sorunlar artmış, baskının, sömürünün, şiddetin, eşitsizliğin ve gericiğin etkisi daha fazla hissedilir hale gelmiştir. Kadınların toplumsal yaşamda "nefes alabilecekleri" alanlar giderek daraltılmaktadır. Devletin "yetkili" ağızlarının açıklamaları başta olmak üzere kadınlara yönelik ayrımcı, aşağılayıcı ve gerici söylemler toplumsal yaşam içinde de karşılığını bulmakta, taciz, tecavüz ve şiddet giderek artmaktadır.

Kadınların yaşamlarını elinden alan, onları adeta bir köle haline getiren tüm bu sorunların kaynağında kapitalizm vardır. Emekçi Kadın Komisyonları olarak, bu bilinçle işçi ve emekçi kadınlara kurtuluşun kurulu düzenin yıkılmasıyla, özgürlüğe ve eşitliğe dayalı sosyalizmin inşasıyla mümkün olacağını anlatıyoruz. Örgütlenme çalışmalarımızın eksenini de bu oluşturuyor.

Öfkeyi sınıf bilincine dönüştürelim!

Tüm toplumu sarsan Haziran Direnişi'nde de açığa çıktığı gibi kadınların mücadele potansiyelleri ve enerjileri doğru temellerde örgütlendiğinde kurulu düzeni tehdit eden muazzam bir güce dönüşebilir. Kobanê direnişinde de bu görülmüş, kadınların direngenliği örnek olmuştur. Bu açıdan bir diğer gösterge son dönemlerde artan kadın cinayetleri, tecavüzleri karşısında Özgecan Aslan şahsında açığa çıkan tepki olmuştur.

Özellikle Haziran Direnişi sonrası çeşitli vesilelerle emekçilerin sokakta hak arama mücadelesinin arttığı bir süreç yaşıyoruz. Sermaye devleti ise bunu yeni baskı yasalarıyla engellemeye çalışmaktadır. Öte yandan kurulu düzen sınırlarını aşmayan mücadele programlarıyla reformist sol, işçi ve emekçilerde biriken enerjiyi düzen içi kanallara akıtmakta, yaklaşan seçimlerle birlikte bu yönlü propaganda daha da artmaktadır. Bu açıdan önümüzdeki 1 Mayıs ve seçimler gibi gündemler ayrı bir önem kazanmaktadır. Bu gündemler vesilesiyle işçi ve emekçi kadınların mücadelesini düzen içi kanallarda eritecek her türden girişime karşı devrim ve sosyalizmin etkin bir propagandasıyla mücadeleyi büyütme gerekmektedir. Kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin simgesel günü olan 1 Mayıs vesilesiyle yürütülecek çalışmaların önemi ortadadır. Hemen ardından gelen seçim

gündemi ise bir diğer olanaktır. Kadınları yedek oy deposu olarak gören düzen siyasetinin kirli propagandasının etkin bir teşhirini yapmak, işçi ve emekçi kadınların taleplerinin ve özlemlerinin ancak sosyalizmde gerçekleşeceğini anlatmak için bu dönem en iyi şekilde değerlendirilmelidir.

Emekçi Kadın Komisyonları, 1 Mayıs, seçim gibi gündemlerle birlikte yaz dönemini de içeren bir dönem boyunca sınıf içinde kadın çalışmasını etkin bir sosyalist propaganda ile birleştiren bir çalışmayı önüne hedef olarak koymuş bulunmaktadır. "Yaşamak için sosyalizm!" şiarıyla tüm çalışma alanlarında, sorunların kaynağı olan kapitalizmin etkin bir teşhiri ile birlikte işçi ve emekçi kadınları devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırarak bir çalışma örecektir.

Yeni Haziranlara gebe bu toplumda kadınların gerici politikalara, artan sömürüye ve yoksulluğa karşı biriken öfkelerinin sınıf bilinciyle şekillenmesi Emekçi Kadın Komisyonları'nın görevlerinden biridir. Toplumsal mücadele dinamiklerinin arttığı, düzen siyasetinin tüm kirliliğiyle ortaya saçıldığı bu dönemde Emekçi Kadın Komisyonları da, işçi ve emekçi kadınlara yönelik çalışmalarını hızlandırmalı, yoğunlaştırmalıdır.

Yoğunlaşmış bir çalışma...

"Yaşamak için sosyalizm!" şiarıyla önümüze koyduğumuz çalışmalara bu gözle bakılmalıdır. Emekçi Kadın Komisyonları çalışmasının bulunduğu her yerelde, her yanıyla çürümüşlüğü açığa çıkmış bu düzene karşı tek alternatif yaşamın sosyalizmde olduğu gerçeği ısrarlı, hedefli ve sistematik bir çalışmayla işlenmelidir. Kadınların öfke ve tepkilerinin düzen içi kanallara değil de sınıf mücadelesine güç sağlaması için işçi ve emekçi kadınları kuşatan bir çalışma programı oluşturulmalıdır. Bu dönem boyunca işçi ve emekçi kadınların bilinç ve örgütlenme düzeylerini yükseltecek çalışmalar yürütülmelidir.

Öte yandan bu süreç boyunca devrim ve sosyalizm mücadelesinden sapmış, reformist hayallerle kurulu düzende alternatif yaşam arayışları karşısında da ideolojik mücadelemize devam edeceğiz.

Son olarak vurgulamak gerekirse, Emekçi Kadın Komisyonları olarak "Yaşamak için sosyalizm" şiarıyla önümüze koyduğumuz bu çalışma sürecinde yaşamları ellerinden çalınmış işçi ve emekçi kadınları örgütlenmeye ve mücadele içinde özgürleşmeye çağıracağız.

Emekçi Kadın Komisyonları bulunduğu her yerde bu sorumlulukla çalışmalara yüklenecektir.

Kamu emekçilerine çağrımızdır...

1 Mayıs'ı birlikte örgütleyelim!

Sermaye hükümeti, bir yandan emekçilerin tüm haklarını her türlü yöntemle elinden alırken diğer yandan bu yıkımı, baskı yasalarıyla ve polis devleti uygulamalarıyla, zor yoluyla emekçilere kabul ettirmeye çalışmaktadır. Düzen içine girdiği çok yönlü (siyasi, iktisadi, sosyal, kültürel, ahlaki vb.) kriz ortamından çıkamamakta, kriz ve çürüme; baskıyı ve gericiyi katmerli hale getirmektedir. Hükümetin içerdeki baskıcı ve gerici uygulamalarına Ortadoğu'da oynadığı işbirlikçi ve gerici rol eşlik etmektedir.

Böylesi bir dönemde DİSK'le birlikte, Taksim kararını alan konfederasyonumuz KESK, bu kararın üzerinden haftalar geçmesine rağmen, sürecin örgütlenmesi için hala bir plan, program ortaya koymamıştır. 1 Mayıs'ı örgütleme adına gerçekleştirilen toplantıların ise, hantallığı ve kısırlığıyla bu sürece zerre katkı bulunmamaktadır. Grupların fikirlerini ifade ettikleri platformlara dönüşen bu toplantılar, hiçbir planlama yapılmadan ve kararlar alınmadan bitirilmekte; kararlar alındığında da bu kararların çoğunlukla akıbeti meçhul olmaktadır. 1 Mayıs adım adım yaklaşırken bu durum hala değişmiş değildir. Durum bu olunca 1 Mayıs, emekçilerin gündeminde de yer almamaktadır. Taksim kararını alan KESK ve bağlı sendikalar, kamu emekçileri cephesinden süreci örgütlemekle sorumludur.

Emekçilerin ve halkların bugüne kadarki tüm kazanımları, parlamentolardan değil sokaktaki mücadele yoluyla gerçekleşmiştir. Tüm büyük ve belirleyici değişimler için bu durum, sarsılmaz bir gerçektir. Emekçilerin umutlarını ve öfkelerini yaklaşan seçimlere ve parlamentoya bağlayan bir tutum içinde olmak, mücadeleyi zayıflatmaktan öte bir yarar sağlamayacaktır. KESK, bu sorumluluk

içinde hareket etmelidir. Onun asli görevi, emekçileri talepleri doğrultusunda örgütlemek ve mücadeleyi büyütmektir. Hakları korumanın da genişletmenin de yegâne yolu, emekçilerin sınıf çıkarları çerçevesinde örgütlenmesinden ve fiili-meşru mücadelesinden geçmektedir.

KESK ve bileşenleri 1 Mayıs çalışmalarına hız vermeli ve en kısa sürede bir program ortaya konmalıdır. 1 Mayıs için en geniş katılım hedeflenmeli tüm çalışmalar bu eksen temelinde planlanmalı ve yürütülmelidir. İşyerlerini gezmek, bildiri dağıtmak gibi çalışmalar için komiteler kurulmalı, bu komiteler belli bir plan ve program doğrultusunda hareket etmelidir. Bu çalışmalarda kamu emekçilerinin hak ve talepleriyle genel demokratik talepleri içeren broşür,

afiş gibi materyaller yoğunlukla kullanılmalıdır. Medya en etkili biçimde kullanılmalı, Taksim'in meşruluğu tok bir şekilde savunulmalı ve hükümetin yasakçı tutumu teşhir edilmelidir. İşyeri gezileri sonucunda 1 Mayıs günü için gerekli irtibat kanalları oluşturulmalı, bölge toplantılarıyla daha çok emekçiye ulaşılmalı ve 1 Mayıs günü için yerellerden planlamalar yapılmalıdır. 1 Mayıs coşkusu ve Taksim kararlılığı tüm tabana yayılmalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak, KESK'in bütün yükünü taşıyan öncü, ilerici kamu emekçilerine çağrımızdır. KESK'i harekete geçirmek bizlerin görevidir. Gelin haklarımıza yönelik saldırılara, baskılara, keyfiyete, zorbalığa ve gericiğe karşı 1 Mayıs'ı birlikte örgütleyip birlikte savunalım.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler en temel hak ve özgürlükleri için sokaklara çıkıyorlar. Bizler de karşı karşıya kaldığımız kölece çalışma ve yaşam koşullarına karşı 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olmalıyız!

Kardeşler!

Tekstil işkolu kurlsuz çalışmanın, uzun çalışma saatlerinin, düşük ücretle çalışmanın, güvencesizliğin yoğun olduğu bir sektördür. Patronlar her geçen gün çalışma ve yaşam koşullarımızı ağırlaştırarak uygulamaları hayata

geçiriyorlar. Yaşadığımız sorunlara karşı tek tek tepki göstersek de sorunlarımızı çözemiyoruz.

Birlik olmadığımız için her geçen gün daha fazla sömürülüyoruz. Bu sömürü çarkını parçalamak bizlerin ellerinde.

Yaşadığımız sorunların çözümü için birlik olmalıyız. Biz birlik olursak asalak patronların sömürsüne dur diyebiliriz. Birlik olursak bizi makinanın bir parçası gibi gören patronların sömürü düzenine karşı durabiliriz. Birlik olursak bizlere dayatılan her türlü onur kırıcı uygulamaları sonlandırabiliriz.

Kardeşler!

Bizlerin sırtından saltanatlarını

süren patronlar düzenine karşı fabrikalarımızda mücadele ateşini yakmalıyız. Komiteler oluşturarak geleceğimizi kazanmak için mücadele etmeliyiz. Şimdi geleceğimize sahip çıkmak için örgütlenme zamanıdır. Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, başta tekstil işçileri olmak üzere bütün işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olmaya davet ediyor.

Patronların sömürü ve baskı düzenine karşı dünyanın her yerinde sokaklara çıkan sınıf kardeşlerimizle birlikte bu sömürü düzenine karşı mücadele taleplerimizi yükseltmeye davet ediyoruz!

- * **Güvencesiz çalışmaya hayır!**
 - * **İnsanca yaşamaya yeten ücret!**
 - * **7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası**
 - * **Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.)!**
 - * **Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!**
 - * **Taşeron çalışma yasaklansın!**
 - * **Fabrikalarda kreş açılmalı!**
- Yaşasın 1 Mayıs!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

DEV TEKSTİL

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası

“Yaşasın 1 Mayıs!”

Yaşadıkları hak gaspları ve patronların saldırılarına karşı mücadeleyi büyüten işçiler İzmir 1 Mayıs için çağrıda bulundular.

**Mehmet
Cin**

**Ethem
Ergün**

**Adem
Kahraman**

**Hikmet
Yıldırım**

**Ergin
Dursun**

Mehmet Cin (SF Deri direnişçisi): 1 Mayıs dünya işçi bayramını en içten dileklerle kutluyorum. Bu sene ilk kez 14 arkadaş olarak 1 Mayıs işçi bayramında alanlara çıkacağız. İşsiz olarak bu sene 1 Mayıs'ı kutlayacağım. Sendikaya üye olduğum için 25 Mart günü işten çıkarıldım. Sınıf kardeşlerimden biz direnişçi 14 işçiyi desteklemelerini istiyorum. Alanlarda DERİTEKS olarak ön saflarda olacağız.

Ethem Ergün (SF Deri direnişçisi): Tüm işçilerin 1 Mayıs işçi bayramını kutluyorum. 1 Mayıs'ta sınıf dayanışması adı altında tüm sınıf kardeşlerimizin direnişimize desteğini bekliyoruz. Birlik ve beraberlik içerisinde 1 Mayıs'ı kutlayalım. Tüm işçilerin bu 1 Mayıs'ta tüm haklarına sahip olması dileğiyle. Tüm işçiler 1 Mayıs'a!

Adem Kahraman (SF Deri direnişçisi): 1 Mayıs bizim bayramımız, işçinin bayramıdır. İşimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz için sınıf kardeşlerimizle beraber taleplerimizi haykırmak için alanlarda olacağız. Sendikamızın kortejinde “Yaşasın sınıf dayanışması!”

sloganını hep beraber haykıracağız. Haziran Direniş'i'nin isyan ruhunu kuşanalım. Zincirlerimizi kıralım. 1 Mayıs'ta alanlarda hep birlikte sömürüye, köleliğe, mobbinge, baskıya dur diyelim. Tüm işçi kardeşlerimizle beraber Gündoğdu Meydanı'nda el ele, kol kola olalım.

Hikmet Yıldırım (SF Deri direnişçisi): 1 Mayıs emekçinin bayramıdır. Haklarımızı savunmak için meydanlardayız. Yaşasın 1 Mayıs!

Ergin Dursun (Ege Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği): Şu son dönemlerde sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları artmaya başlamıştır. Özellikle 4857 sayılı İş Yasası'nın 7. maddesi gereği, kiralık işçi büroları kurulmaktadır. Biz bu oyunu bozmak için 1 Mayıs'ta alanlardayız. İş Güvenlik Yasası'na karşı alanlarda olmalıyız. Tüm işçi arkadaşlarımızı Gündoğdu Meydanı'nda tek yürek, tek yumruk olmaya davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

Düşük ücretlere, kölelik koşullarında çalışmaya, hak gasplarına ve grev yasaklarına karşı...

1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu büyük günde emeğine, onuruna ve geleceğine sahip çıkan her işçi mücadele alanlarında yerini almalıdır. Çünkü 1 Mayıs tatil günü değil mücadele günüdür. Emeğin sermayeye boy ölçüştüğü, gücünü gösterdiği gündür.

Metal işçileri dünyanın dört köşesinden 1 Mayıs alanlarına çıkacak milyonlarca işçiyi el ele verip birliğini, dayanışmasını ve gücünü gösterecektir.

Metal işçileri 1 Mayıs'ta düşük ücretlere hayır diyecek, insanca yaşamaya yeterli ücret isteyecek. Toplu sözleşme ve grev hakkına sahip çıkacak. 1 Mayıs alanlarında grev hakkını çalan sermaye ve iktidara

karşı tepkisini gösterip “Grev hakkıma dokunma!” diyecek. Kıdem hakkına yönelik sinsi planlara geçit vermeyeceğini gösterecek. Soma'da ve ülkenin dört köşesinde sayısız kardeşinin sermayenin kar hırsı için katledilmesine karşı isyan çığlığını yükseltecek!

Bütün metal işçisi arkadaşlarımızı 1 Mayıs'ta onurlu ve bilinçli her işçinin yapması gerektiği gibi alanlara çıkmaya, Metal İşçileri Birliği saflarında yerini almaya çağırıyoruz.

Haydi 1 Mayıs'a!

Haydi birliğe, mücadeleye ve dayanışmaya!

(Metal İşçileri Bülteni'nin Nisan 2015 tarihli sayısından alınmıştır...)

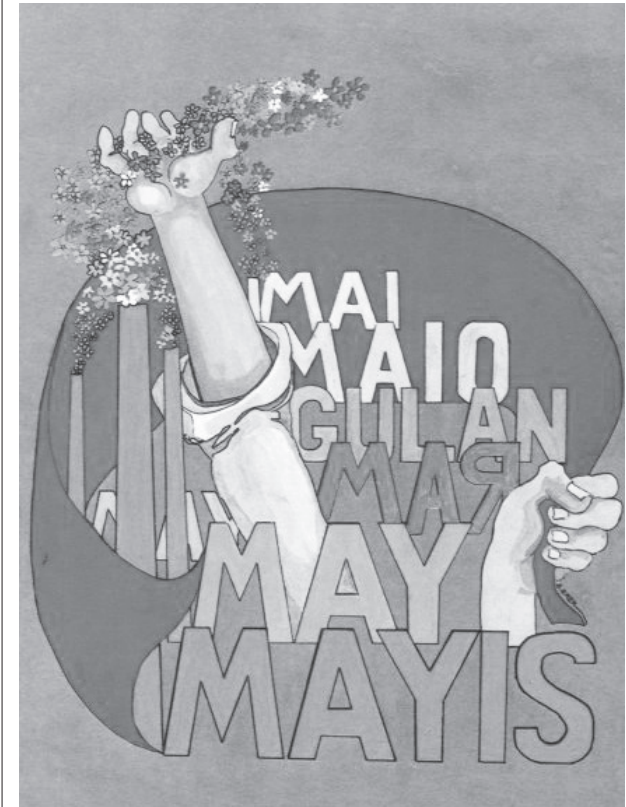
İşçi ve emekçiler Taksim'e!

- 1 Mayıs yaklaşıyor, kadın işçilerin tutumu ne olmalıdır. 1 Mayıs'a devletin işçi ve emekçilere dönük birçok saldırı yasalarıyla beraber giriyoruz. İş güvenliği paketi, aile paketi, kadın istihdam paketi gibi. 1 Mayıs'ta kadın işçilere çağrınız ne olacaktır?

Arçelik'ten bir kadın işçi: 1 Mayıs işçi ve emekçilerin mücadele günüdür. Bugüne yakışır şekilde hazırlanmalıyız. Hiçbir güç bizi Taksim'e çıkma düşüncesinden caydıramaz. Çünkü Taksim onurlu bir mücadelenin kalesidir.

Aile paketi, iş güvenliği yasası, kıdem tazminatlarının kaldırılması, bunlar resmen işçi ve emekçilerin haklarının gaspıdır. Biz işçi ve emekçiler olarak kazanılan haklarımızın kaybedilmesine karşı savaşıyoruz. Çünkü bu kazanımlar uğruna bir sürü canlar verildi. Kolay kazanılmadı ki bu haklar kolay kaybedilsin.

Ben Arçelik'te çalışan kadın işçi olarak, 1 Mayıs'a tüm işçi ve emekçileri kadın-erkek demeden Taksim'e mücadeleye çağırıyorum. Taksim kızıldır kızıl kalacak!

“Sınıfa karşı sınıf”

METAL İŞÇİLERİ BÜLTENİ

Düşük ücretlere, kölelik koşullarında çalışmaya, hak gasplarına ve grev yasaklarına karşı, 1 MAYIS'TA ALANLARA!

1 Mayıs işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Bu büyük günde emeğine, onuruna ve geleceğine sahip çıkan her işçi mücadele alanlarında yerini almalıdır. Çünkü 1 Mayıs tatil günü değil mücadele günüdür. Emeğin sermayeye boy ölçüştüğü, gücünü gösterdiği gündür. Metal işçileri dünyanın dört köşesinden 1 Mayıs alanlarına çıkacak milyonlarca işçiyi el ele verip birliğini, dayanışmasını ve gücünü gösterecektir. Metal işçileri 1 Mayıs'ta düşük ücretlere hayır diyecek, insanca yaşamaya yeterli ücret isteyecek. Toplu sözleşme ve grev hakkına sahip çıkacak. 1 Mayıs alanlarında grev hakkını çalan sermaye ve iktidara karşı tepkisini gösterip “Grev hakkıma dokunma!” diyecek. Kıdem hakkına yönelik sinsi planlara geçit vermeyeceğini gösterecek. Soma'da ve ülkenin dört köşesinde sayısız kardeşinin

MAYIS

Tarih ışığında Taksim 1 Mayıs

2015 yılının Taksim 1 Mayıs için hazırlıklar sürüyor. Sınıf mücadelesi bakımından önemli bir dönemeç olan 1 Mayıs, özellikle İstanbul'da Taksim Meydanı yasağıyla ayrı bir boyut kazanıyor. Zira bu topraklarda hep yasak ve katliamla anılan Taksim Meydanı artık tarihe adını 1 Mayıs Meydanı olarak yazdırmıştır.

Bu ülkede sermaye devletinin işçilere yasakladığı ilk meydan olan Taksim, zaman içinde fiili-meşru mücadeleyle kazanılsa da 1 Mayıs günündeki yasakçı zihniyet sürdürülmüştür.

1 Mayıs'la yaklaşım devlet cephesinden hiçbir alt politik tercihin ürünü olmamış hep sermaye sınıfı üzerinden günün gereğine göre davranılmıştır.

Buna karşın işçilerin de 1 Mayıs'a kayıtsız kalmamasıyla 1924'ten sonra ilk yasal 1 Mayıs 1975 yılında İstanbul Tepebaşı'nda bir düğün salonundaki etkinlikle kutlandı. Bir sonraki yıl güç toplayan işçiler yeniden alana çıktı. On binlerle ifade edilen kitle, Taksim Meydanı'nda büyük bir miting gerçekleştirdi. Bu kitlesel katılım yasaklara rağmen işçilerin mücadele isteğini ve 1 Mayıs'la sahip çıktıklarını da gösterdi. Elbette bu yıla yayılan sınıf hareketinin dinamizminden de yoksun olmadı. Ve aynı diyalektik etkiyle sınıf hareketine moral kazandıran bir sembole dönüştü.

Sermaye devleti ve emperyalist efendilerinin yükselen bu dalgayı görmesi saldırıyı beraberinde getirdi. 1977 1 Mayıs'ının katliamla karşılanması gerisinde 500 bin emekçinin o gün alana çıkışının gölgelenmesi ve etkisinin kırılması hedefi vardı. Katliam gerçeği işçi sınıfının mücadelesini örtmeyi başaramadı/başaramaz.

Sermaye devletinin '77 Katliamı'nın ardından 12 Eylül askeri faşist darbesine giden dönem boyunca 1 Mayıs'la karşı konumlanışı hep yasaklar biçimde oldu. 1978 yasakla geçti. 1979'da sokağa çıkma yasağı konuldu. Yasağı tanımayanlar Merter'de polis saldırısına karşı çatışarak 1 Mayıs'ı geçirdi.

Darbe ile sınıf mücadelesine vurulan ket, 1 Mayıs yasağını da 'olağanlaştırdı'. Fakat işçilerin içindeki 1 Mayıs bilinci kendini yeniden üretmeyi başardı. 1988'de darbenin ağırlığını üzerlerinden atan işçiler 1 Mayıs'ta yeniden Taksim Meydanı'nda olmak istedi. Yasak kararına rağmen alana çıkmak isteyenlerden 81'i gözaltına alındı. '89 yılı da yasak baskısıyla geçti. Çağlayan ve Taksim meydanlarına çıkmak isteyen kitlelere polis saldırarak terör estirdi. '89 yılındaki polis terörü sonucu Mehmet Akif Dalcı katledildi.

Devletin şiddeti karşısında '90 yılı 1 Mayıs 'işyerlerinde kutlama' kararıyla geçti. Yine de Taksim Meydanı'na çıkmak isteyenler oldu, polis yine vahşice saldırırken açılan ateş sonucunda Gülay Beceren ağır yaralanarak felç oldu.

Sendikalar 1991 ve 1992 1 Mayıs'larını salon kutlamalarıyla geçirtirdi. Darbe sonrası ilk 1 Mayıs mitingi, 1992'de İstanbul Gaziosmanpaşa'da gerçekleştirildi.

Bunu '93, '94, '95'te İstanbul Abide-i Hürriyet Meydanı'ndaki mitingler izledi.

'96 yılında 1 Mayıs şehrin merkezi meydanlarından Kadıköy'e taşındı. Sınıfın ve devrimci mücadelenin

Takrir-i Sükun Kanunu'ndan İç Güvenlik Paketi'ne...

4 Mart 1925'te çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu bu ülke topraklarındaki en kapsamlı yasak ve baskı düzenlemelerinden birini ifade ederek 1 Mayıs'ın yasaklanmasına da vesile edildi. Bugün ise çıkarılan "İç Güvenlik Paketi" ile artık her türlü eyleme karşı polisin saldırı yetkisi genişletildi. Artık yapılmamış eylemden 'makul şüphe' ile yolda gözaltılar, ana caddelerin ulaşımına kesilmesi, plastik mermiden çok çeşitli kimyasal gazların kullanımına, silah kullanımını cezasız tutacak düzenlemelere kadar her şey yasada. Ancak '77 katliamından '89'da Mehmet Akif Dalcı'yı katleden polise kadar devletin yasalara ihtiyaç duymadan katliama giriştiği, eli kanlı polislerin korunduğu zaten biliniyor. Bu da düzenin yeni yasalarını etkisiz kılmaya devam ediyor. Taksim 1 Mayıs için mücadele yasaklara ve yasakları destekleyecek yasal düzenlemelere karşı meşru talebin direnişiyle sürüyor.

Aynı yasakçı ve baskıcı zihniyetin ürünü kanunlar 1 Mayıs'ları, meydanları yasaklasalar da aradan geçen 90 yıllık dönem; yasaların sınıf mücadelesi karşısında varlığının pamuk ipliğine bağlı olduğunu, işçilerin fiili-meşru mücadele kanalında ilerledikçe kazandıklarının sayısız örneklerini gösteriyor. Yarın Taksim 1 Mayıs'ının da yine bu mücadelenin bir ürünü olarak kazanılabileceği gerçeği de orta yerde duruyor.

güçlenmesinden duyulan korku kendini yine 1 Mayıs günü polis şiddetiyle gösterdi. Hasan Albayrak, Yalçın Levent ve Dursun Odabaşı polis tarafından katledildi.

Taksim 1 Mayıs 'yerini' kazandı!

Taksim 1 Mayıs'ının '70'lere dayanan geçmişi, arada can bedeliyle kazanılması için mücadeleyle birlikte artık değişmezliğinin ilan edilmesi 2000'lere dayanır. Artık 1 Mayıs'ta yer tartışması ortadan kalkmıştır. Sendika bürokratlarının icazetçiliğine, reformist solun geri tutumuna rağmen Taksim 1 Mayıs sınıf içindeki meşru yeri ile bunu yaratmış, estirdiği rüzgarla mücadele kaçınlarını dahi arkasında sürüklemek durumunda bırakmıştır.

Tarih 1 Mayıs'ları polis terörleri, Taksim yasakları ile yazmaya devam ederken, 2004 ile artık yeni bir dönem açıldı. Mitingler için Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'ndan çıkışın başladığı yıl olan 2004'te 1 Mayıs Saraçhane'de yapıldı. Bundan sonra Kadıköy 1 Mayıs'ları başlarken Taksim özlemi de büyüdü. 2007 yılında artık 1 Mayıs'ın alanı Taksim olarak ilan edildi. Bundan sonraki her yıl baskı ile engellenme çabasına karşılık işçi sınıfı ve devrimci güçlerin alanı

kazanma mücadelesine sahne oldu. Sermaye devleti önce 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan ederek ilk geri adımını attı. Resmi bayram ilanıyla rüşvet sunanların Taksim yasağını sürdürme tutumu ise havada kaldı. 2009 yılında sert çatışmalar yaşanırken gözaltına alınanların sayısının 400'ü geçmesi bile tabloyu özetliyordu. Bu yıl ayrıca çatışmaların karşısında polisin geri çekilmek zorunda kaldığı yıl oldu.

32 yıl sonra Taksim Meydanı 2010 yılında işçilere açıldı. 2011 ve 2012 yine Taksim'de kitlesel kutlamalarla geçti. 2013 yılında Taksim Meydanı'nın "inşaat alanı" olduğu bahanesiyle alana çıkış yasaklandı. Bu bahanenin yalan olduğu açıktı. Bu girişiminin asıl amacı alanın tamamen yasaklanmasıydı. Zira çatışmalı Taksim 1 Mayıs'ının ardından Haziran Direnişi ile alan özgürleştirildiğinde yüz binlerin toplandığı bir meydan olması inşaat bahanesini pratikte çürüttü.

2014 yılı da yasakların sürdüğü bir yıl oldu. Sermaye devleti yeni alanları adres göstererek Kadıköy'ü ve diğer meydanları yasakladığını açıkladı. Bu yasağa rağmen mücadele tarihi Taksim 1 Mayıs'ını hala gündemimizde tutmaya devam ediyor.

'Yeni Türkiye'de eski kontrgerilla!

Sermaye devletinin karanlığını örten perdesi hafifçe aralanınca ortaya tüm açıklığıyla kontrgerilla cumhuriyeti çıkıyor. Bu gerçek sadece bugünün ve yakın tarihin değil, kurulduğu günden bu yana bir devlet gerçeği olarak karşımızda duruyor. Gerçekleştirilen açık katliamları, sokak infazlarını dışta bırakırsak devletin yasal mermilerinin yanı sıra envanterinde kayıtlı olmayan ateşlenmiş başka mermiler de bulunmaktadır.

Burjuva cumhuriyetin inşasına henüz daha işin başında Mustafa Suphi'yle birlikte 15 komünistin kanı karışırken, bunu takiben yaşadığımız coğrafyada topraklar aralıksız kanla sulandı. Sabahattin Ali'nin öldürülmesinden 6-7 Eylül'e, CIA patentli "Komando Kampları"nda yetişen tetikçilerin işlediği cinayetlerden '77 1 Mayıs'na, Maraş'a, Çorum'a, Sivas'a, Gazi'ye kadar birçok katliamda sermaye devletinin kontrgerillasının imzası bulunmaktadır.

12 Eylül askeri faşist darbesi ile birlikte kontrgerillanın en faal olduğu bölge ise Kürdistan oldu. Sonuç olarak bölge devlet tarafından kaybedilmiş binlerce insanın mezarlarıyla doldu. Kürt halkının yaşam alanları "kayıplar mezarlığı" haline geldi. Kontrgerilla tetikçileri kimi zaman "vatan" temalı böğürtülerle, kimi zaman "tekbir sesleriyle" kan dökmeye yollandı.

Tetikçiler her ne kadar "şerefli vatan evladı" diye sırtları sıvazlanarak yeni cinayetlere yollansalar da bazen faturayı ödemek zorunda da kaldılar. Katiller böyle durumlarda çareyi suç ortağı oldukları cinayetleri ifşa etmekte buldular. Ayhan Çarkın bu katiller sürüsünden sadece biri. Çarkın'ın itirafları bu devletin nasıl kolayca kan döktüğünü, istihbarat birimlerinin nasıl bir kontrgerilla aygıtı gibi çalıştığını fazlasıyla göstermektedir.

"MGK karar veriyordu, MİT öldürüyordu"

Son olarak eski MİT Kontrterör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür de suç ortağı olduğu cinayetlerde failin sadece kendisinin olmadığını açıklamak zorunda kaldı. Savaş Buldan, Behçet Cantürk, Namık Erdoğan gibi isimlerin öldürüldüğü faili meçhul cinayetlerle ilgili aralarında Mehmet Ağar, İbrahim Şahin, Korkut Eken ve Ayhan Çarkın'ın da bulunduğu 19 kişi hakkında açılan davada Eymür'ün de tanıklığına başvuruldu. Bu vesileyle yaptığı itiraflarda Eymür açıkça "MGK karar veriyordu, MİT öldürüyordu" dedi.

O dönemde MİT elemanı olan Tarık Ümit'ten, çoğunluğu Kürt patronlardan oluşan 29 kişilik liste aldıklarını söyleyen Eymür "Bunların pasifize edilmesi için üst makamlardan emir alındığının söylendiğini" aktardı. "Pasifize etmekle kasıt öldürmek mi?" sorusuna, "Her türlü düşünülebilir" karşılığını verdi. Emrin nereden geldiğine ilişkin soruya, "MGK dendi ama MİT'in haberi olmadan yapamazsınız. MİT Müsteşarı da giriyor toplantılara" dedi. Eymür, 29 kişilik bu listeden sonra aralarında Mehmet Ali Birand'ın da bulunduğu 54 kişilik bir listenin daha

Paraları sıfırlayanların zihinleri de sıfırlamak için ortaya attığı "Yeni Türkiye" hikâyesinde de aynı senaryo hayata geçirilmektedir. Son olarak Ağrı'da yaşananlar ile sermaye devletinin bu kontra organizasyonlarında hiçbir değişikliğe gitmediği bir kez daha ortaya çıkmıştır.

geldiğini anlattı. HDP İğdir Milletvekili Pervin Buldan'ın eşi Savaş Buldan'ın katledilme olayına da değinen Eymür, Buldan'ın öldürülüp arabasının denize atıldığı söyledi. Eymür, Tarık Ümit'in kendisine Savaş Buldan, Hacı Karay ve Adnan Yıldırım'ı bizzat infaz ettiğini söylediğini kaydetti.

Eymür'ün itiraflarıyla Mehmet Ağar'ın rolünün de ne kadar önemli olduğu ortaya çıkıyor. O dönemde İçişleri Bakanı olan Ağar'ın "tosunlarım" dediği tetikçilerinin doğrudan Ağar'a bağlı olduklarını söyleyen Eymür şöyle devam etti: "*Abdullah Çatlı, Haluk Kırca, Abdurrahman Bulday, Sami Hoştan, Sedat Peker, -bildiğimiz Sedat Peker değil, yaşı tutmuyor çünkü- Mehmet Gözen, Emniyet Genel Müdürlüğü Özel Harekat Daire Başkanlığı'nda görevli Ayhan Akça, Ziya Bandırmalıoğlu, Semih bu listede var. Tespit ettiğimiz ilk isimler bunlar. Aynen bizim bilgilerimiz.*"

Tüm bu ve benzer itiraflar esasında çok da yeni değil. Eymür, birkaç yıl önce de katıldığı televizyon programlarında yine benzer şeyleri söylemişti. Keza Ayhan Çarkın uzun bir süredir kendisinin de görev aldığı kanlı infazları ayrıntılarıyla dillendiriyor ve kaybedilen insanların nerelere gömüldüğünü anlatıyordu. Yanı sıra Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşa katılmış askerlerin anlatımları ve bölge halkının kendi tanıklıkları da orta yerde durmaktadır.

'Yeni Türkiye'de de kontrgerilla görevde

Paraları sıfırlayanların zihinleri de sıfırlamak için ortaya attığı "Yeni Türkiye" hikâyesinde de aynı senaryo hayata geçirilmektedir. Son olarak Ağrı'da yaşananlar ile sermaye devletinin bu kontra organizasyonlarında hiçbir değişikliğe gitmediği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kaldı ki Erdoğan'ın sıklıkla bahsettiği "otobüse molotof atılar, bir genç kıyı yaktılar" yalanının altından da bir MİT elemanı çıkmış ve bu da devlet birimlerince açıkça sahiplenilmişti. Hrant Dink'in katledilmesi de bir başka önemli gerçektir.

Eski ya da yeni! Gerçek olan sermaye devletinin bir kontrgerilla cumhuriyeti olduğudur. Akla zarar bir operasyonla boşalttıkları Süleyman Şah Türbesi'ne birkaç füze göndermeyi planlayan bir devlet gerçeği orta yerde durmaktadır. Eymür ve Çarkın gibi katillerin itirafları buzdağının sadece görünen yüzüdür. Kalan kısmı ise Ağar'ın o meşhur sözünde gizlidir: "Duvardan bir tuğla çekersem bina çöker!"

Sonuç olarak; olmayan gizli tanıkların yalan beyanları sonucu binlerce insan savunmaları bile dikkate alınmadan tutuklanmaktadır. Ancak ortaya çıkan bunca itirafa, bilgi ve belgeye rağmen hiçbir cinayetin açıklığa çıkmamış olması ve bu suçlardan bir-iki tetikçi dışında hiçbir sorumluya dokunulmamış olması çok şey anlatmaktadır.

Ağrı'da AKP provokasyonu

Ağrı'nın Diyadin ilçesine bağlı Yukarı Tütek Köyü kırsalında 11 Nisan günü TSK'ya bağlı askerler tarafından gerçekleştirilen operasyon, AKP'nin provokasyon ve imha çizgisinin en somut sonuçlarından biri oldu.

Her yıl bölgenin çeşitli yerlerinde düzenlenen Fidan Dikme Festivali öncesinde operasyon hazırlığı yapan TSK'ya bağlı güçler Tendürek Dağı eteklerinde HPG güçlerine ateş açtı. HPG ile yaşanan çatışmayı durdurmak için çatışma alanına giden kitle ise askerlerin hedefi oldu. Çıkan çatışmada bir HPG gerillası katledilirken saldırı sonucunda HDP Diyadin İlçe eski Eşbaşkanı Cezmi Budak yaşamını yitirdi. MEYA-DER temsilcisi Cenap İlboğa ise yaralandı.

Son dönemde PKK'ye yönelik operasyon hazırlıkları yapan ve yer yer saldırıya geçen TSK'nın bu saldırısı AKP ve sermaye devletinin elinde patladı. Olayla ilgili Genelkurmay Başkanlığı tarafından yapılan açıklamada "seçimde adaylara oy ver çağrısının" operasyon gerekçesi olarak gösterilmesi dikkat çekerken "kamu düzeninin bölgede sağlanması için Ağrı Valiliği'nin talimatı" ile Ağrı İl Jandarma Komutanlığı'nca 15 TİM'den oluşan "güvenlik gücü"nü bölgeye sevk edildiği söylendi. Operasyonun ardından AKP şeflerinin saldırgan açıklamaları ise ortaya çıkan video görüntüleriyle yalanlandı. TSK ise, aynı açıklamasında askerlerin bölgeden sağ çıkmasına yardım eden halkın bu tutumunu "takdire şayan" olarak nitelendirerek AKP şefi Erdoğan'ın söylemleriyle ters yönde açıklamalar yaptı.

İmralı Heyeti'nden Diyadin raporu

Çatışmanın ardından bölgeye giderek incelemelerde bulunan İmralı Heyeti, konuya ilişkin bir rapor hazırladı.

Bölgedeki görgü tanıkları, köylüler ve yerel kaynaklarla yapılan görüşmelerin ardından hazırlanan raporda olayın provokasyon olduğu belirtilerek, TSK'nın saldırı hazırlığına günler öncesinden başladığı ve festival alanına yakın korucu köylerine askeri birimleri konuşlandırdığı bildirildi.

Heyet, bölgede yaptığı izlenimleri şöyle aktardı: "Askeri güçlerin 10 Nisan gecesi festival platformuna yakın bölgeye PKK'liler bulunduğu gerekçesiyle operasyon başlattığı ve çatışmaya neden olduğu, ertesi gün de devam eden çatışmalarda

bir PKK'linin yaşamını yitirdiği, birçok askerin de yaralandığı anlaşılmaktadır.

Cumhurbaşkanı başta olmak üzere hükümet yetkililerinin 'PKK'lilerin halka seçimlerde oy verme baskısı yaptığı' yönündeki açıklamalar hiçbir şekilde gerçeği yansıtmamaktadır. Çünkü halk festival alanına gitmeden çatışma başlatılmış, halkın bölgeye gitmesi zaten engellenmiştir. Festival alanına gidemeyen, toplanamayan halka örgüt propagandası yapıldığı iddiası tümüyle temelsizdir, asılsızdır.

Gerçekleştirdiğimiz diyaloglardan edindiğimiz bir başka ayrıntı da şöyledir: Festival alanına yakın korucu köylerine birkaç gün öncesinden askeri birimlerin yerleştiği ve operasyon bölgesine korucu köylerinden geçiş yapıldığı bilgisi tarafımıza ulaşmıştır. Dolayısıyla operasyon hazırlığının günler öncesinden yapıldığı anlaşılmaktadır."

"Sorumlu hükümettir"

Ağrı Valisi'nin provokasyona zemin hazırladığı belirtilen raporda, yaşananların sorumlusunun hükümet olduğu belirtilerek şunlar ifade edildi:

"Başından bu yana olayın içinde olan Ağrı Valisi izlediği tutumla bizzat provokasyona zemin hazırlamıştır. Yeni güvenlik yasasını demokratik alanı sınırlandırmak ve halkın demokratik iradesinin yansımalarını engellemek için uygulamaya sokan ve ateşkes ihlaliyle olayların bu noktaya gelmesine yol açan Hükümet, yaşanan tüm bu olumsuzlukların ve kayıpların sorumlusudur."

Baskınlara izin verilmedi

İç Güvenlik Yasası ile birlikte baskınlara arttığı Hakkari Yüksekova'da devlet bir kez daha evlere baskın düzenlemek istedi.

15 Nisan sabaha karşı Kışla ve Orman mahallelerini zırhlı araçlarla ablukaya alan özel timler, kendilerini fark eden emekçilerin tepkisi ile karşılaştı. Taşla gösterilen tepki üzerine özel tim polisleri ateş

açtı. Bir süre sonra bu durum silahlı çatışmaya döndü. Çatışmalarda, polis ateş açtığı sırada birçok evi hedef aldı. Çatışma nedeniyle baskınlara yapılamadı.

Yüksekova Kaymakamlığı, basına geçtiği haberde olayın askeri sevkiyat sırasında yaşandığını iddia ederken, mahalleliler herhangi bir sevkiyat olmadığını belirterek kaymakamlığa tepki gösterdiler.

Binlerce kişi Budak'ı uğurladı

Tendürek Dağı'nda askerlerin HPG gerillalarına yönelik saldırısına karşı canlı kalkan olan ve açılan ateş sonucunda yaşamını yitiren HDP Diyadin eski İlçe Eşbaşkanı Cezmi Budak binlerce kişi tarafından uğurlandı. DBP Eş Genel Başkanı Kamuran Yüksek, cenazenin toprağa verilmesinin ardından yaptığı konuşmada Tayyip Erdoğan'ın sarayında rahatça kalmak için provokasyon ve savaş oyunları yaptığını vurguladı.

Cenaze töreninin ardından kitle sloganlar eşliğinde Ketenpınar Mahallesi'ndeki taziye evine yürüdü. Bu sırada çocukların İlçe Jandarma Komutanlığı binasını taşlaması üzerine kitle gaz bombaları ile saldırıya uğradı.

Diğer yandan, MEYA-DER Temsilcisi Cenap İlboğa'ya yalan ifade verilmesi için baskı yapıldığı belirtildi. Polisler ailesinin dahi İlboğa ile görüşmesini engellerken sadece kardeşi Tayfun İlboğa polis gözetiminde 5 dakikalık bir görüşme yaptı.

Görüşmenin ardından polislerin abisine baskı yaptığını ve yalan ifade vermesini dayattığını belirten Tayfun İlboğa "Ağabeyimle yaptığım polis gözetimindeki 5 dakikalık vakitte ağabeyim bana 'Polisler zorla yalan ifade vermem konusunda baskı yapıyor. Askerle ben de çatıştım. Çatışmada yaralandım' diye ifade vermemi istiyorlar" ifadelerini kullandı. Gerçeklerin üzerinin örtülmeye çalışıldığını belirten Tayfun İlboğa duruma tepki göstererek duyarlılık çağrısı yaptı.

KCK: AKP kendini yakar

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanlığı'nın olayla ilgili açıklamasında, "Erdoğan ve AKP hükümet yetkililerinin son dönemlerde yaptıkları açıklamalara bakıldığında, birtakım operasyon ve provokasyonların hazırlığı içinde oldukları rahatlıkla görülecektir" ifadelerinin ardından Erdoğan'ın ve AKP'nin önüne son dönemlerde gelen seçim anketlerinin kendilerinde büyük bir tedirginlik ve korku yaşattığı ifade edildi.

Seçimler yaklaşırken vaatlerden vaat beğen!

Seçimler yaklaşırken düzen partilerinin de seçim vaatleri ortalıkta uçuşmaya başladı. Bu vaatlere bakıldığında aslında bu düzen gerçekliğinin tablosu ortaya çıkmaktadır. Zira bu ülke emekçileri oldukça kötü koşullara mahkûm edildiği için AKP, CHP, MHP gibi düzen partilerinin vaatleri de, asgari düzeyde insanca yaşamın koşullarının ötesine geçmemektedir.

Seçimlere “sosyal devlet ve özgürlükler” vurgusuyla giren CHP de benzer şekilde türlü vaatlerde bulunuyor. Basına yansıyan bilgilere göre CHP'nin 19 Nisan'da açıklanacak Seçim Bildirgesi'nde öne çıkan 6 vaatte, emekliye iki maaş ikramiye, temerrüt faizlerinin kaldırılması, asgari ücretten kesinti yapılmaması, ücretsiz okul öncesi eğitim, daha ucuz konut ve aile sigortası bulunuyor. Bunun dışında taşeron sisteminin kaldırılacağı, çocuk emeği sömürüsüne son verileceği, işsizliğin belinin kırılacağı, YÖK'ün kaldırılacağı, basın özgürlüğü, yargı, hak ve özgürlüklerin teminatı, kadına şiddete sıfır taviz gibi birtakım talepler öne çıkıyor.

Seçim kampanyalarını reklamcılara yaptıran diğerleri gibi CHP de özünde bu talepleri bir reklamcının gözüyle sıralıyor. İşçi ve emekçilerin yaşamlarını doğrudan etkileyen sorunlar düzen partilerinde ancak reklam mantığıyla, dikkat çekmek için yer alıyor. Yoksa sorun çözmek için değil. Bu ülke emekçileri sermayenin egemenliği altında kaç hükümet gördü, geçirdi. Ancak her zaman bu sorunlar devam etti. Her seçim döneminde de benzer vaatler sıralandı. Hatta bazıları bol keseden attı, yalan söylemekten hiçbirinin de yüzü kızarmadı.

Seçim rüzgârı neler söyletmiyor ki?

Şimdi bir kez daha kapitalist sistemin sonuçlarından muzdarip emekçilere seçim vaadiyle “kurtuluş” ümidi veriliyor. Örneğin taşeronlaştırma gibi kapitalistlere tatlı kârlar bırakan bir sistemin kaldırılacağı vaat ediliyor. Buna en başta CHP'den aday olan “saygın iş adamları” karşı çıkacaktır. Öte yandan bu yalana en iyi cevabı işten atılan CHP'li Bakırköy Belediyesi'ndeki taşeron işçileri verebilir. Tıpkı daha önce de CHP'li belediyelerde işten çıkartılan diğer işçiler gibi.

Benzer şekilde çocuk işçiliğinin gerisinde de patronların doymak bilmez kâr hırsı bulunuyor. Ya da kapitalizmin olmazsa olmaz sonucu işsizlik sorununu çözmeye vaatleri! Bu vaatler seçimler yoluyla ortadan kaldırılması mümkün olmayan istemlerdir. Kuşkusuz bunu CHP'liler de bilmektedir. Ancak seçim rüzgârı neler söyletmiyor ki?

Bir diğer seçim yalanı olan ‘hak ve özgürlüklerin teminatı’ ise CHP için oldukça çelişkilidir. Bu devletin kurucu gücü olmakla övünen ve bunu propaganda eden CHP, bu ülkede hangi dönem hak ve özgürlüklerin kullanılabilirliğini iddia edebilir ki? Evet AKP ile hak ve özgürlük alanı daha da daraltılmıştır. Ancak kurulduğundan beri bu cumhuriyette sadece sermayesi olana ‘hak ve özgürlük’ verilmiştir. İşçi ve emekçiler ancak büyük bedeller ödeyerek birtakım haklar elde edebilmiştir.

Seçim propagandası çerçevesinde polisleri de ziyaret eden Kılıçdaroğlu “polislik mesleğinin sorunlarını yakından izlediklerini” belirterek onların da sorunlarını çözeceğini vaat ediyor. O polisler ki aynı CHP'nin işçi ve emekçileri kandırmak amaçlı istismar ettiği Haziran şehitlerinin katilleri olan, destan yazan polisler değil midir? Fitratında öldürmek olan polisliğin hangi sorununu çözecektir? Aslında şaşırma da gerek yoktur. CHP ne zaman işkencelere, faili meçhullere, yargısız infazlara karşı durmuştur ki?

CHP, AKP, MHP gibi düzen partilerinin seçim yarışını kazanmak adına yapamayacakları, vaat etmeyecekleri şey olmadığı bilinen bir gerçektir. Bir kez daha bu seçim döneminde bunu görmüş oluyoruz. Kendileri hükümet koltuğuna oturduklarında bu sefer onların yandaşları, polisleri, yargıçları, medyası güçlü olacak. Ama gerçekte işçi ve emekçiler için değişen hiçbir şey olmayacaktır. Çünkü seçim sandıkları işçi ve emekçilerin sorunlarının çözüm adresi değildir.

Sahte vaatlere değil örgütlü mücadeleye güven!

Seçimler, işçi ve emekçilerin kurulu düzene karşı duydukları tepkilerin sandıklara hapsedildiği bir oyundur. Sömürüye dayalı bu düzende seçimlerle bir şeylerin değişebileceğini düşünmek bir hayalden başka bir şey değildir. CHP de diğerleri gibi bu hayalleri körükleyerek, kurulu düzenin devamını sağlamaktadır. İşçi ve emekçilerin sokaklara akması gereken öfkelerini sandıklara havale etmekle sermaye sınıfına önemli bir hizmet sunmaktadır. Çünkü yaşanan tüm sorunların, yoksulluğun, işsizliğin, baskının gerisinde sermayenin sınıf egemenliği vardır. Onun düzeni olan kapitalizmin kaçınılmaz sonuçları olarak yaşanmaktadır. Bu nedenle yapılması gereken vaatlere inanmak değil, işçi sınıfının örgütlülüğünü yaratmak, devrimci sınıf mücadelesini büyütmehtir.

AKP'nin seçim vaadi kıdem tazminatının gaspı

AKP, has bir sermaye partisi olduğunu seçim vaadi olarak milyonlarca emekçiye kıdem tazminatının gaspını işaret ederek gösterdi.

İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarına göz diken, 13 yıllık hükümetliği süresince bir dizi alanda hak gaspları ve sosyal yıkım saldırılarına imza atan AKP hükümeti, 7 Haziran seçimlerine yönelik beyannamesinde de işçi düşmanlığı yapmaktan geri durmadı.

AKP'nin seçim beyannamesinde ‘Çalışma Hayatı’ başlığı altında “Bu alanda şiarımız çalışanın teri kurumadan hakkının verilmesidir” denilirken işçi düşmanlığında da limitler aşıldı.

Başbakan Ahmet Davutoğlu tarafından açıklanan AKP seçim beyannamesinde dikkat çeken başlıklardan biri de ‘kıdem tazminatı’ oldu. Beynamede, kıdem tazminatının fona devir adı altında gaspına yönelik açık bir mesaj yerine üstü kapalı ifadeler kullanılması dikkatlerden kaçmadı.

Davutoğlu “esnek çalışma” yerine “katı çalışma biçimleri” ifadesini kullanırken “kıdem tazminatı fonu” yerine ise “kıdem tazminatı sisteminde yaşanan sorunların çözümü amacıyla sosyal taraflarla diyalog içinde mevcut durum tespiti ve mevzuat çalışması yapacağız” ifadelerini kullandı.

Üç dönem kuralı nedeniyle yeni dönemde AKP adına mecliste yer almayacak olan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in kıdem tazminatının gasp edilmesi hayali 7 Haziran seçimlerinin ardından AKP'nin saldırı planları arasında girmiş oldu.

“Yalova Valisi istifa etsin!”

Adana'da Eğitim Sen tarafından yapılan eylemle Halil Serkan Öz'ün ölümüyle ilgili Yalova Valisi'nin istifa etmesi ya da görevden alınması talebi dile getirildi. 15 Nisan'da Cemalpaşa Postanesi önünde yapılan basın açıklamasının ardından İçişleri Bakanlığı'na ve Adana Valiliği'ne faks çekildi.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen Şube Başkanı Ahmet Karagöz şunları söyledi: “Yalova Valisi Selim Cebiroğlu'nun, Halil Serkan Öz'e yönelik söylemiş olduğu aşağılayıcı ifadeler ve hakaretler hepimize söylenmiştir. Halil Serkan Öz'ün ölümünden sendikaları suçlayarak kurtulacağını sanan Yalova Valisinin, arkadaşımızın ölümünde birinci dereceden sorumlu olduğu açıktır. Ülke çapında büyük bir tepkiye neden olan bu üzücü olay nedeniyle Yalova Valisi arkadaşımıza yönelik sözleri nedeniyle tüm öğretmenlerden, eğitim ve bilim emekçilerinden özür dilemeli ve hemen istifa etmelidir.”

Kızıl Bayrak / Adana

Erdoğan'dan Ermenilere tehdit

1915 Ermeni Soykırımı'nın 100. yıldönümüne sayılı günler kala dinci-gerici AKP'nin şefi Erdoğan, Ermeni düşmanlığını körükleyen söylemlerini yoğunlaştırdı.

"Vatandaş olmayan Ermenileri deport edebilirdik" diyen Erdoğan, inkar ettiği soykırımı dair şunları söyledi:

"Bildiğim inandığım bir şey var. Biz niye millet olarak veya medyamız olarak savunmada duruyoruz anlamakta zorlanıyorum. Benim cumhurbaşkanı olarak savunma derdim yok. Soykırım diye bir leke üzerimizde yok. Ermenistan başta olmak üzere parlamentosunun kapısını onlara açanlara sesleniyorum. Şu anda benim ülkemde vatandaş veya vatandaş olmayan olmak üzere 100 bin Ermeni var. Acaba onların ülkesinde kaç tane Ermeni var."

Erdoğan'ın Ermenileri hedef alan açıklamaları ilk değil. Eski çağlardan bu yana Anadolu ve İstanbul'da

yaşayan Ermenilerin 'hala yaşıyor olmaları'nı dahi lütfen olarak sunan gerici şef, 2010 yılında yaptığı benzer bir açıklamada şunları söylemişti: "Bakın benim ülkemde 170 bin Ermeni var; bunların 70 bini benim vatandaşımıdır. Ama yüz binini biz ülkemizde şu anda idare ediyoruz. E ne yapacağım ben yarın, gerekirse bu yüz binine 'Hadi siz de memleketinize' diyeceğim; bunu yapacağım".

"Affedersiniz Ermeni!"

Erdoğan, açıklamalarını geçtiğimiz yaz aylarında ise ırkçılığa vardırarak "Benim için neler söylediler. Çıktılar bir tanesi aynı zihniyet. 'Gürcüdür' diyen oldu. Çıktı bir tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle Ermeni diyen oldu" ifadelerini kullanmıştı.

"Tanı, af dile, tanzim ve telafi et!"

Ermeni Soykırımı'nın 100. yılı vesilesiyle oluşturulan 100. Yıl İnkara Son Girişimi 24 Nisan'da gerçekleştireceği anma programını İHD İstanbul Şubesi'nde düzenlediği basın toplantısıyla deklare etti.

24 Nisan saat 11.00'de Sultanahmet

Meydanı'ndaki Türk ve İslam Eserleri Müzesi önünde katledilenler için saygı duruşu yapılacak. Buradaki saygı duruşunun ardından Sultanahmet'ten Eminönü'ne sessiz bir şekilde "Soykırım Yürüyüşü" düzenlenecek.

Eminönü'nden de deniz yoluyla **Haydarpaşa Garı**'na geçilerek burada yapılacak anma ile program sonlandırılacak.

Ardından Batman'da yaptığı zorunlu askerlik sırasında 24 Nisan 2011'de nefret cinayetine kurban giden **Sevag Şahin Balıkçı**'nın **Şişli Ermeni Mezarlığı**'ndaki mezarına gidilerek burada bir anma yapılacak.

Avrupa Ermeni Konseyi **24 Nisan saat 10.00'da Beyazıt Meydanı**'nda gerçekleştireceği anmayla 15 Haziran 1915'te katledilen Hınçak Partisi'nin 20 üye ve yöneticisini anacak. Girişim bu anmaya da katılacak.

24 Nisan saat 18.00'de Nor Zartonk'un çağrısıyla **Galatasaray Lisesi** önünde buluşularak Taksim İstiklal Caddesi girişine yürüyüş yapılacak. Burada "Ermeni Soykırımı'nı Anma Platformu" öncülüğünde anma gerçekleştirilecek.

Eşzamanlı olarak Diyarbakır'da Gomidas Vakfı'nın öncülüğünde, katledilen Ermeni ve Süryaniler **24 Nisan saat 12.00'de Surp Sarkis Kilisesi** kalıntılarında anılacak.

AP Ermeni Soykırımı tasarısını onayladı

Avrupa Parlamentosu, 24 Nisan'ın Ermeni Soykırımı Anma Günü ilan edilmesine ilişkin tasarımı 15 Nisan'da kabul etti. AP'nin 8 maddeden oluşan tasarıda talepleri şu şekilde sıralandı:

1- Avrupa dayanışması ve adalet ruhuyla, Ermeni Soykırımı'nın 100. yıldönümünde 1,5 milyon masum Ermeni'yi anıyoruz.

2- 1915-1917 yılları arasında Osmanlı İmparatorluğu topraklarında Ermenilere karşı

gerçekleştirilen trajik olaylar 1948 BM soykırım suçları sözleşmesindeki tanıma göre soykırımdır.

3- Soykırımlar için bir uluslararası anma günü öneriyoruz.

4- Soykırımın ve insanlığa karşı işlenen suçların önlenmesi ve cezalandırılması uluslararası toplum ve Avrupa Birliği'nin temel görevi olmalıdır.

5- Cumhurbaşkanı Erdoğan ve Başbakan Davutoğlu'nun taziye mesajlarını doğru yola atılmış bir adım olarak değerlendiriyor, arşivlerin açılması, geçmişle yüzleşme ve Ermeni Soykırımı'nı tanımanın Ermeni ve Türkiyeli halklarının uzlaşması için önemli bir şans olduğunu düşünüyoruz.

6- Türkiye'yi Ermeni kültürel mirasını koruyucu

önlemler almaya davet ediyoruz

7- Ermenistan ve Türkiye'yi normalleşme sürecinde uzlaşma ve işbirliğine çağırıyoruz

8 - Söz konusu bu tasarının Ermenistan, Türkiye ve Avrupa Birliği üye ülkelerinin hükümetlerine gönderilmesini talep ediyoruz.

Dışişleri Bakanlığı'ndan inkarcı tepki

Türk sermaye devletinin Dışişleri Bakanlığı ise kararın onaylanmasının ardından yaptığı açıklamada soykırımı inkar politikasını sürdürerek, AP'nin yetki alanını aştığını iddia etti. Açıklamada kararın 'Avrupa değerleri' ile bağdaşmadığı demagojisi yapıldı.

Soma Katliamı'nın faileri yargılanıyor

Soma Katliamı'yla ilgili dava Akhisar'da görülmeye başlandı. 13 Nisan'da başlayan duruşma 15-16 Nisan tarihlerinde de devam etti. İlk gün madencilerin katilleri duruşmaya getirilmezken tepkiler sonucunda katiller ikinci duruşmada hazır bulundu. Mahkemenin görüldüğü duruşma salonu polislerle doldurulurken katledilen madencilerin yakınları 'yer yok' denilerek salona alınmadı.

Soma'da 13 Mayıs 2014'te resmi rakamlara göre 301 işçinin katledilmesine ilişkin duruşma 13 Nisan'da başladı.

Akhisar'da görülen ilk duruşma öncesinde TOMA ve bin polisle duruşmanın görüleceği spor salonu ablukaya alındı.

Gece saat 02.00 sıralarında duruşmanın görüleceği salonun çevresindeki Atatürk Parkı'nda çadır kurarak duruşmayı bekleyenler polisin "çadırları kaldırım" tehditlerine rağmen çadırları kaldırmadı ve polisler geri adım attı.

Aileler duruşmaya alınmadı

Soma'daki madenci aileleri ise sabah erken saatlerde, katledilen 301 maden işçisinin isimlerinin yazılı olduğu pankart ile yürüyüş yaptı. Madenci Anıtı'na karanfil bırakan aileler daha sonra Akhisar'a geçti.

Daha erken gelen madenci aileleri ise mahkeme salonu önünde polis engeline takıldı. Polis ablukasındaki salona girmeye çalışan aileler, listede isimleri olmadığı gerekçesiyle salona alınmadı.

Daha sonra mahkeme başkanı ile görüşen avukatlar, katledilen madencilerin sadece birinci dereceden akrabalarının mahkemeye girebileceği bilgisini verdi.

Sanıkların duruşmaya getirilmesi kararlaştırıldı

Katledilen 301 işçinin aileleri kaybettikleri

yakınlarının fotoğraflarının bulunduğu ve üzerinde "301 - Unutma, unutturma!" yazılı tişörtlerle duruşmayı takip ettiler.

Madencilerin katillerinin duruşmaya getirilmemesi ve SEGBİS yöntemiyle ifadelerinin alınması tepkilere yol açtı. Ailelerin ve avukatlarının tepkileri sonucunda duruşma 15 Nisan'a ertelenirken sanıkların duruşmaya getirilmesine karar verildi.

Ayrıca katliamla ilgili kamu görevlilerinin isimlerinin dosyada olmadığına dikkat çekildi.

Sanıklar duruşmaya getirildi

15 Nisan'da devam eden duruşmada Soma Kömürleri AŞ Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan'ın da aralarında bulunduğu tutuklu 8 sanık hazır bulunduruldu.

Duruşma öncesinde madenci aileleri ve davayı sahiplenenler Akhisar Tren Garı'ndan "Unutmadık, unutturmayacağız!" pankartını açarak mahkeme salonuna yürüyüş gerçekleştirdi.

Gazetecilere duruşma salonuna cep telefonu ve bilgisayar sokma yasağı getirildi. Mahkeme gazetecilerin olduğu bölümün başına mübaşir dikerek gazetecilerin haber geçmesini engellemeye çalıştı.

Duruşma salonuna getirilen sanıklar için onlarca jandarma ile koruma duvarı örüldü.

"Gelirim yok!"

Kimlik tespitiyle başlayan duruşma sanıkların iddianamede yer alan ifadelerinin okunmasıyla devam etti. Kimlik tespitinin ardından 230 sayfalık iddianamenin okunmasına geçildi.

Şirketin Genel Müdürü Ramazan Doğru aylık gelirin 37 bin TL olduğunu belirtirken Can Gürkan ise "Gelirim yok" yanıtını verdi.

Aileler katillere "kanlı paralar nerede" diye sordu.

"En çok babamla ben mağdur oldum"

Alp Gürkan'ın savunmasında şunlar yer aldı: "Kazanın sabotaj olduğunu düşünüyorum. İş güvenliği uzmanlarıyla bu karara vardım. En çok babamla ben mağdur oldum."

İş güvenliği ile ilgili her önlemi aldığı yalanını savunan Gürkan, 6 bin 500 kişiye iş sağladığını söyledi.

Gürkan, Genel Müdürü Ramazan Doğru'yu suçlayarak tutuklanmasının işçileri mağdur ettiğini söyledi.

Genel Müdür Doğru'nun "Keşke ben de bu kazada ölseymdim" ifadesi ailelerin tepkisiyle karşılandı.

İşletme Müdürü İsmail Adalı ise işletme müdürü olduğunu reddetti.

Çok sayıda madenci yakını duruşmaya alınmadığı gibi verilen aranın ardından madenci yakınlarından 20 kişi daha 'yer yok' denilerek salondan çıkarıldı.

İhmaller ortaya serildi

Diğer sanıkların ifadelerinin okunmasıyla devam eden duruşmada, madende yapılan birçok ihmal gözler önüne serildi, uyarı veren sensörlerin kontrol edilmediği belirtildi.

Tekrar ara verilen duruşma iddianamenin okunmasıyla devam etti. İddianamede yer alan bir polis raporunda dvr cihazlarının geri kayıt yaptığı ifadeleri yer aldı.

Raporda artan üretim ve işçi sayısındaki artışa karşın uygun bir havalandırma sisteminin kurulmadığına, bunun yanı sıra üretim baskısı olduğuna dikkat çekildi.

Gazetemizin baskıya hazırlandığı sırada duruşma iddianamenin okunmasıyla devam ediyordu.

Ermenek iddianamesi hazırlandı

Karaman'ın Ermenek ilçesinde Has Şekerler Madencilik'e ait kömür ocağında 28 Ekim 2014'te 18 işçinin yaşamını yitirdiği işçi katliamıyla ilgili iddianame tamamlandı.

Ermenek Cumhuriyet Başsavcısı Bilgehan Yücel, soruşturma kapsamında olayın meydana gelmesinde kusurlu oldukları tespit edilenler hakkında "Bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümüne sebep olma suçundan" Ermenek Ağır Ceza Mahkemesi'nde kamu davası açıldığını belirtti.

Öte yandan katliamda 'sorumlu olduğu' düşünülen kamu görevlileri hakkında ise yasal mevzuat gereği soruşturma izni istendi. Yücel, şunları belirtti:

"4483 sayılı Memurlar ve Diğer Kamu

Görevlilerinin Yargılanması Hakkında Kanun uyarınca ilgili kamu görevlileri hakkında soruşturma izni talep edilmiştir. Cumhuriyet Başsavcılığımızca bu dosya yönünden soruşturma işlemlerine devam edilmektedir."

Daha önce katliam hakkında yayınlanan bilirkişi raporunda çalışma yapılan kısımla eski imalat arasında güvenli mesafe bırakılmadığı için eski imalatlardan gelen şiddetli suyun toplu ölümlere neden olduğu dile getirilmişti.

Su baskınının kesinlikle "doğal afet" olmadığı vurgulanan raporda eksiklikler nedeniyle kapatılan maden ocağının yetkililer tarafından yeniden açıldığı vurgulanmıştı.

Yasakçı kararlar ve dedikodularla gerçekleri karartamazsınız!

Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yöneticilerinin ZF Lemförder Fabrikası önünde bildiri dağıtan bir işçi arkadaşımıza müdahale etme girişimi geçtiğimiz günlerde devrimci basına yansımıştı. Son metal grev ile birlikte geçtik sınıf mücadelesi algı ve anlayışını, sendikal ufuklarının bile ne kadar dar olduğu gerçeği bütünüyle açığa çıkan bu beylerin işi buraya vardırımları doğrusu sürpriz olmadı. Zira Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yönetiminin seçilmiş bir icra organından çok, kendi sesine uyumsuz hiçbir sese (içerden ya da dışarıdan fark etmiyor) tahammül edemeyen baskıcı bir kasta dönüştüğünün göstergeleri uzun zamandır mevcuttu. Sahip oldukları yönetici sıfatlarını, en basit sendikal ilkeleri çiğnemek pahasına, temsilcilerin hatta üyelerinin kendilerine biat etme aracı haline getirmeye çalışanların, üstelik bunu da "sendikal disiplin" kisvesi altında yapanların, devrimci sınıf faaliyetine karşı da saldırganlaşmaları bir yerde kaçınılmazdı.

Eğer uzun zamandır, kapalı kapılar ardında yapılan yavan dedikoduları saymazsak, bu açık saldırgan tutumun ilk adımı, metal grevi öncesinde yapılan temsilciler kurulu toplantısında atılmıştı. Yöneticilerin özel gayretiyle "dağıtılan bildirilerin" alınmaması karar altına alınmış ve bunu yanlış bulan temsilciler üzerinde "kurul kararı uygulayacaksınız" baskısı kurulmuştu. Bu kararın dolaylı yollardan bize yansımalarının hemen ardından, şube başkanı Ali Çeltek'le bir görüşme yapılmış, karar kendisine sorulmuş, önce açıktan sahiplenilemeyen bu "karar" sonra anlamsız bazı gerekçelerle savunulmaya çalışılmıştı. Söz konusu görüşmede İzmir şube yönetimi sendika başkanı şahsında uyarılmış, herkes gibi Birleşik Metal-İş yöneticilerinin de eleştirilere karşı kendilerini savunmak, eleştirenleri sahiplerine kendi eleştirilerini yöneltmek haklarının bulunduğu, bunun için sendika yöneticilerinin yeterince araca sahip olduğu, hatta cevap hakkı söz konusu olduğunda, kendi basınımızın da buna açık olduğu hatırlatılmıştır. Gene aynı görüşmede Birleşik Metal-İş üyesi işçilerle, devrimci sınıf faaliyetini karşı karşıya getirmeyi amaçlayan bu yaklaşımın, her türlü siyasal ve sendikal temayülü yok sayan, eleştiriye hükümsüz yasaklarla bastırmaya çalışan bir anlayışın yansıması olduğu ve bilinçli bir tarzda provokatif zeminler yaratmak manasına geldiği en açık biçimde anlatılmıştır.

Alınan grev kararının birkaç gün öncesine denk gelmesi nedeniyle, o zaman kamuoyuna yansıtılması, greve büyük bir coşkuyla hazırlanan işçilerin dikkat ve enerjisini başka çekilmemesi kaygısıyla uygun görülmemen bu tuhaf karar, görüldüğü kadarıyla tekrar hortlatılmaya çalışılmakta, üstelik temsilcilerin bu işi yapmaya pek hevesli olmadığını düşünen yöneticiler bilfiil kendileri işe soyunmaktadır.

Öncelikle belirtmek isteriz ki, tabanın bütün azmi ve kararlılığına rağmen, icazetçi anlayışlarının kaçınılmaz bir sonucu olarak metal grevinin altında kalanların, eleştiriler karşısında sağlıklı bir muhasebe yapmak yerine, bu tür tutumlardan medet umar hale gelmelerini ibretle izliyoruz.

"Sol" geçmişleri, demokrat kimlikleri, hatta

"sosyalistlikleri" ile olur olmaz yerde böbürlenmeyi marifet sananların içine düştükleri bu aciziyet "bürokratik kast içindeki çürümenin" yeni bir örneğidir sadece. Kendi koltuğunu her şeyden önce tutanların gösterebileceği bu tutum için ileri sürülen gerekçeler ise her türlü gerçeklikten uzaktır.

Bildiri dağıtımına müdahale etme girişimi esnasında söylendiği kadarıyla bu kararın esas nedeni "yazdığımız yalan yanlış" şeylerdir. Biz sınıf devrimcisiyiz, kendi yanlış ve hatalarımızın özeleştirisini her şeyden önce kendimiz için yaparız. 'Sayın' yöneticiler bunları somut olarak ortaya koyarsa, biz de hemen değerlendiririz. Varsa bir yanlış bütün sonuçlarıyla birlikte düzeltiriz. Ama biz de, kamuoyu ve sendika yöneticilerimiz de biliyor ki ortada böyle bir sorun yoktur. Evet, sendika yöneticilerimiz yazdıklarımızdan çok rahatsızdırlar ama bu onların içerdiği "yalan-yanlışlardan" kaynaklanmamaktadır. Aksine yazdıklarımız Birleşik Metal'in mücadele çizgi ve anlayışına gerçek bir ayna tutulmakta, aynadan yansıyanlar ise sendika yöneticilerimizi pek rahatsız etmektedir.

Ayrıca yeri gelmişken sormak da isteriz. Madem yazdıklarımız yanlıştır, hatta yalandır neden görüştüğünüz işçilere bunları anlatmıyorsunuz da (böylece bizi en etkili tarzda teşhir etmiyorsunuz) yaman hafiyelere taş çıkaracak olmadık dedikodulardan ve kara mizah konusu olacak yapay kabadayılık gösterilerinden medet umuyorsunuz. Biz gerçeğin gücüne güvendiğimiz için sizle yazdığımız, söylediğimiz her şeyi kamuoyuna ve Birleşik Metal-İş üyelerine açık olarak tartışmaya hazırız. Ya siz....

Birleşik Metal-İş yöneticilerinin ikinci gerekçesi birincisi kadar aymazcadır. "Neden sadece Birleşik Metal'in örgütlü olduğu yerlere dağıtım yapıyoruz..." Sorunun samimi bir merakla sorulduğunu düşünsek oturup yanıtırlarız. Deriz ki Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin bulunduğu fabrikalara dönük faaliyetimiz, toplam metal faaliyetimizin sadece küçük bir kısmıdır. Siz Bakırçay Havzası'ndaki ya da Çiğli Organize Sanayi'ndeki Türk Metal'de örgütlü fabrikalara yüzünüzü hiç dönmediğiniz için bunu bilmiyor, görmüyor olabilirsiniz. Ama soru samimiyetle sorulmadığı gibi sorunun sahipleri

de (en azından sitemizin sadık takipçileri olarak) faaliyetimizin nelere nasıl uzandığı konusunda bir fikre sahiptirler. Birleşik Metal-İş işçilerin grev kararınının buralara taşımının bile bize düştüğünü bilirler (keşke siz yapsaydınız belki o zaman Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin grev kararının buralarda nasıl bir heyecan yarattığını bizzat gözlemleyebilirdiniz. Ve her durumda yaşanacağı kesin olan grev yasaklarına karşı böyle utanç verici bir teslimiyete imza atmazdınız.)

Birleşik Metal-İş yöneticilerinin sözde gerekçeleri üzerine olan tartışmayı uzatmak aslında gereksizdir. Her şey bir yana Birleşik Metal (sendikacıların işlerine geldiğinde hatırlatmayı çok sevdiği gibi) bir kitle örgütüdür ve söylenenler 'sayın' yöneticilerimizin hoşuna gitmiyor diye biz dahil herhangi bir yapıya bu tür bir tutum alamaz (örneğin önümüz seçimdir düzen partileri yalanlarıyla kapılarınıza dayanacaklar onları da engelleyecek misiniz, madem dışarıdan dağıtılan bildirileri almamak temsilciler kurulu kararı). İkincisi yöneticilerimizin gerekçelerinin bir gerçekliği yoktur. Bunu onlar da bilmektedirler. Sorun şu veya bu fabrikadaki gelişme üzerine yazılanlar değil, bağımsız devrimci sınıf çizgisinin kendisidir. Zamanlamanın batırılan metal grevinin arkasına ve yaklaşan genel kurul öncesine denk gelmesi ise tabloyu yeterince açıklıkla ortaya koymaktadır.

Birleşik Metal-İş yöneticileri kendi sendikal ve siyasal anlayışlarını savunmak, bunun için mücadele etmekte tabii ki özgürdürler. Ancak bunu yaparken sahip oldukları sendikal koltukları buna alet etmemeyi öğrenmek zorundadırlar. Doğaldır ki biz, faaliyetimizi de bürokrasiye karşı mücadelemizi de aralıksız olarak sürdüreceğiz. Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yöneticilerinin aldıkları bu karar bunu engelleme gücünden de meşruluğundan da tamamen yoksundur. Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yöneticilerine uyarımız; işçilerle bizleri karşı karşıya getirmeyi hedefleyen bu tür politikardan da, siyasal dedikoduculuktan da kendilerini kurtarmalarıdır. Bu tutumların yol açabileceği her türlü olumsuzluktan buna alet olan işçileri değil, Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube yöneticilerini sorumlu tutacağımızı bilinmelidir.

İzmir'den sınıf devrimcileri

Bosch'ta sözleşme imzalandı

Yaşasın Bosch işçilerinin onurlu mücadelesi!

Bursa'da kurulu bulunan Bosch'ta, Türk Metal ile fabrika yönetimi arasında sürdürülen TİS görüşmelerinde önce anlaşmazlık zaptı tutulmuş, uzun süre devam eden anlaşmazlık sürecinin ardından 8 Nisan'da da grev kararı alınmıştı. 13 Nisan'da ise Türk Metal ve Bosch yönetimi arasında anlaşma sağlandı.

Edinilen bilgilere göre, Bosch'ta sözleşmenin ilk 6 ayı için 70 kuruş artı yüzde 7, ikinci altı ay için 20 kuruş artı yüzde 7, üçüncü altı ay için 15 kuruş artı enflasyon ve 4. altı ay için de 15 kuruş artı gerçekleşen enflasyon oranında zam alındı.

2014-17 döneminde kapsayan sözleşme de olduğu gibi imzalandı.

MİB: Mücadele yeni başlıyor!

Metal İşçileri Birliği (MİB), Bosch'ta MESS-Türk Metal arasında imzalanan sözleşmeye ilişkin değerlendirme yaptı. İmzalanan sözleşmeye karşın "Bosch işçilerini uyanık olmaya ve gelebilecek bu türden saldırılara karşı hazırlanmaya" çağıran MİB'in açıklaması şöyle:

"Bosch'ta çalışan 6 bin işçiyi ilgilendiren ve 2012-17 dönemini kapsayan toplu sözleşme süreci sona erdi. Sürece dair görüşlerimizi kısaca paylaşmak istiyoruz.

Öncelikle belirtmek gerekir ki MESS-Türk Metal arasında imzalanan bu sözleşmenin 2012-14 dönemini kapsayan ilk bölümüne, Bosch işçisinin 2012'den itibaren yürüttüğü mücadele damgasını vurmuştur.

Öyle ki MESS-Türk Metal'in o dönem için zafer olarak metal işçilerine yutturmaya kalktığı sözleşme delik deşik olmuştur. Bosch işçilerine verilen zamlar o dönem verilen zamların üzerinde olmuş, böylelikle 2014-17 dönemini kapsayan son sözleşme ile birlikte Bosch işçilerinin ücret ortalaması MESS grubu ortalamasının üzerine çıkmıştır.

Bosch'ta çalışan işçiler grup kapsamındaki işyerleriyle karşılaştırıldığında nispeten yüksek zamlar almışlardır. Elbette 'yoksulluk sınırı', iş verimliliği ve vergi kesintileri gözetildiğinde, bu zamlar aslında mütevazidir ve işçilerin yaşam düzeylerindeki etkisi geçicidir. Ama buna rağmen üç yıl zam alamayan,

Yılmaz Çelik Hasır'da direniş sürüyor

Ankara'nın Kazan ilçesinde bulunan Yılmaz Çelik Hasır fabrikasında ücretleri ve kıdem tazminatları gasp edilen işçilerin direnişi devam ediyor. Patronun makineleri kaçırma girişimine karşı fabrikada gece gündüz nöbette olan işçilerle dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriliyor.

9 Nisan'da **Sincan İşçi Birliği** fabrikaya ziyaret gerçekleştirdi. Sincan OSB'nin çeşitli fabrikalarından işçilerle birlikte gerçekleştirilen ziyarette dayanışma ve birlik mesajı verildi.

Ziyaret sırasında Sincan İşçi Birliği adına yapılan konuşmalarda patronların işçiler haklarını bilmediği

borçlanan ve büyük sıkıntılar yaşayan Bosch işçileri haklı olarak bu zamlardan dolayı sevinmektedirler.

Öte yandan Bosch'ta bugün toplamda 6 bin işçi çalışıyorsa bunun bine yakını 2012 sonrası girişlidir. Dolayısıyla bu son zamlar Bosch işçisinin bütününe değil ancak bir bölümünü mutlu edebilmiştir. Eski işçiler ile yeni işçiler arasındaki makas açılmıştır.

Diğer taraftan bugün alınan bu zamların üzerine 3 yıllık sözleşme kazığını da unutmamak gerekir. Yapılmaya çalışılan da onun üzerine sünger çekmektir. Bu zamlarla birlikte Bosch işçisi düzene yeniden bağlanmaya çalışılmıştır. Sistem en zayıf halkasından onarılacak istenmektedir.

MESS ve Türk Metal bunu nedensiz yapmamıştır. 2012'de işbirlikçi sözleşme düzenine karşı isyan edip Birleşik Metal-İşe geçen Bosch işçisinin korkusundan yapmıştır. O işçiler ki her ne kadar baskı, dayatma ve ayak oyunlarıyla Türk Metal'e geçirilmiş olsalar da, bu süreçten büyük deneyimler kazanarak çıkmış, dik durmayı başarmış ve Türk Metal çatısı altında olsa da hak mücadelelerini sürdürmüşlerdir. İşte bundan dolayı da Bosch'ta bir süredir Türk Metal'in geri adım atma manevraları tutmamış, böylelikle bugünkü aşamaya gelinmiştir.

ve birlik olmadığı için bu kadar pervasız saldırma cesaretini kendilerinde buldukları vurgulandı.

Yılmaz Çelik Hasır işçileri ise, gelen desteklerle birlikte direnme gücünü kendilerinde bulduklarını, bundan sonra hem kendi haklarını aramaya kararlılıkla devam edeceklerini, hem de direnen diğer işçilerin yanında olacaklarını dile getirdiler.

13 Nisan'da ise işçileri Kızılcahamam'ın Semerözü Köyü'nden yakınları ziyaret etti. Köylüler adına açıklama yapan Semerözü Köyü Derneği Yöneticisi Ali Arslan, işçilerin eylemine destek olmak ve her zaman yanlarında olduklarını göstermek için geldiklerini belirtti.

Geçtiğimiz günlerde işçiler silahla tehdit edilerek direniş sonlandırılmaya çalışılmış, polis de işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışmıştı.

Kuşkusuz varılan bu noktada sadece Bosch işçisinin mücadelesi değil, aynı zamanda MESS ve Türk Metal'in politik sınıf kaygıları da belirleyici olmuştur. Öyle ki 15 bin metal işçisinin grevlerinin yasaklandığı, onlarla ayrı bir sözleşme imzalamamak için MESS'in tüm imkanlarını seferber ettiği, gruptan ayrılanlara cezalar kestiği bir süreçte Bosch'ta bu denli esneklik göstermesi işbirlikçi-dayatmacı toplu sözleşme düzenini korumak içindir. Yani metal işçisi içerisinde MESS'e ve Türk Metal'e olan büyük öfkenin önü alınmaya, böylelikle çatırdayan düzenlerine bir kazık çakılmaya çalışılmaktadır. 15 bin metal işçisinin isteklerini karşılamamak için her yolu deneyenler, 'verirsek kaos çıkar' diyerek yasaklar getirenler burada geri adım atabilmişlerdir pekala.

Ama düzeni sağlama almak için böyle davranırken hesaba katmadıkları bir şey var ki, o da daha önce 'zafer' diye yutturdukları sözleşmelere razı edilen fabrikalardır. İşte bu fabrikalardaki işçiler böylelikle kandırıldıklarını, başka türlü bir sözleşmenin mümkün olduğunu görebiliyorlar. Halihazırda Oyak Renault'da ortaya çıkan tepkiler bunun bir ifadesidir. Yani sistemi onarmak için yapılan bu manevra, çarpıklıkları ve çatlakları görünür kılarak sisteme karşı olan öfkeyi daha da büyütmektedir.

Metal işçileri Bosch'a baktığında pekala en güç koşullar içerisinde dahi mücadele edildiğinde sonuç alınabileceğini görecektir, sorgulayacak ve mücadeleyi seçecektir.

Bosch işçisi için de mücadele burada bitmiyor, daha yeni başlıyor. Çünkü her şeyden önce deneyimlerimizden biliyoruz ki, MESS ve patronlar bu tür sözleşmelerin ardından büyük kıyımlar yapmayı adet haline getirmişlerdir. Bunun Bosch'ta olması da muhtemeldir. Dolayısıyla Bosch işçilerini uyanık olmaya ve gelebilecek bu türden saldırılara karşı hazırlanmaya çağırıyoruz.

**Yaşasın Bosch işçilerinin onurlu mücadelesi!
Yaşasın metal işçilerinin birliği!**

Metal İşçileri Birliği
14 Nisan 2014"

İşçilerin Birliği Derneği kapatma davası görüldü

“İşçilerin birliği mücadelemiz engellenemez!”

İşçilerin Birliği Derneği'ne açılan kapatma davasının ilk duruşması 15 Nisan'da Küçükçekmece Adliyesi'nde görüldü. Dernek üyeleri de duruşma öncesi adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına grevdeki BYUAŞ işçileri, HDP Küçükçekmece Örgütü ve ÜİD-DER'den temsilciler katılım sağladı.

Mahkeme önünde “İşçilerin birliği mücadelemiz engellenemez” yazılı pankartın açılmasıyla başlayan eylemde ilk olarak dernek başkanı İpek Bozkurt konuşma yaptı. Bozkurt, sahte delillerle açılan kapatma davasını teşhir etti.

Ardından Yönetim Kurulu Üyesi Uğur Acar dernek adına basın açıklaması yaptı. Acar, çetelerin derneğe yönelik gerçekleştirdiği saldırıya değindi. Silah ve döner bıçaklarıyla saldıranlara karşı hiçbir işlem yapılmadığını, uyuşturucuya, çetelere karşı mücadele eden, işçilerin birliği mücadelesini büyütmeye çalışan derneğe kapatma davası açıldığını ifade etti.

Derneğin mühürlenmesine neden olan saldırı sürecini hatırlatan Acar, sahte delillere dayalı olarak açılan davanın meşru olmadığını belirtti ve şunları söyledi:

“Sahte deliller ve derneğimizin bağlı bulunduğu platformun (BDSP) flamaları, baret, megafon ve ses cihazı kapama davasına gerekçe olarak tutanaklara geçmiştir. Demokratik kurumlarda bulunması gereken araç-gereçler sermaye düzeninin mahkemeleri tarafından suç unsuru olarak görülmüştür. Böylesine dayanaktan yoksun bir iddianame düzenin savcısı tarafından hazırlanmış, mahkemesi tarafından da kabul edilmiştir. Baştan aşağı bilgi hatasıyla ve mesnetsiz ifadelerle dolu bu fezleke polislin hazırladığı biçimiyle hiçbir ön araştırma yapılmadan savcılık ve mahkeme tarafından kabul edilmiştir.”

Açıklama “Sermaye düzeninin ve kurumlarının saldırılarına karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Yaşasın işçilerin birliği mücadelemiz!” sözleriyle sonlandırıldı.

“Dava hukuk kuralları hiçe sayılarak açıldı”

önünde duruşmayı beklediler.

Dernek avukatlarından Av. Zeycan Balcı Şimşek ise davanın hukuk kurallarının bile hiçe sayılarak açıldığını belirtti ve şunları söyledi: “Kapatma davası açılması için İl Dernekler Müdürlüğü savcılığa rica yazısı gönderiyor. Savcılık da bu yazıyı emir olarak kabul ediyor ve dava açıyor. Ellerinde hiçbir delil olmadığı için de ne demek istediklerini kendilerinin bile anlamadıkları bir dilekçe hazırlıyorlar. Bu dilekçede akıllarına ne gelirse yazıyorlar. Derneğin ahlak kurallarına uymadığından başka bir dizi ifadeye kadar... İddialarının hiçbirisiyle ilgili bir delilleri dahi yok. Biz de bu hukuksuz ve keyfi tutumlara karşı mücadele edeceğiz.”

“Kapatma davası meşru değildir”

Şimşek'in konuşmasının ardından grevdeki BYUAŞ işçileri adına Atilla Şen konuşma yaptı. Şen, İşçilerin Birliği Derneği'ne açılan kapatma davasının meşru olmadığını ifade etti ve derneğin yanında olacaklarını belirtti. BYUAŞ işçilerinin konuşmasından sonra dernek yöneticileri ve avukatlar mahkemeyi takip etmek için duruşma salonuna girdiler. Dernek üyeleri de kapı

Duruşma 26 Haziran'a ertelendi

Duruşma bitiminde kapı önünde açıklama yapan avukatlar davanın dosyada ifade edilen gerekçelerle açılmadığını ifade ettiler. Dava hakiminin avukatların konuşmasına dahi tahammül edemediğini, davanın görüldüğü salona kim oldukları belirsiz iki kişinin silahlarıyla girdiğini ve müdahale ederek bu kişilerin silahlarını dışarda bırakmalarını sağladıklarını ifade ettiler.

Davanın kapsamı dışında olmasına rağmen dava hakiminin dernek yöneticilerinin herhangi bir siyasi bağlantısının olup olmadığını araştırılmasını istediğini ifade ettiler. Bu tutumlarının bile derneğe açılan kapama davasındaki “derneğin lokal olarak kullanılması”, “ses cihazı bulunması” gibi gerekçelerin bahane olduğunu gösterdiğini ifade ettiler. Bu hukuksuzluğa ve keyfiliğe karşı mücadele edeceklerini vurgulayarak açıklamalarını sonlandırdılar.

Avukatların açıklamasının ardından duruşmanın 26 Haziran'a ertelendiği ve o gün görülecek davada adliye önünde olunacağı duyurularak eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

BYUAŞ greviyle dayanışma yürüyüşü

Bakırköy Belediyesi İşçilerinin Greviyle Dayanışma Platformu, grevdeki BYUAŞ işçileri ile dayanışmak için 11 Nisan'da eylem gerçekleştirdi. Grevdeki işçiler ve platform, Dikilitaş'ta bir araya gelerek Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdü.

BDSP ve DLB Uğur Dershanesi önünde buluşarak buluşma noktasına sloganlarla gitti.

Saat 14.00'te başlayan yürüyüşte en önde Belediye-İş 2 No'lu Şube üyesi BYUAŞ işçileri yer aldı. İşçiler “İşten atılan işçiler geri alınsın! Toplu iş sözleşmesi imzalsın! İşveren elini sendikamdan çek!” şiarlı pankart taşıdı.

İşçilerin ardından yürüyen platform bileşenleri ise “Bakırköy Belediyesi işçileri yalnız değildir!” şiarlı pankart açtı. BDSP'nin yanı sıra aralarında Mücadele Birliği, DDSB, ÜİD-DER, DİP ve KP'nin bulunduğu

platform üyeleri her kurumu temsilen pankart arkasında birer flama taşıdı.

Coşkulu sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelen kitle burada HEPAR çetelerinin provokatif hareketlerine karşı sloganlarla yanıt verdi.

Meydanda yapılan basın açıklamasında açılış konuşmasının ardından söz alan Türk-İş Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, BYUAŞ işçilerinin baskılara karşı onurlu bir mücadele verdiğini belirterek Bakırköy Belediye Başkanı'nı eleştirdi.

Bakırköy Belediyesi İşçilerinin Greviyle Dayanışma Platformu adına açıklama yapan Murat Yıldırım ise işçilerin haklı ve onurlu mücadelelerine destek vermek için bir araya geldiklerini belirterek anti demokratik, baskıcı uygulamaların “solculuk” ve

“devrimcilik” adına hayata geçirildiğini kaydederek “sermayenin sağı solu olmaz” diyerek düzen partisi CHP'yi teşhir etti. İşçiler grev çadırı kurmuşken Genel-İş İstanbul 2 No'lu Şube'nin tutumlarının meşru olmadığını ifade ederek “Genel-İş 2 No'lu Şube'yi bu grev kırıcılığından vazgeçmeye çağırıyoruz” dedi.

Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Erol Özdemir ise CHP yöneticilerinin tutumlarını teşhir ederek Genel-İş yöneticilerine tutumlarını sonlandırma çağrısı yaptı. Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'na seslendi ve işten atılan işçilerin geri alınmasını, kadın sendika temsilcisinin görevine iade edilmesini ve toplu sözleşmeden elde ettikleri hakların tanınmasını istedi.

Basın açıklamasının ardından Pınar Aydınlar ve Grup İsyan Ateşi'nin seslendirdiği ezgiler eşliğinde çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Grevin adı var kendi yok!

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde en büyük silahlarından olan grevin sendikal bürokrasi eliyle nasıl işlevsiz hale getirildiğinin son örneği İzmir'de başlayan işçisiz grev oldu.

Geçtiğimiz yıllarda grev ve direniş deneyiminin yaşandığı Billur Tuz fabrikasında 9 Nisan 2015 tarihinde grev uygulamasının başlatıldığı bilgisi Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası'nın web sitesinde yayınlandı.

"Sendikamızın yetkili sendika sıfatıyla Toplu İş Sözleşmesi prosedürünü sürdürdüğü RAFİNE BİLLUR TUZ İşletmesinde İşveren yetkililerinin hiçbir madde üzerinde uzlaşma sağlamaya yanaşmaması üzerine, Genel Yönetim Kurulumuzca 27.03.2015 tarihinde grev kararı alınmış ve kararın 09.04.2015 tarihinden itibaren uygulamaya 9 Nisan 2015, yani bu günden itibaren grev uygulama kararı yürürlüğe girmiş bulunmaktadır" ifadelerinin yer aldığı bu kısa açıklamanın ardından grevin seyri, işçilerin taleplerini yansıtmaya çabalarımız ise işçi sınıfı mücadelesinin bürokrasi ve sermaye tarafından etkisizleştirildiğinin tablosunu bir kez daha ortaya koydu.

İzmir'de Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan fabrikadaki grevle ilgili görüşlerine başvurmak istediğimiz Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 3 No'lu Şube, grevle ilgili bilgiyi genel merkezden almamız gerektiğini ifade ederek bizi genel merkez yönetimine havale etti. Billur Tuz'un genel merkeze bağlı bir fabrika olduğu gerekçesiyle genel merkeze yönlendiren Tek Gıda-İş Sendikası İzmir 3 No'lu Şube Başkanı Latif Gökçay, en doğru bilgiyi genel merkez yönetiminin vereceğini ifade etti. Grevin talepleri ve fabrikadaki son duruma ilişkin bilgi alma çabalarımız kapsamında ulaşmaya çalıştığımız Tek Gıda-İş Genel Merkezi ise, bizi tekrar İzmir 3 No'lu Şube Başkanı Latif Gökçay'a yönlendirdi.

"Grevle" ilgili bilgi almak üzere gittiğimiz fabrikadaki tablo, genel merkez ile şube yönetiminin topu birbirlerine atmasının gerçek nedenini gösterdi. Grev pankartının asılı olmadığı fabrikada, görüşlerine başvurduğumuz Billur Tuz işçileri fabrikada herhangi bir grevin sözkonusu olmadığını ifade ederek patronun duydukları korkuyu "ne grevi burada yok

olmaz öyle şey" diyerek gösterdiler.

Eriyen örgütlülük

Diğer yandan, geçtiğimiz yıllarda uzun soluklu bir direniş sürecinin yaşandığı Billur Tuz'daki örgütlülüğün dibe vurmuş öyküsü binlerce üyeye sahip olmakla övünen sendikaların bu fabrikalardaki varlıklarının pamuk ipliğine bağlı olduğu gerçeğine işaret etti.

Billur Tuz'da geçtiğimiz yıllarda uzun soluklu bir direniş süreci yaşanmıştı. Sendikasılaştırma saldırısına başvuran Billur Tuz patronunun işten attığı işçiler aylar boyunca fabrika önünde direnişini sürdürmüştü.

20 yılı aşkın süredir sendikal örgütlülüğün bulunduğu Billur Tuz'da her şey, patronun fabrikadaki taşeronlaştırma hamlesiyle başladı. Sendikayı tasfiye etmek için fabrikadaki beyaz yakalıların sayısını arttırıp mavi yakalıların sayısını azaltan Billur Tuz patronu, fabrikayı 3 tane "sözde" taşerona verdi. Yapılan işin asıl iş olduğunu ve taşerona verilemeyeceğini ifade eden işçiler ise taşeron şirketlerde çalışan işçilerin büyük çoğunluğunu sendikaya üye yapıp yetki başvurusunda bulununca kılıçlar çekildi. Sendika üyesi 47 işçi işten atan Billur Tuz patronuna karşı fabrika önündeki mücadele aylar boyunca devam etti. Direniş öncesinde İzmir 3 No'lu Şube'ye bağlı olan fabrika direniş sürecinde ise genel merkeze bağlandı. Billur Tuz işçilerinin 240 gün boyunca sürdürdükleri direnişleri ise Tek Gıda-İş Genel Yönetim Kurulu eliyle sona erdirildi. Sendika yönetimi "direnişe ara verildiğini" duyurdu.

Direnişin bitirildiği açıklamada kullanılan "Gelişmeler yakından izlenecek ve gerek görüldüğü takdirde yeniden eylemlilik sürecine geçilecektir. Örgütlenmenin gücünü öğrendik. Çadrlarımızı, pankartlarımızı topluyoruz ama bu mücadeleyi bıraktığımız anlamına gelmiyor. Zaman zaman bu fabrikanın kapısında işçilerle birlikte olacağız" ifadeleri ise geçen süreçte havada kaldı. Aradan geçen süreçte fabrikadaki örgütlülük iyiden iyiye güç kaybetti, sendikanın üye sayısı eridi.

9 Nisan günü başladığı söylenen işçisiz "greve" böyle gelindi.

Vatan Kablo'da direniş sürüyor

Vatan Kablo işçileri fabrika önünde kurdukları çadırla, 5 Nisan'dan bu yana direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler sabahları erken saatlerde fabrika önüne gelerek çadırlarını kurup direnişe devam ediyorlar.

Tekirdağ Çorlu'da kurulu bulunan Vatan Kablo'da Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, işten atılmaları karşılaştılar. İlk önce 2 işçi, sonra 4 işçi ve en son olarak da 3 işçi işten çıkarıldı. İşçilerin hepsi aynı bahaneyle, "performans düşüklüğü" iddiasıyla işten atıldılar. Ancak işten atılan işçilerin arasında geçen ay "ayın işçisi" seçilen bir işçi de var.

Fabrikada kölece çalışma koşulları ve dizginsiz bir sömürü hakim durumda. Yoğun çalışma temposu ve zorunlu mesailerin yanısıra, kış aylarında özellikle kapıların ve çalışma alanının etrafının açık olması, plastik dumanından her yerin duman altı olması gibi nedenlerle sağlıksız bir çalışma ortamı var. Ayrıca, fabrika yöneticileri işçilere sürekli baskı yapıyorlar.

Direnişçi işçiler, iş girişlerinde diğer işçileri sloganlarla karşıyorlar. İçeride çalışan işçiler de direnişçi işçileri yalnız bırakmıyorlar, iş giriş-çıkışlarında işçi arkadaşlarının yanlarına geliyor, fabrika içinde sloganlar atıyorlar. Üretimi yavaşlatarak dayanışmada bulunuyorlar.

İşçiler, direnişe başladıklarından beri fabrikada bir takım iyileşmelerin olduğunu ifade ediyorlar. Örneğin işçilere selam vermeyen müdürün, şimdi işçilerden özür bile dilediğini söylüyorlar. İlk günler çevre fabrikalardan işçilerin de gelerek direnişe destek verdiğini söyleyen işçiler, bu fabrikalarda patronların dayanışmayı engellediklerini söylüyor.

İşçiler tüm bu yıldırma politikalarına ve baskılara rağmen, direnişi kazanana kadar kararlılıkla sürdüreceklerini ifade ediyor.

Kızıl Bayrak / Trakya

Direnişi Divan Otel önüne taşıdılar

Sendikalaştıkları için işten atılan Koç Holding'e bağlı Divan Turizm işçileri 11 ve 12 Nisan'da direnişlerini Divan Otel önüne taşıdı.

11 Nisan'da TRT İstanbul Radyosu önünde buluşan işçiler sloganlarla Koç Holding'e ait Divan Otel önüne yürüdüler. İşçilerin yürüyüşüne aralarında BDSP'nin de yer aldığı ilerici-devrimci güçler destek verdi.

Otelin girişini ablukaya alan polisler işçilerin otel kapısına geçişini engellerken işçiler otelin yan tarafında stand açarak işe geri dönme talebiyle imza topladılar. İmza kampanyası sırasında konuşmalarla Koç Holding'in işçi ve sendika düşmanı tutumunu teşhir ederek taleplerinin kabul edilmesini istediler.

İşçiler 12 Nisan'da da öğle saatlerinden itibaren standlarını açarak imza toplamaya devam ettiler. Akşam saatlerine kadar imza toplayan işçiler diğer arkadaşlarının da fabrika önündeki çadırda direnişini sürdürdüğünü belirttiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Karl Marx öğretisinin tarihsel yazgısı

V. İ. Lenin

MARX'ın öğretisindeki asıl şey, sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolüdür. Dünyanın her

günlerinde işçilerin Paris'te cumhuriyetçi burjuvazi tarafından kurulanması, doğası gereği, yalnızca proletaryanın, sosyalist olduğunu sonunda açığa çıkarır. Liberalizm, sosyalizmin düşmanıdır, herhangi

Devrimci hazırlık için olanakları değerlendirmek!..

M. Haki Koryürek

Tüm dünyada içinden geçilen süreç, büyük toplumsal alırların geleceğe ve son derece heyecan verici. Dört bir yanda

toplumun aklının ve kulaklarının devrimci düşünce ve eylemlerine

Greif direnişi ışığında işçi ve emekçi kadınların örgütlenmesi

Taşeronlaştırma ve kölece çalışma koşullarına karşı örgütlenen Greif işçileri, devlete esas olarak, 60 gün

devletle esas olarak, 60 gün

"Sınıf intiharı" üzerine

Bilimsel sosyalizmin, binlerce yılın birikimlerini süzen Marks ve Engels tarafından geliştirilmesiyle işçi sınıfı, ideolojik-felsefi silahlarına kavuştu. Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesiyle işçi sınıfının etkin bir şekilde tarih sahnesine çıkması ise, bilimsel sosyalizmin maddi temelidir.

ortadan kaldırılmaz. Belirleyici olan sınıflar mücadelesinin gelişim seyridir. Sınıflar mücadelesinin keskinleşmesi, işçi sınıfına, gerici ideolojilerin pragmatik parçalaması, kendi sınıf ideolojisiyle, yani bilimsel

Meslek lisesi "devrim meselesi"!

Haziran Direnişi'nin öne plana çıkardığı toplumsal kesimlerden en önemlisi tartışmasız bir şekilde işçi sınıfıdır. Çürüyen bir gelecek umutlarını yok ettiği

liseli çalışan oluyorum. Partimiz için bir bütün olarak liseli gençlik çalışması her dönem özel bir önem taşır da çalışması her dönem özel bir önem taşır da çalışması her dönem özel bir önem taşır da

Partiyi güçlendirmek zaafırlardan arınmaktır!

Devrimci partiyi güçlendirmek, devrime hazırlık çerçevesinde bugünün en acil ihtiyacıdır. Bölge ve dünyada yaşanan gelişmeler kitlesel patlamaların habercisidir. Emperyalistler arası çıkar çatışmaları yarın çok daha ciddi boyutlara varabilir. Ancak devrimci

işlevi yerine getiren broşür yada bütün çıkarma hatasızca düşürebiliriz. Yada hazır olmadıkları halde, temas kurduğumuz işçilerle hemen komite kurmaya kalkışabiliriz, vb... Aşılması gereken

Eleştiri-özeleştiri ve devrimci yöntem

Devrimci bir partide, sorunları ele alırken, bir konuda tartışma yürütürken, eleştiri yaparken, bir eleştiri yönelirken

öncelikle buna dönüp bakmak yerine, öncelikle eksiklikleri, zayıflıkları, yanlışları, hatalı tutumları ön çıkararak, davranışımıza açıklık getirmeye çalışıyoruz, gerekirse partiimizin temelli bir hata olmadığını

Komünist gençlik kampı toplandı..

Günün ve partinin çağrısı: Devrime hazırlık!

Son yıllarda dünyamız bir dizi bölgesel sınıfl ve kitlesel hareketlerin sahne oluyor. Ortadoğu ve Kıbrıs'da

öncelikle buna dönüp bakmak yerine, öncelikle eksiklikleri, zayıflıkları, yanlışları, hatalı tutumları ön çıkararak, davranışımıza açıklık getirmeye çalışıyoruz, gerekirse partiimizin temelli bir hata olmadığını

Yeni dönemin parolası:

"Cüret etmek ve başarmak!"

Kapitalizmin çok yönlü krizi ve beraberinde derinleşen sosyal yıkıma dünya tarihinde eşsiz bir örnek

öncelikle buna dönüp bakmak yerine, öncelikle eksiklikleri, zayıflıkları, yanlışları, hatalı tutumları ön çıkararak, davranışımıza açıklık getirmeye çalışıyoruz, gerekirse partiimizin temelli bir hata olmadığını

Deneyimler ışığında metaldeki kavgaya yön verebilmek!

Kolekten kurtuluşun iki kritik eşiği vardır: İlk zincirlerin farkına varmak ve ardından özgürlüğün tadına varmak... Metal işçisi için özgürleştirici bir örgütlülük ve birlik-beraberlik şarttır.

eylem alanına çeviren Schneider işçileri, patronu çok geçmeden dize getirdiler. Schneider yönetimine yaşadığı o birkaç günün

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

Sayı: 296, Nisan 2015

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

7 Haziran seçimleri ve siyasal tablo

Sermaye düzeninin hesapları ve seçimler

Türkiye yeni bir genel seçim sürecinde. 7 Haziran seçimleri düzeninin nasıl ve ne yönde değişeceğine açıklık getirecektir.

Birçok kimse bu seçim Türkiye'nin kaderi bakımından taşıdığı özel önemden dolayı ve bunu da ne edip edip AKP'nin önünü kesilmesi hedefine bağlıyor.

Devrimci ya da sosyalist olmak iddiasındaki solun ezici çoğunluğuna egemen oportünist seçim politikaları da esasen bu aynı kaygıyla ve hedefe dayandırılıyor. Bunun gerisinde AKP'yi hala da yükselen, gücünü ve canlılığını koruyan, düzenin dış ve iç egemenleri tarafından desteklenen bir parti olarak görmek yanlışlığı var. Oysa karşı karşıya olduğumuz çürüyen kokmuş, çürüyen kokmuş, çürüyen kokmuş

bir rejimi topluma dayatmakta ciddi biçimde zorlanan, gerçekte artık bu olanağı yitirmiş de olan, bu arada boğazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, suç batmış, toplumun önemli bir kesimi nezdinde öfke ve nefret konusu, keyifliği ve kuralızsızlığı bir yönetim biçimi haline getiren tüm dengelerini bozmuş, bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

Ote yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir "ılımlı islam" projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayıyuka çıkmış bulunan AKP, gelinen yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt veremiyor. Bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

Ote yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir "ılımlı islam" projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayıyuka çıkmış bulunan AKP, gelinen yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt veremiyor. Bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

Sermaye düzeninin hesapları ve seçimler

Türkiye yeni bir genel seçim sürecinde. 7 Haziran seçimleri düzeninin nasıl ve ne yönde değişeceğine açıklık getirecektir.

Birçok kimse bu seçimin Türkiye'nin kaderi bakımından taşıdığı özel önemden söz ediyor ve bunu da ne edip edip AKP'nin önünü kesilmesi hedefine bağlıyor. Devrimci ya da sosyalist olmak iddiasındaki solun ezici çoğunluğuna egemen oportünist seçim politikaları da esasen bu aynı kaygıyla ve hedefe dayandırılıyor. Bunun gerisinde AKP'yi hala da yükselen, gücünü ve canlılığını koruyan, düzenin dış ve iç egemenleri tarafından her şeye rağmen tercih edilen ve dolayısıyla desteklenen bir parti olarak görmek yanlışlığı var. Oysa karşı karşıya olduğumuz çürüyen kokmuş, moral üstünlüğünü çoktan yitirmiş, toplumsal-siyasal meşruiyeti fazlasıyla tartışmalı, dünkü baş destekçileri için bile gelinen yerde soruna dönüşmüş, bütün bunların bir sonucu olarak kendi içinden de çatlama potansiyeli alabildiğine yüksek bir AKP gerçeğidir.

Dolayısıyla gerçekte sözkonusu olan, 13 yılı bulan bir süredir hükümet eden ve 2009'dan beri de iktidar dizginlerini ele almış bulunan, fakat buna rağmen istediği türden bir rejimi topluma dayatmakta ciddi biçimde zorlanan, gerçekte artık bu olanağı yitirmiş de olan, bu arada boğazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, suç batmış, toplumun önemli bir kesimi nezdinde öfke ve nefret konusu, keyifliği ve kuralızsızlığı bir yönetim biçimi haline getirerek rejimin tüm dengelerini bozmuş, bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

Ote yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir "ılımlı islam" projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayıyuka çıkmış bulunan AKP, gelinen yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt veremiyor. Bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

Ote yandan, emperyalizmin bölgesel çıkarları ve ihtiyaçları için bir "ılımlı islam" projesi olarak gündeme getirildiği çoktandır ayıyuka çıkmış bulunan AKP, gelinen yerde bu açıdan da herhangi bir ihtiyaca yanıt veremiyor. Bu nedenle sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarları için de artık bir tehdide dönüşmüş dinci iktidarın kaderidir. Gelinek yerde ne emperyalist efendiler, ne onlarla kader birliği içindeki büyük sermaye çevreleri, ne önemli ve etkili bir bölümlüyle toplum, ne de özel olarak ilerici toplumsal muhalefet, dizginlerini Tayyip Erdoğan'ın tuttuğu bir iktidar gücü olarak AKP'ye katlanacak durumdadır.

bulacağıdır. 7 Haziran seçimleri tam da bunun nasıl, ne yönde ve ne yolla olacağına açıklık getirmek bakımından önem taşımaktadır.

Emperyalistler ve büyük bir bölümüyle işbirlikçi büyük burjuvazi süreci düzenin dengelerini çok sarsmadan, bu arada toplumsal muhalefetin önünü kontrolsüzce açacak boşluklara ya da zaafiyetlere meydan vermeden yönlendirmek istemektedirler. Görüldüğü (ve bazı sermaye kalemleri tarafından daha şimdiden dile getirildiği) kadarıyla bunun yolu, seçimlerden nispeten zayıflayarak çıkmış bir AKP'yi seçimlerden nispeten güçlenerek çıkmış bir muhalefetle dengelemek, bu arada olanaklı olduğunca bir AKP-CHP koalisyonunu zorlamaktır. Burada sorun, hala da önemli bir seçmen desteğine sahip ve her şeye rağmen düzenin egemenlerine hizmette kusur etmeyen AKP'yi tümünden gözden çıkarmak değildir. Aşırı yıpranmışlığı ve seçmen desteğindeki nispi zayıflama ne olursa olsun, bugünün koşullarında AKP'yi dışlayacak çözümlerin henüz olanaklı olmadığı konusunda emperyalist dünya ve Türk burjuvazisi yeterince gerçekçidir. Bu nedenle sözkonusu olan dışlamak değil fakat denetim altına almak, yeniden "limitlerin içi"ne çekmek, bu koşulla ondan hala da yararlanmaya devam etmektir. Bu yararlanmaya bizzat bozduğu toplum ve devlet düzeni dengelerini onarmak da dahildir. Bunun olabilmesi ise bir yandan AKP'nin seçmen desteğindeki hissedilir bir zayıflamayı, öte yandan Tayyip Erdoğan'ın parti üzerindeki bugünkü türden kesin kontrolünü kırmayı gerektirmektedir. 7 Haziran seçimlerinin sonuçları bunun olanaklarına ve ne biçimde gerçekleşeceğine açıklık getirecektir.

Bu çerçevede gündemdeki seçimlerin sonucu en çok merak edilen konularından ilki AKP'nin alacağı oy oranıysa, ötekisi de HDP'nin barajı aşım aşamayacağıdır. AKP'nin oy desteğinde ciddi bir azalma ve HDP'nin barajı aşması bir arada gerçekleşirse, emperyalizm ve büyük bir bölümüyle işbirlikçi büyük burjuvazinin arzuladığı bir seçim sonucu tablosu ve dolayısıyla parlamento aritmetiği oluşmuş olacaktır. Burada HDP'nin barajı aşması özellikle kritik önemdedir ve TÜSİAD eksenli büyük sermaye çevrelerinin, onların denetimindeki medya organları ile hizmetindeki kalemlerin HDP konusundaki son derece pozitif tutumlarının gerisinde, kuşkusuz Kürt sorununu denetim altında tutmak arzusunun yanısıra, aynı zamanda bu vardır.

Fakat kuşkusuz bu türden bir parlamento aritmetiğinin oluşması, arzulanan türden bir hükümet biçiminin bundan kolayca çıkabileceği anlamına gelmemektedir. Buradaki zorluk AKP'den çok CHP'nin konumundan kaynaklanmaktadır. Uzun yılların iktidar saltanatı sürecinde alabildiğine yıpranmış, büyük tepkilerin ve öfkelerin hedefi haline gelmiş, suç dosyası alabildiğine kabarık bir AKP, hele de hükümet

İmmleri ve siyaset tablo

kurabilecek bir çoğunluğu yitirdiği bir durumda, düzenin efendilerinin arzuladığı bu türden bir "büyük koalisyon"u pekala kendisi için yumuşak, kazasız belası bir geçiş imkanı olarak görebilir. Fakat ona bu imkanı verecek, böylece gerçekte ona payandalık yapacak olan bir CHP, bunun altından kolay kolay kalkamaz. Kendi iç dengeleri bakımından olduğu kadar, tabanı ve seçmeni bakımından da. Bu nedenle de bu türden bir hükümet ortaklığına kolayca cesaret etmesi beklenemez. (Cumhurbaşkanlığı seçimindeki tutumunun da gösterdiği gibi, bugünkü CHP'den her şey beklenebileceğini de unutmamak kaydıyla...)

Dolayısıyla bahsi geçen "büyük koalisyon" çok arzulansa da öyle kolay gerçekleşecek bir iş değildir. Yine de bu türden bir çözümün mantığına, dolayısıyla düzenin egemenleri için amaca uygunluğuna, halen sermaye düzeninin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorunlardan giderek bakmak yararlı olacaktır. Zira emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin acil ve öncelikli ihtiyaçlarını bilmek, siyaset sürecini anlamak bakımından her zaman için önemlidir.

Bu çerçevede aciliyeti yönünden başlıca dört temel sorundan sözedilebilir:

Bunlardan ilki, belirtileri gitgide çoğalan muhtemel bir ağır ekonomik kriz durumudur. Böylesi bir krizin gerektirdiği önlemleri nispeten kolayca almak ve bunun yol açabileceği toplumsal sonuçları aynı kolaylıkla göğüslemek, işbirlikçi büyük burjuvazi için en öncelikli sorun olacaktır. Emekçi kitlelerin ileri, sola, dolayısıyla da eyleme açık kesimlerini tutabilecek bir koalisyon ortağı olarak CHP'nin oynayabileceği rol öncelikle bu sorun üzerinden belirlemektedir. Emperyalizmin ve uluslararası finans çevrelerinin güvenilir adamı Kemal Derviş ile şimdiden yapılan görüşmeler ve gerektiğinde "dışarıdan görev alma" konusunda varılan mutabakat, CHP'nin bu misyona bugünden hazır ve hevesli olduğuna bir gösterge sayılabilir.

İkincisi dış politikada, özellikle de Ortadoğu politikasındaki büyük çöküntüdür. Kendi öz ihtiyaçlarının yanısıra ABD önderliğindeki batılı emperyalist bloğun bölgedeki yeni hamleleri, Türk burjuvazisi için bu çöküntünün bir an önce onarılmasını, yeni duruma hızla uyumu olanaklı kılacak politikaların gündeme getirilmesini gerektirmektedir. Bu ise sözkonusu çöküntünün dolaysız sorumlusu ve ağır suçlusu olan AKP ile başarılabilecek türden bir iş değildir. CHP, bu konuda da amaca ve ihtiyaca son derece uygun bir koalisyon ortağı olarak durmaktadır orta yerde. AKP'nin diz boyu iflasla sonuçlanan maceracı politikalarına karşı Mısır, Suriye ve Irak konusunda izlediği farklı politikalar ve bu doğrultuda bu ülkelerle ilişkilerde sergilediği pratik inisiyatif, CHP'nin böyle bir misyonu üstlenmesini ayrıca kolaylaştırmaktadır.

Üçüncü temel konu, Kürt sorunudur. Gelinek yerde tıkanan ve fiilen beklemeye alınan "Kürt açılımı"ni yeni adımlarla ileriye taşımak artık AKP'nin gücünü aşmaktadır. "Kürt açılımı" bir AKP tercihi olarak değil, fakat işbirlikçi burjuvazinin tam desteğine sahip bir ABD politikası olarak gündeme gelmişti. Bu politikanın taşıyıcısı olarak AKP'nin yaptığı ise kendi payına da bundan en iyi şekilde yararlanmak oldu. Bu sayede bir yandan emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin desteğini bir de bu nedenle alırken, öte yandan çatışmanın sürdüğü bir durumda doğabilecek hızlı yıpranmanın sonuçlarından kendini yıllar boyunca korumuş oldu. Dahası toplumu fazlasıyla yormakta olan bir sorunu çözebilecek parti imajı yaratarak bunun üzerinden ayrıca prim yaptı, toplumsal ve bu arada seçmen desteğini buradan da güçlendirdi.

Fakat AKP bu konuda artık tüm imkanlarının ve de manevralarının sonuna gelmiş durumdadır. Bu alanda atılmayı bekleyen adımları kendi başına atmak gücünden, cesaretinden ve dahası niyetinden yoksundur. Oysa sorunun denetim altında tutulması ve belli tavizlerle bir biçimde yatıştırılması, gelinen yerde emperyalizm ve sermaye düzeni için her zamankinden daha büyük bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaca bugün için çok olanaklı görünmeyen bir "milli koalisyon" değilse bile (zira Kürt sorununda dizginsiz bir şoven çığırkanlık MHP'nin bugünkü varlık nedeni ve olanağıdır), meclisin iki büyük partisine dayalı bir "büyük koalisyon" pekala yanıt verebilir. CHP, son yıllarda bu konuda da bir rol üstlenmeye, dolayısıyla sorumluluğu paylaşmaya hazır olduğunun sayısız işaretini zaten vermiş durumdadır ve muhtemel bir büyük koalisyona

işin bu cephesinden de hazırdır.

Dördüncü bir temel önemde konu ise, AKP'nin toplum ve özellikle de devlet düzeninde yarattığı tahribatın düzenin uzun vadeli çıkarları doğrultusunda bir ölçüde olsun onarılmasıdır. AKP'nin bizzat yarattığı bir tahribatın onun büyük ortak olarak bulunacağı bir hükümetle onarılması düşüncesi kuşkusuz fazlasıyla tuhaftır. Ama durum budur ve bu düzenin efendileri payına bir açmazın da ifadesidir. Yine de Tayyip Erdoğan'ın etkisizleştirildiği bir durumda (ki "büyük koalisyon" tam da bu anlama gelecektir, dahası ancak bu durumda olanaklı olabilecektir), bu alanda hiç değilse topluma bu izlenimi verebilecek belli manevralar yapılabilecektir. CHP'nin topluma kendi yönünden pozitif misyon olarak sunmaya çalışacağı en önemli malzeme de bu alanda yapılacaklar olacaktır. Fakat bu aynı zamanda AKP payına bir yandan, yarattığı durumun ve elde ettiği kazanımların hiç değilse bir süre daha önemli ölçüde korunması ve öte taraftan, sayısız ağır suçun hesabından yine hiç değilse şimdilik kurtulması anlamına gelecektir.

Sermaye düzeni payına burada sıralanan bu dört temel sorunun oluşturduğu acil ihtiyaca yanıt verebilecek en uygun hükümetin bir AKP-CHP koalisyonu olduğuna kuşku yoktur. Emperyalist odakların ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tüm çabasını buna yönelteceğinden de kuşku duyulmamalıdır. Öte yandan, "açılım"ın sürdürülmesi ve Kürt sorununda tatmin edici bazı tavizlerin verilmesi durumunda, böylesi bir koalisyona dışardan Kürt hareketinin (dolayısıyla HDP'nin) destek vermesi de ihtimal dahilindedir.

Bütün bunlarla, bugünkü koşullarda emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkar ve dolayısıyla arzularına en uygun bir alternatiften sözettiğimizi yineleyelim. Gerçekte ise, oluşacak parlamento bileşimine de bağlı olarak, bir dizi başka alternatif olarak dahilindedir. Gelinen yerde AKP, hele de Tayyip Erdoğan'ın denetimindeki bir çıkar şebekesi olarak AKP, emperyalizmin ve burjuvazinin öncelikli ihtiyaçlarından çok artık kendi derindedir. Bu nedenle de yılları bulan kazanımlarını korumak ve ağır suçlarının hesabından kurtulmak için her yolu deneyecektir. Bunun için MHP ile olduğu kadar HDP ile de işbirliğinin yollarını arayacaktır. Kendi konumunu korumak ve yeni bazı hedeflere ilerleyebilmek için muhtemel muhataplarına önemli tavizler vermekten de geri durmayacaktır.

Fakat tüm bunların şimdiden kesin olan sonucu, halihazırdaki siyasal krizin yeni bir düzeyde ağırlaşmasından başka bir şey olmayacaktır. AKP'nin tek başına hükümet olmak olanağını elde ettiği ve Tayyip Erdoğan'ın da AKP üzerinde bugünkü türden bir denetimi koruyabildiği bir durum ise, kesin olarak büyük toplumsal çalkantılara kapının ardına kadar aralanması anlamına gelecektir. Bundan da, bir yandan büyüyerek daha inatçı bir biçimde sokaklara taşacak bir toplumsal muhalefet, öte yandan ise tam da bu durumdan yararlanarak emperyalizmin ve büyük burjuvazinin bizzat özendirip tezgahlayacağı bir askeri darbe de dahil her şey çıkması ihtimaller dahilindedir.

Kürt sorunu, Kürt hareketi ve seçimler

Gündemdeki seçimlerde konuları, çıkarları ve hedefleri birbirinden alabildiğine farklı kesimlerin ortak umudu, arzusu ve dolayısıyla hedefi, HDP'nin barajı aşmasıdır. Denebilir ki bu 7 Haziran seçimlerinin en dikkate değer yönlerinden biridir. Fakat bu öylesine sıradan sayılacak, olağan karşılanacak bir durum da değildir. Muhakkak ki gerisinde önemli bir toplumsal-siyasal mantık vardır. Görünürdeki nedene bakılırsa bu ortaklığı sağlayan, AKP'nin şerrinden artık nihayet kurtulabilmek ortak arzusudur. Kuşkusuz bu doğrudur da. Ama bunu da olanaklı kılan daha temelli nedenlerle birlikte ele alınmazsa eğer, bu yüzeysel gözlem temel önemde bazı gerçeklerin üstünü örtmek işlevi görür.

Kürt sorunu son on yılda bölgesel planda çok büyük mesafeler katetti. Sorun tam olarak uluslararasılaştı ve Kürtler Ortadoğu'nun örgütlü etkin bir gücü haline geldiler. Güney Kürdistan'da fiilen bağımsız devlet oldular. Batı Kürdistan'da devletleşme doğrultusunda önemli kazanımlar elde ettiler. Türkiye'de ise "çözüm süreci" üzerinden fiilen ve gelinen yerde artık bir biçimde resmen de devletin muhatabı durumundalar.

Bütün bunları kolaylaştıran gelişmeler emperyalizmin Irak işgali ile başladı. İşgale tam destek veren Güney Kürtleri bunun karşılığı olarak fiilen bağımsız bir devlet olmak olanağı elde ettiler. Aynı gelişme Türkiye'deki Kürt hareketinin İmralı teslimiyetiyle oluşmuş büyük moral yıkımı atlatmasını, hızla toparlanıp etkin bir güç olarak yeniden sahnede yer almasını kolaylaştırdı. Bir yandan bu gelişme, öte yandan Irak'taki gelişmeler ve dolayısıyla Güney Kürdistan gerçeği, ABD'nin de özel bir biçimde özendirmesi ve desteğiyle, Türk burjuvazisini Kürt sorununda bazı adımlar atmaya yöneltti. "Kürt açılımı" böylece gündeme geldi.

Bu arada Suriye'de iç savaş ve emperyalizmin buna aktif müdahalesine yol açan gelişmeler yaşandı. Bu, Kürtlere bu cepheden de önemli fırsatlar yarattı. Durumu başarıyla değerlendiren PKK eksenli Kürt

hareketi, Kürdistan'ın bu bölgesinde de önemli fiili mevziler elde etti. Bunu ise İŞİD'le bağlantılı gelişmeler izledi. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist koalisyonun İŞİD'e karşı birleşik savaş ilan ettiği bir dönemde, PKK eksenli Kürt hareketi İŞİD'e karşı etkili bir direniş odağı olarak öne çıktı. Böylece de emperyalist koalisyonla yolları kesişmiş oldu. Önce Şengal ve ardından Kobanê direnişleri, PKK'nin emperyalist batı dünyasındaki imajını hızla düzeltti. PKK, PYD üzerinden de olsa emperyalist dünyada resmen muhatap alınır konuma ulaştı. Halen resmen değilse bile fiilen bizzat PKK'nin kendisi ile de bu türden ilişkilerin kurulmuş olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Süreç bu ilişkilerin aleni ve resmi ilişkiler haline alması yönünde ilerlemektedir.

İŞİD'le bağlantılı bu son gelişmelerin öncesinde, 2012 sonbaharında, TKİP IV. Kongresi, Kürt sorunu ve hareketi ile ilgili olarak genel bir bilanço çıkarttıktan sonra, şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarına rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüzyüze kalacaktır.

"Hâlihazırdaki Kürt ulusal hareketlerinin devrimci bir konum ve kimlikten yoksun olmaları Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük sorunudur. Yine de mevcut Kürt hareketleri arasında konum ve kimlik bakımından temel önemde farklılıklar vardır. Güney Kürdistan'ın Kürt partileri tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket ediyorlarken, Türkiye, Suriye ve İran'daki Kürt partileri, kuşkusuz büyük ölçüde PKK sayesinde, cepheden mücadeleye konu etmeseler bile emperyalizme karşı mesafeli durmakta, emperyalist planlara alet olmayı reddetmekte, tersine bölge halklarıyla yakınlığa ve dayanışmaya önem vermektedirler." (TKİP IV. Kongresi Bildirisi, Ekim 2012)

Bu değerlendirme temelde hala da geçerlidir. Fakat İŞİD'le bağlantılı gelişmelerin ortaya yeni bir durum çıkarmakta olduğu da bir gerçektir. PKK'nin bu

alandaki başarısı, onu emperyalist dünya nezdinde meşrulaştırmaya başladığı ölçüde, onun emperyalist dünyaya bakışı da hızla değişmektedir. Bu süreç, özellikle Kobanê'den beri hız kazanmıştır ve sonuçları Türkiye'ye de aynı hızla yansımaktadır.

Kürt sorununun bölge düzeyinde aldığı yeni boyutlar, Kürtlerin son on yılda bölgesel düzeyde elde ettikleri son derece önemli mevziler, buna bağlı olarak PKK'nin bölgesel düzeyde önemli ve etkin bir güç olarak öne çıkması gerçeğin bir yanısıdır. Gerçeğin öteki yanında ise İmralı ile birlikte girilen yeni yol var. Bu yola gerçekte daha '90'lı ilk yıllarda "siyasal çözüm" çizgisi üzerinden girilmiş olmakla birlikte, köklü bir konum ve kimlik değişimi İmralı ile birlikte gerçekleşti. Devrime dayalı stratejik amaçlar, kategorik olarak devrimin kendisi, tümüyle terkedildi. Kürt sorununun çözümü için emperyalist dünya sistemi ve Türkiye'nin kurulu toplumsal düzeni esas alındı. İmralı'dan beri ulusal mücadele artık bu çerçevede sürdürülmekte, kendini emperyalist dünya sistemine ve Türkiye'nin kurulu düzenine kabul ettirmek ve ulusal istemleri zaman içinde büyüyen tavizler olarak elde etmek çizgisi izlenmektedir.

Amacımız burada konunun ayrıntılarına girmek değildir, bu komünistler tarafından birçok vesileyle ve yeterince yapılmıştır. Burada bizi ilgilendiren sonuç, bizzat emperyalist merkezler ve onlarla işbirliği içindeki büyük burjuvazinin Kürt sorununda olduğu kadar Kürt hareketiyle ilişkilerde bunca yumuşamasının, bu denli hoşgörülü davranır hale gelebilmesinin gerisindeki mantıktır. Kürt hareketi emperyalizme karşı mücadeleyi çoktan bir yana bırakmıştır; artık kendi konumu ve çıkarları üzerinden onunla uyumlu bir işbirliğinin yollarını aramakta ve zorlamaktadır. Aynı şekilde Türkiye'nin bugünkü sınıf düzeniyle de esaslı bir sorunu yoktur, tüm çabası onu esas olarak da Kürt sorunu üzerinden siyasal bir reforma zorlamaktır. "Cumhuriyet'in demokratikleştirilmesi" ya da "demokratik cumhuriyet" hedefi bu anlamda gelmektedir.

Bu, Türkiye'nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak da formüle edilmektedir. Fakat bu kadarında bile tutarlı davranıldığını söylemek yazık ki mümkün değildir. AKP'nin Türkiye'yi her alanda adım adım karanlığa sürükleyen iktidarı döneminde alınan tutumlar bunu göstermektedir. Yıllar boyunca bir aldatmaca ve oyalama olarak kalan "çözüm süreci"nin selameti adına, AKP'nin dinci-faşist bir polis devleti yaratma çabalarına

gerekli tutumlar alınamamıştır. Gerçeğe cesaretle ve dürüstçe bakan herkes, “çözüm süreci”nin öteki yüzünde Türkiye’nin demokratikleşmesini değil, tam tersine, sınırlı demokratik kazanımlarını bile yitirmesini görecektir. “Çözüm süreci”nin nihayet bazı somut adımlara dönüştürüldüğü izleniminin yaratıldığı son iki yılda bu özellikle böyle olmuştur. Kürt hareketi bu son iki yılı kendi cephesinden çok iyi değerlendirmiş, “çözüm süreci” oyalamasından kendi de en iyi biçimde yararlanmış, bu sayede Kürdistan’daki konumunu birçok bakımdan daha da güçlendirmiş, fakat aynı dönem içinde Türkiye’nin geri kalanında ilerici-devrimci güçler ile emekçiler çok şey kaybetmişlerdir. Burada sorun, Kürt hareketinin dar anlamda kendi çıkarlarını ve tercihlerini öne almasına hakkı olup olmadığı sorunu değildir. Sorun buna rağmen kendi stratejik tutumunu “Türkiye’nin demokratikleşmesi çabası içinde Kürt sorununu çözmek olarak” olarak formüle etmesinin inandırıcı olamamasındadır.

AKP süreci kendi dinci-faşist iktidarını kurup pekiştirmenin bir olanağına dönüştürmüş olsa bile, “Kürt açılımı” onun değil fakat emperyalizmin ve büyük burjuvazinin bir tercihi ve politikasıdır ve gündemde kalmaya devam edecektir. Sorunun bölgesel düzeyde aldığı yeni boyutlar, Kürt hareketinin bölgesel düzeyde elde ettiği imkanlar ve avantajlar bunu dışardan, Kürt halkının büyüyen ulusal özelemlerinin ve bu doğrultudaki örgütlü mücadelesinin gücü ise bunu içerden zorlamaktadır. Fakat bunlar hiç de kendi başına sorunun kaynağını oluşturanları sorunu çözmeye yöneltmez. Buna rağmen bu doğrultuda belli bir eğilim ortaya koyuyorlarsa eğer, işte bunun gerisinde düşünülen türden bir çözümün emperyalist dünya sisteminin ve Türkiye’nin kurulu düzeninin temellerine dokunacak bir yanı olmadığı inancı yatmaktadır. Emperyalistlerde ve Türkiye’nin sermaye kodamanlarında bu inancı ve güveni yaratan ise bizzat yaşadığı değişim ve dönüşümlerle Kürt hareketinin kendisidir.

Böylece başladığımız yere, HDP meselesine dönmüş oluyoruz. Kürt sorunu ve hareketi üzerinden özetlemeye çalıştığımız tablo tam da HDP meselesinin yerli yerine oturtulması, dolayısıyla doğru anlaşılması içindi. Her şeyden önce HDP’nin, ideolojik-politik

bakımdan bağımsız çizgide alışılmış türden bir parti değil, fakat Kürt hareketinin “çözüm süreci”nin bir parçası olarak gündeme getirdiği kendine özgü bir proje partisi olduğu gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir. Bu projenin bizzat Kürt hareketi tarafından öne çıkarılan yönü “Türkiyelileşme”ye yapılan vurgudur. Bu vurgu, düzen cephesinden bu adıma gösterilen ilgi ve sempatinin de asıl nedenidir. Fakat burada sorun hiç de yalnızca dar anlamda Kürt sorununun Türkiye’nin bütünlüğü içinde çözülmesi niyeti ve yönelimi değildir. Bundan da önemli olan, kurulu düzenin meşruiyetinin esas alınmasıdır. Başka bir ifadeyle, “Türkiyelileşmek” yalnızca “bölücülük”ten değil, fakat aynı zamanda “yıkıcılık”tan da uzak kalmak demektir. Üstelik yalnızca Kürt hareketini değil, Türkiye solunun dikkate değer bir bölümünü de kapsayacak biçimde.

İşte kurucu mimarları tarafından “radikal demokrasi” çizgisinde bir parti olarak tanımlanan HDP’nin asıl özelliği ve misyonu da budur. “Radikal demokrasi” burjuva demokrasisinde derinleşme ya da bildiğimiz liberal demokrasinin “radikalize” edilmesi çizgisi ve programıdır. Daha da somut olarak, Kürt sorununun çözümü ekseninde bir “demokratik cumhuriyet” çizgisi ve programıdır. Burada düzenin iktisadi-toplumsal temelleri esas alınmakta, fakat onun radikal bir siyasal reformdan geçirilmesi talep edilmektedir.

Kürt hareketi, HDP şahsında, bu çizgi üzerinden kabul edilmek koşuluyla, mevcut düzenin meşruiyeti içinde yer almak niyetini ortaya koymaktadır. Düzenin egemenleri tarafından ilgi ve sempati ile karşılanan asıl olarak bu yönelimdir. Kontrolde çıkmış ve soruna dönüşmüş AKP’yi 7 Haziran seçimleri üzerinden dizginlemek üzere HDP’nin barajı geçmesini arzulamak, bunun yanında tali bir neden olarak kalmaktadır.

Sol hareket ve seçimler

Büyük bir bölümüyle artık açıkça reformist bir çizgiye oturmuş bulunan Türkiye solu, seçimler ve burjuva temsili kurumlar konusunda bilinen kaba oportünist tutumunu 7 Haziran seçimleri vesilesiyle bir kez daha yinelenmektedir. Devrimci açıdan temel sorun, bu özel politizasyon dönemini en iyi biçimde değerlendirerek, devrimin programını işçi ve emekçi kitlelere taşımak ve bunu burjuva temsili kurumların içyüzünü kitleler önünde sergilemekle birleştirmek iken, reformist solun farklı kesimleri bu temel görevden bir kez daha kategorik olarak uzak durmaktadırlar. Onlar için asıl sorun düzen siyasetinin seyrini güncel durum üzerinden etkilemenin en uygun yolunu bulmaktır. Hedef AKP’yi geriletmektir ve sorun bunun en iyi biçimde nasıl başarılacağına karar kılmaktır. Kimisi için bunun yolu HDP çatısı altında yer almak, kimisi için açıkça değilse bile örtülü biçimde CHP’ye destek vermek, kimisi içinse sözümona “Haziran ruhu” adına belirsiz bir tutum sergilemek, böylece sonuçta sözkonusu iki kapıdan birine çıkmaktır.

‘70’li yılların devrimci demokratik hareketi bağımsızlık ve demokrasi hedeflerine dayalı bir programa sahipti. Bu program organik bir bütünlüğe sahipti ve hiç değilse teorik kurgusu yönünden devrime dayalı idi. 12 Eylül yenilgisinin yarattığı ağır tasfiyecilik devrimci konumun ve dolayısıyla devrime dayalı programın terkedilmesiyle sonuçlandı. Terkedilen bağımsızlık ya da demokrasi temaları değil, fakat onların organik bütünlüğü ve devrime dayalı bir program içinde ele alınmaları idi.

Solun sonraki zaman içindeki tasfiyecilik evrimi, bu iki temadan birinden birini esas alan ve ötekini geri plana iten bir sol akımlar kümelenmesi ortaya çıkardı. Yakın dönem gelişmeleri üzerinden ve özetle söyleyecek olursak, Kürt hareketinin girdabına kapılanlar için bağımsızlık sorunu geri plana düştü, demokrasi konusu liberal bir içerikle esas platform haline geldi. Böyleleri şimdi HDP çatısı altında yer alıyorlar ve “radikal demokrasi”, yani liberal burjuva demokrasisinin radikal yorumu programında birleşiyorlar. Öteki bir kesim, özellikle de AKP hükümetleri döneminin “Cumhuriyet’in kazanımları”nı hedef alan koşulları içinde, demokrasi sorununu geri plana iterek, bağımsızlık adı altında (ki onlar için “Cumhuriyet’in kazanımları” ile özdeşti bu) ulusal liberal bir çizgiye kaydılar.

Reformizm ve bunun bir uzantısı olarak parlamentarizm, her iki kümenin ortak paydası durumundadır. Devrimden ve devrimi olanaklı kılabilecek biricik sınıftan kaçış, bu ortak paydanın bir başka ifade şeklidir. Çözüm olarak sundukları projeler devrimci sınıf mücadelesini dışlamakta, tersine özünde sınıf işbirliğine açılmaktadır. HDP, programının özü üzerinden olduğu kadar 7 Haziran seçimleri aday bileşimi üzerinden de, açıkça bir sınıf işbirliği tablosu sergilemektedir. Ulusal liberal sol da, bu kez Türkiye’nin bağımsızlığı ve “Cumhuriyet’in kazanımları” adına, sonuçta aynı yola çıkmaktadır. İlk bakışta daha masum görünen “Birleşik Haziran Hareketi” için de sonuç farklı değildir. Zira asıl kitesini emekçiler oluştursa da Haziran Direnişi toplumsal yapısı yönünden heterojen bir hareketti ve burjuva katmanlardan gelen ögelerin harekete rengini vermekte belirgin bir ağırlıkları vardı. Hareketin emperyalist merkezlerde olduğu kadar TÜSİAD eksenli büyük sermaye çevrelerinde de belirli bir sempati ile karşılanmasını olanaklı kılan da buydu. Sınıf bilincine sahip devrimci işçiler tarafından yönetilen 60 günlük Greif işgali gibi devrimci sınıf eylemlerinin kapısına bir kez olsun uğramak ihtiyacı duymayanların “Haziran ruhu” güzellemelerinde ifadesini bulan tutumu, bir sınıfsal eğiliminin, özünde tam da sınıf işbirliğine dayalı bir eğilimin yansımalarından başka bir şey değildir.

Reformist çizgideki Türkiye solu özellikle 3 Kasım 2002 seçimlerinden beri belirgin biçimde parlamentarizm çizgisindedir. Komünistler o zamandan beri bu eğilimi çeşitli görünüşleri içinde tekrar tekrar ele aldılar ve yer yer ayrıntılara inen eleştirilere konu ettiler. 7 Haziran seçimleri vesilesiyle alınan tutumlar bize ele alınmaya değer farklı bir görünüm sunmamaktadır. Temelde tümünün ortak hareket noktası AKP’nin geriletilmesi kaygısıdır. Buna ilişkin söylenebilecekleri ise daha baştan kısaca söylemiş bulunuyoruz.

Yineliyoruz; burjuva düzen koşullarında seçimler ve bu vesileyle öne çıkan burjuva temsili kurumlar, burjuva siyaset sahnesinde işlerin gidişatını etkilemek bakımından değil, fakat tam da kitlelerin karşısına devrimin programıyla çıkmak ve bunu burjuva temsili kurumların etkili bir teşhiri ile birleştirmek bakımından bir anlam ve önem taşırlar. Komünistler her seçim döneminde bu temel marksist tutum üzerinde özenle durdular ve buna uygun bir pratik tutum sergilediler. Burada sözkonusu olan konjonktürel koşullardan bağımsız bir ilkesel tutumdur ve partimiz 7 Haziran seçimleri vesilesiyle de bu aynı ilkesel tutuma bağlı olarak hareket etmektedir.

EKİM

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’in Nisan 2015 tarihli 296. sayısından alınmıştır...)

H. Fırat

Tasfiyecilik sürecin son aşaması:

Parlamentarizm

Küba: Ya sosyalizm ya ölüm!

Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz aylarda ABD ile Küba arasında "ilişkilerin normalleştirilmesi" adı altında bazı görüşmeler yapılmıştı. ABD adına Barack Obama, bu görüşmelerle Küba ile yaşadıkları 50 yıllık soğuk savaş siyasetinin başarılı olmadığını, dolayısıyla buna son verdiklerini ve bundan sonra yeni bir yolda yürüceklerini dile getirmişti. Bu görüşmelerle birlikte Küba'ya dönük seyahat ve mali alandaki yaptırımlar kısmen gevşetilmişti. Küba ise, bazı ABD ajanlarını serbest bırakarak buna cevap vermişti.

Bu kez de, ABD Başkanı Barack Obama ile Küba Devlet Başkanı Raul Casto, Panama'da düzenlenen 7. Amerika Zirvesi'nde bir görüşme gerçekleştirdi. Böylece, ABD ile Küba'nın "ilişkilerin normalleştirilmesi" adı ile başlattıkları ve "tarihi" olduğunu belirttikleri görüşmeler yeni bir boyut kazanmış oldu.

ABD Başkanı Obama, Küba ile başlatılan ilişkiler konusunda daha önce söylediklerini, bu görüşme sırasında bir kez daha dile getirdi. Dikkate değer olan, Küba'nın buna açık olduğunun altını çizmesiydi.

Yine hatırlanacağı üzere, Küba Devlet Başkanı Raul Castro, ilk görüşmeler sırasında ABD ile gerçekleştirdikleri görüşmeleri "tarihi" olarak nitelemiş ve bu ilişkilerin başlatılmasına öncülük eden Obama'nın Küba halkının saygısını hak ettiğini dile getirmişti. Ancak bu görüşmeler, en başta General Motors olmak üzere ABD'nin aç gözlü tekellerinin yanı sıra, en çok ve öncelikle her türlü kirli, karanlık ve uğursuz ilişki ve icraatın merkezlerinden biri olan Vatikan'ın Papası, ardından da ne hikmetse bir süreden beri Küba ile yakın ve iç içe ilişkiler içinde olan Latin ülkelerini heyecanlandırmış ve sevindirmişti.

Örneğin, Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff, olayı "uygarlıkta değişim" in göstergesi olarak tanımlamış, Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro ise, Obama'nın "cesur ve tarihsel" bir adımı olarak nitelemişti.

ABD ile Küba'nın "ilişkilerin normalleştirilmesi" olarak kodladıkları bu ilişkiler ve görüşmeler yeni boyutlar kazanmaya doğru seyrediyor. İlk beklenen gelişme ise, Küba'nın "teröre destek veren ülkeler listesinden çıkartılmasıdır.

ABD, Obama ve "yumuşak güç" politikası

ABD günümüzün en büyük kapitalist-emperyalist gücüdür. Deyim yerindeyse kapitalist-emperyalizmin merkezidir. İçerde kendi işçi ve emekçilerini, dışarda da dünya işçileri ve emekçi halklarını ilğine dek sömürmek, soymak, demokrasi, uygarlık ve toprak bütünlüğünü korumak aşağılık yalanları eşliğinde yoksul ve geri ülkeleri işgal etmek, yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmalamak, ülke halklarına derin acılar yaşatmak, işgal edilen ülkeleri viraneye çevirmek, işlediği savaş suçlarına, bir de işkence suçları eklemek, bunun için Guantanamo gibi işkence merkezleri inşa etmek, dinsel, etnik ve mezhepsel çelişkileri kışkırtarak halkları birbirine düşürmek, yaşadıkları toprakları bir savaş ve yıkım coğrafyası haline getirmek, ABD'nin

başlıca icraatlarıdır. O aynı zamanda, emperyalist saldırganlık ve savaşların öncüsü, kirli ve kanlı tüm ilişkilerin örgütleyicisi ve toplanma merkezi ve nihayet, bu kanlı, karanlık ve kirli işlerde kullanmak üzere insanlığın başına bela edilen Bin Ladin, El Nusra, UCK ve IŞİD gibi cinayet örgütlerinin hamisi, koruyucusu ve kollayıcısı bir uluslararası katliam merkezidir.

ABD'nin burada kısaca açıklanan niteliği hiç değişmemiştir ve değişmeyecektir. Tüm bunlar yapısaldir, bunlar onun doğasında vardır. Küba ile ilişkiye geçen bu aynı emperyalist güçtür. Bu emperyalist güç Küba'ya tam 50 yıl iktisadi, politik, askeri, diplomatik ve moral çok yönlü ve çok ağır bir ambargo uyguladı. Küba'yı her alanda ve her bakımdan tam bir kuşatma altında tuttu. Küba halkı onurlu davranarak ve kendi yağında kavrularak, ABD ve emperyalist-kapitalist sisteme boyun eğmedi. ABD'nin 50 yıllık bu soğuk savaş politikası iflas etti. Bunu artık ABD ve onun bugünkü başkanı Barack Obama da itiraf etmiş bulunuyor. Şimdi geçmişteki sertlik politikasının yerini, "yumuşak güç" politikası almıştır. Kaleyi düşüremiyorsan, içeri sız ve içerden fethet, şimdiki politikanın özü-özeti budur.

Barack Obama, ABD emperyalizminin ve başta petrol ve silah tekellerinin çıkarlarını savunmak ve korumak için işbaşına getirilmiştir. Onun kendinden öncekilerden özde bir farkı yoktur. Obama ABD'den, onun stratejik ve dönemselsel politika ve yönelimlerinden en masumane bir sapmaya dahi ne hakkı ve ne de yetkisi vardır. Bu hepsi de kanlı, karanlık ve kirli politikaların gereğini yapmak, bunun ifadesi icraatlarda bulunmak onun da asli görevidir.

Hiç kuşkusuz tüm bunları Küba'nın şimdiki lideri Raul Castro da bilmektedir. Ancak o daha düne kadar yeri geldiğinde çok doğal biçimde telaffuz ettiği, etmekte de özel biçimde hoşnut kaldığı, ABD'nin bu niteliğini ve icraatlarını, gelinen yerde unutmuş görünüyor.

Küba'nın ve Küba halkının ABD'ye hiçbir özür borcu yoktur. Tam tersine, saldırganlığı, 50 yıldır uyguladığı soğuk savaş politikası, bunun ürünü ve ifadesi kuşatması ve ambargolarıyla haksız ve suçlu olan, Küba ve Küba halkından özür dilemesi gereken ABD emperyalizmi ve ondan hiç ama hiç ayrı düşünülemez olan Obama'nın kendisidir. Obama'nın görüşmeler sırasında dile getirmek zorunda kaldığı kimi gerçekleri de, bir özeleştirici olarak görmemek gerekir. O sözlerin hiçbir samimiyeti olmadığı gibi, "tarihsel" bir değeri de yoktur. O sözler, tümüyle aldatıcı ve Küba'yı sistemin içine çekmek amacıyla ileri sürülmüş sözlerdir ve kesinlikle "uğursuz" sonuçları olacaktır. Dolayısıyla, Raul Castro'nun sözlerinin neresinden bakılırsa bakılsın, gerçekten de hazin bir durumla karşı karşıyayız.

ABD, Küba Devrimi'ne ve kazanımlarına saldırıyor

ABD emperyalizmi başından itibaren Küba Devrimi'ne karşı sınırsız bir kin ve düşmanlıkla karşılık verdi. İçine sindiremedi, sindiremezdi. Zira, Küba bir küçük adaydı, ancak devrimin etkisi kendisinden öteydi. Tüm bir Latin Amerika'da ve Che üzerinden de tüm bir dünyada etkisi oldu. Che'nin formüle ettiği sloganlar o günkü dünyada dilden dile dolaşıyor, özellikle sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin gençliğine devrimci idealizmi aşıyordu. Deyim uygunsa bir Küba Devrimi ve Che rüzgarı esiyordu dünyada. Bunun en çok yankısını bulduğu toprak ise Latin Amerika'ydı. Amerika'nın kendi arka bahçesi saydığı bu coğrafyada ciddi bir gedik açılmıştı. Kin bunaydı, düşmanlık bunun içindi.

Bu sınırsız kin ve düşmanlıkla ilk günden itibaren, emrindeki propaganda makinesini de tam hız devreye sokarak Küba Devrimi'ne karşı bir Haçlı seferi başlattı. Kara propagandanın ifadesi bir karalama kampanyası eşliğinde, karşı-devrimci saldırılarda bulundu. ABD emperyalizminin başı, uluslararası karşı-devrimci terörün merkezidi. Her dönem ve her vesileyle Küba devrimini, eserlerini ve en başta Fidel Castro olmak üzere devrimin liderlerini hedef alan saldırılarda bulundu. Küba'ya ajanlar sızdırdı, kiraladı, suikastlara başvurdu. Küba insanlarını kaçırdı, işkencelere maruz bıraktı. Küba topraklarında Hitler'in toplama kamplarına ve vahşetine rahmet okutan Guantanamo adlı bir toplama kampı, bir işkence merkezi inşa etti. Bu uğursuz kampta sayısız insanlık suçu işledi.

İşte bu kanlı ve karanlık icraatların faili ABD, şimdi tam bir utanmazlıkla, Küba rejiminin insan hakları alanında sicilli olduğunu, iktisadi alanda olduğu gibi bu alanda reformlara ihtiyaç bulunduğunu, hızla bu yönde adım atılmasını, böyle yapırsa kendilerinin bunu destekleyeceğini ileri sürüyor. Bunda şaşılacak bir yan bulunmamaktadır. Ne var ki ve ne yazık ki, bu aynı şeyden, farklı bir düzeyde ve farklı bir çerçevede Küba Lideri Raul Castro da söz ediyor. Obama ve ABD medyasının tacizlerinin de etkisiyle, çıkıp, "insan hakları konusunda açık olduklarını" söyleyebiliyor. Hiç kuşkusuz bu da trajik bir durumdur.

Tarihsel ve güncel tüm tecrübeler göstermektedir ki, bu öyle sıradan ve tekil bir saldırı değildir. Tam tersine ideolojik alandan moral alana dek süren kapsamlı ve bütünsel bir saldırdır. İlk hareket noktası ise ideolojik alandır. Dosdoğru devrime, onun tüm kazanımlarına vurmaktadır. Devrim ve sosyalizm fikrini insanlığın zihninden ve hafızasından söküp almak gibi yıkıcı bir amaç taşımaktadır. Zaman içinde bozulmuş, yozlaşmış ve bürokratik bir mekanizmaya dönüşmüş sözde sosyalist rejimler şahsında yapılmaktadır bu.

Bir parça yankı bulması da bundandır. Şimdi de aynı istismarla ve aynı karşı-devrimci saldırı ile karşı karşıyayız.

Sosyalizm en demokratik burjuva devletten milyon kez daha demokratik, insancıl, adil, eşit ve özgürlükler toplumdur. Bu sadece bilimsel bir iddia değil, tarih tarafından da kanıtlanmış ve doğrulanmış bir gerçektir. Bu nedenlerdir ki, sosyalizm hala insanlığın gelecek umudu ve en büyük özlemidir.

“Gerçekçi ol, imkansız iste”

ABD emperyalizminin “yumuşak güç” politikasının sonuçlarından biri de, Küba’yı “terörü destekleyen ülkeler listesi”nden çıkarma rüşvetidir. Bu da yeni bir şey değildir. Emperyalistlerin her yerde ellerinde “terör örgütleri listesi” ile dolaştıkları, ortamı oluştukça bu rezil rüşveti vererek, bu listeye dahil ettikleri devrimci ve kurtuluşçu güçleri ehlileşirmeye, sistemin içine çekmeye çalıştıkları bilinmektedir. Küba ile ilişkiler sırasında bir kez daha bu yapılmaktadır.

Küba halkı tam yarım asır ABD’nin öncülüğündeki emperyalist kuşatmaya direndi. Her türlü tehdide, şantajı boyun eğmedi. Liderlerine dönük suikastlara başvuruldu, aman dilemedi. Şimdi yine aynı şeyi yapmalıdır. Devrimini ve kazanımlarını savunmaya devam etmelidir.

Söz konusu olan emperyalizmdir. Emperyalizm hayırsever de değildir, insan sever de. “Hayırsever emperyalizm” devrim dönemlerinin ve bilimum yeni dönem liberallerinin uydurduğu bir masaldır. Emperyalizm sömürü, soygun, yağma ve onur kırıcı kölelik demektir. Tepeden trnağa gericiilik ve her türden özgürlükten yoksunluk demektir. “Uyarılık değişimi” Latin Amerika’nın küçük-burjuva solcularının inanmak istedikleri bir masaldır. Emperyalizmin özü değişmemiştir. O, bugün de her yere özgürlük değil, onur kırıcı egemenlik peşindedir. Onun, demokrasi dediği ikiyüzlü burjuva demokrasidir ve onun, işçi ve emekçilerin yaşamında hiçbir karşılığı yoktur.

ABD’nin emperyalist burjuvazisi Küba pazarını çok verimli bir pazar olarak görmektedir. Küba pazarı ABD’nin aç gözlü tekellerinin iştahını kabartmaktadır. ABD Küba’nın açmazlarının farkındadır. Bu açmazlar nedeniyle dayanılmaz bir noktaya geldiklerini de bilmektedir. Obama’nın Küba yönetimine ekonomik alanda değişime açık olduğu şeklindeki sözleri rasgele dile getirilmiş sözler değildir. ABD verili zafiyetten yaralanmak istemekte ve Küba’yı yeniden sistemin içine çekmeyi ummaktadır. Mali alandaki yaptırımları gevşetmeye başlaması bu amaçlıdır. Ekonomik reformları destekleme sözü de, Küba’nın bir an önce ABD sermayesine açık hale gelmesi ve ortak işletmeler kurmak karşılığında verilmiş bir sözdür.

Küba’nın ABD sermayesine açık hale gelmesi ve ortak işletmeler demekse, ücretli emek sömürsü ve Küba’yı yeniden boylu boyunca emperyalist yağmaya açmak demektir ki, Küba topraklarını 99 yıllığına kiralama girişimleri ile uğursuz sonuçlarını vermeye başlamıştır. Ne yazık ki, gelişmelerin ucu geriye dönmüştür.

Kübalı devrimciler ve Küba halkı devrimin kazanımlarını ve sosyalizmi her zamankinden de fazla sahiplenmeli ve savunmalıdır. Tıpkı 1871 Paris Komünü sırasındaki gibi, durum fazlasıyla umutsuz olsa da, devrimin kazanımları için dövüşmelidirler. Che’nin dediği gibi “Gerçekçi olmalı, imkansız istemeli”dirler.

O halde bir kez daha, ya sosyalizm, ya ölüm!

Ukrayna savaşı: Emperyalist yalan, iftira ve barbarlığın itirafı

Dünya halklarının gözleri önünde, sessiz sedasız bir şekilde emperyalist militarizmin çizmeleri altında Ukrayna bölünüp parçalandı. Ülke yangın alanına dönüştürüldü. Ukrayna halkı emperyalist haydutların rekabet savaşlarının bedelini yoksulluk ve açlığa mahkum edilerek kanıyla ödedi, ödemeye devam ediyor. Ülke parçalandı, ekonomisi iflase sürüklendi, sokaklar neo-Nazi artıklarına terk edildi, paramiliter faşist çetelerden oluşturulan özel timler hiçbir yasaya bağlı kalmadan (Kürdistan’da Jitem, Türkiye’de MİT-faşist katiller işbirliğiyle yakından tanık olduğumuz gibi) estirdikleri beyaz terör dalgasıyla halka boyun eğdirmeye çalışıyorlar. Bütün bu faşist terör ve vahşetler emperyalist batının ve onun kiralık kalemlerinin “modernize edilmek” adına doğuda sürdürdükleri kirli savaşlarda yaşanmıyor. Avrupalı ve elbette ABD emperyalizminin denetimi, gözetimi ve yönlendirmesiyle Avrupa Ukrayna’sında yaşanıyor. İngiltere Başbakanı David Cameron, Ukrayna’ya, ‘savaşan askerleri eğitmek üzere birlik’ gönderdiklerini açıklıyor. Deutsche Wirtschafts Nachrichten, siyasi ve ekonomik kriz nedeniyle Ukrayna bütçesinin, askerlerinin ihtiyaçlarını karşılamaya yetmeyeceğini belirterek, bu durumda resmi yönetiminin yardım için Avrupa Birliği ülkelerine ve ABD’ye başvurduğunu yazdı.

Ukrayna’da süren savaşa ve bu savaşın yol açtığı vahşete neresinden bakarsanız bakınız kelimenin yalın anlamıyla, emperyalist haydutların sürdürdüğü emperyalist bir savaştır. Neo-Nazi çetelerin ‘bağımsızlık’ savaşçıları olarak vaftiz edilerek, başka zamanlarda daha başka yerlerde kullanılmaları için kamuoyunu alıştırma savaşıdır. Modern kapitalist barbarlığın kendisini dolaysız olarak, yaşlı kıtada yeniden ortaya koyarak, kapitalizmle faşizm arasındaki kopmaz bağların ifşasını sağlayan bir savaştır.

Ukrayna bütçesi Neo-Naziler’in hizmetinde

Ekonomik olarak iflas eden Ukrayna, ABD ve Avrupa emperyalistlerinden aldığı kredileri efendilerinin emperyalist amaçları için savaşan ordunun ve para-militer çetelerin hizmetine sunuyor. Militarizmin arpalığı haline getirilen Ukrayna bütçesi emperyalist efendilerinin sağladığı kredilere rağmen, ölüm makinesinin giderlerini karşılamaya yetmiyor. Ukrayna’da, ayrıcalıklı ‘lüks’ sefil bir hayat sürdürmenin tek seçeneği orduya, paramiliter güçlere katılmaktan geçiyor. Militarizmi ve paramiliter Neo-Nazizm’i daha da çekici kılmak için emperyalist haydutlar da hiçbir fedakârlıktan çekinmiyorlar, kirli ve kanlı para kasalarını cömertçe savaşın hizmetine açıyorlar.

Tarih çarpıtılarak bellekleri silme savaşında Ukrayna laboratuvarı

Ukrayna’da sürdürülen, emekçi halkları döktüğü kan ve estirdiği terör deryasında teslim almaya çalışan emperyalist savaş; tarihi çarpıtılarak bellekleri silerek faşist ideolojiyi, tarihin tanık olduğu faşizmin en vahşi biçimi olan Nazizm’i aklamının da laboratuvarı yapılıyor. Zira Nazizm’e ve onun değişik biçimlerine emperyalist tekeller giderek çok daha muhtaç olmaya başlıyorlar.

Alman emperyalizmine uşaklıkta sınır tanımayan Ukrayna hükümetinin başı, uşaklığını uşaklığın sınırlarını zorlayacak kerteğe kadar vardırı. Ukrayna Başbakanı Yatsenyuk, on milyonlarca insanı katleden Hitler Almanya’sının Sovyetler Birliği’nin saldırısına uğradığını iddia edecek kadar zıvanadan çıktı. Yatsenyuk’un bu aşağılık yalan ve iftirası başta efendisii Almanya olmak üzere, emperyalist dünyada bile ciddiye alınmadı, daha doğrusu alınmadı...

Nazilerle işbirliği yapan paramiliter katillere sosyal yardım

Emperyalist efendileri; uşakları Ukrayna Başbakanı Yatsenyuk’a söylettikleri "SSCB, Hitler Almanya’sına saldırarak savaşı başlattı" gibi ipe sapa gelmez yalan ve iftirasına sahip çıkmakta gönülsüz davranmaları, onların gerçeğe bağlı kalarak, gerçeğin hakkını teslim ettikleri anlamına gelmiyor. Onlar, mayınlı bölgeye uşaklarını önden sürdürdüler.

Ukrayna Rada’sı yaptığı yeni bir yasayla, Ukrayna’nın işgali sırasında Nazilerle işbirliği yapan Ukraynalı milliyetçileri “özgürlük savaşçıları” olarak tanıırken, 1917’den 1991’e kadar Ukrayna’nın ‘bağımsızlığı’ için savaştığını iddia ettiği Ukraynalı Milliyetçiler Örgütü (OUN) ve Ukrayna İsyan Ordusu (UPA), dahil olmak üzere birçok yeraltı faşist ve paramiliter grup üyelerine sosyal yardım hakkı verdi. Emperyalist devletler haydutlar topluluğu, uşaklarının tarihi çarpıtılarak gösterdiği köpekçe bağlılığa zamanı gelmediği için açıkça sahip çıkmayarak onu saray soytarısı gibi ortada bırakmalarını, Rada’nın çıkardığı anti-komünist, Hitleri ve onun işbirlikçilerini aklarak diyet borcu olarak da faşist çeteleri aylığa bağlamasına mali destek vererek dengelediler. Emperyalist merkezlerin, Hitler faşizmini ve onun suç ortaklarını aklayan yasaya sessiz kalmanın ötesinde, mali destekte bulunmaları emperyalist tekellerin militarist amaçları için hiçbir kanlı ve kirli aracı kullanmaktan geri kalmayacaklarının göstergesidir. Emperyalist rekabet, silahlanma ve savaşların evrileceği yolu göstermesi bakımından da oldukça öğreticidir.

Almanya'da sınıf devrimcileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu, Almanya'da 1 Mayıs hazırlıklarını işçi toplantıları ve kitle çalışmalarıyla yoğunlaştırıyor.

Frankfurt'ta işçi toplantısı

Sınıf devrimcilerinin önerisi ve çağrısı ile 12 Nisan günü Frankfurt'ta 1 Mayıs'a hazırlık amacıyla işçi toplantısı yapıldı. Toplantıya, ağırlıklı olarak Frankfurt ve çevresindeki çeşitli fabrika ve işyerlerinden 70 kişi katıldı.

Toplantı, değişik işyerlerinde çalışan iki sınıf bilinçli işçinin gerçekleştirdiği sunumla başladı. Bu çerçevede, ilk elden Almanya işçi sınıfı ve hareketinin tarihsel ve güncel tablosu hakkında ayrıntılı denebilecek bir bilgilendirme yapıldı.

Taşeron işçiliğinin en yaygın biçimde Almanya'da yaşandığı, en yakıcı sorunun da taşeron köleliği olduğu belirtildi.

Ardından, Almanya'da devlet ve tekellerin iç çeliğine vurgu yapıldı. Tekelci devlet karakterinden söz edildi.

Sınıfın örgütsüzlüğü, sendikaların sermayenin hizmetinde oluşu, bu sayede burjuvazinin sınıf hareketini denetleyebildiği, bu durumun çeşitli yasalarla ve duruma uygun mekanizmalarla güvenceye alındığı anlatıldı.

Tüm bunları, Alman işçi hareketinin tarihsel geçmişi konusunda açıklamalar izledi. F. Lassal'ın kurduğu partiden başlanarak, sırasıyla W. Liebknecht ve A. Babel ve sonra Kautsky önderliğindeki sosyal-demokrat parti ile K. Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un AKP'si hakkında bilgiler verildi. SPD'nin sınıf işbirlikçisi ve Kasım Devrimi sırasında K. Liebknecht ve R. Luxemburg'un katliamı ile büründüğü karşı-devrimci karakteri dile getirildi.

İki sınıf bilinçli işçinin birbirini tamamlayan sunumları, günümüzde sınıf devrimcilerini yine çok yakıcı görev ve sorumlulukların beklediğine yapılan vurgu ile noktalandı.

1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal anlamına vurgunun ve 1 Mayıs'a katılım çağrısının da yapıldığı toplantının ikinci bölümü, çeşitli işyerlerinde çalışan işçilerin, işyerlerinde yaşadıkları sorunlar, neler yaptıkları ve yapmaları gerektiği eksenli anlatım ve sorularla başladı.

Toplantı, tüm anlatım ve tartışmalardan hareketle, sınıf çelişmesinin, somut olarak da fabrika ve işyerlerindeki günlük çalışmanın önemine değinilmesi ile devam etti. Otomobil İşçilerinin Uluslararası 1. Hazırlık Komitesi temsilcisi tarafından günümüzde, enternasyonal mücadele ve dayanışmanın daha da yakıcı hale geldiği vurgusuyla toplantı daha da anlamlı kılındı.

1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde organize edilen bu toplantı, alanları, katılımcıları tartışma eksenine alışılagelen toplantılardan hayli farklıydı. Bu nedenledir ki, ilgi çekici oldu. Bir doygunluk da yarattı. Genel eğilim olarak, bu tür toplantılara devam edilmesi yönünde bir irade ortaya çıktı. Bir dahakinde somut

sorunlar ve örnekler üzerinden tartışılmasına vurgu yapılarak, bu yönde karar da alındı. Bu karar gereğince altıncı ayda bir başka kentte yeni ve daha kitlesel bir toplantı yapılacak.

Essen'de 1 Mayıs çalışması

Essen BİR-KAR'ın "Militarizm, emperyalist savaşlar, işsizlik, yoksulluk, açlık, ırkçılık, polis devleti... Kapitalizm öldürüyor! Sosyalizm için 1 Mayıs'ta Alanlara!" çağrısıyla başlatmış olduğu kampanya çalışmaları, 1 Mayıs'a sayılı günler kala hız kazanarak devam ediyor.

Kapsamlı ön tartışmalar ve yoğun bir hazırlık üzerinden örgütlenen kampanyanın; merkezi materyallerin yanısıra yerelde hazırlanan araçlarla zenginleştirilerek sürdürülmesi kararlaştırıldı. Buna bağlı olarak yerelin imzasıyla, 1 Mayıs afişi ve üç ayrı bildiri hazırlandı.

En geniş işçi ve emekçi kitlelere ulaşabilmek, onları 1 Mayıs alanlarına taşıyabilmek için ev ziyaretlerinin yanı sıra şehir merkezinde bilgilendirme standları açılması kararı alındı. Ayrıca başta sanayi havzaları olmak üzere göçmenler ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlere yaygın bir şekilde afişleme yapıldı.

Bielefeld'de 1 Mayıs'a hazırlık

Bielefeld BİR-KAR'ın her ay siyasal gündemleri ele aldığı ve düzenli olarak gerçekleştirdiği kahvaltılarının bu ayki konusu 1 Mayıs'a hazırlık oldu. Kahvaltının ardından yapılan kısa bir sunuştan sonra 1 Mayıs'ın doğuşunu, dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs'ı tarihsel süreci içinde ve yakın döneme kadar anlatan bir sinevizyon gösterildi.

Ardından ise bir BİR-KAR'lı 1 Mayıs'ın güncel

siyasal önemini anlatarak, sınıflar çatışması günü olan 1 Mayıs'ın tarihsel devrimci kimliğine sahip çıkılmasına, içeriğinin boşaltılmasına ve bir karnavala dönüştürülmesine karşı durulması gerekliliğine dair vurgular yaptı.

Toplantı, 1 Mayıs'ta devrimci şiar ve sembollerle yer alınması çağrısıyla sonlandırıldı.

Rüsselsheim'da bildiri dağıtımı

Frankfurt'ta 15 Nisan Çarşamba günü Opel fabrikasının bulunduğu Rüsselsheim'da sınıf devrimcileri tarafından bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

Öğlen vardiyası sırasında zaman zaman sesli propaganda eşliğinde, TKİP/ Yurtdışı Örgütü imzalı, "Devrimci 1 Mayıs için seferberliği büyütelim!" başlıklı Almanca ve Türkçe, yaklaşık 500 bildiri Opel işçilerine ulaştırıldı. Dağıtıma ilgi gösteren ve bildiri alan işçiler 1 Mayıs'a davet edildi.

Kızıl Bayrak / Frankfurt-Bielefeld-Essen

Sınıf devrimcileri 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyor

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 1 Mayıs'a hazırlık kapsamında 26 Nisan'da İstanbul Avrupa Yakası'nda piknik gerçekleştirecek. Birlik ve Dayanışma Pikniği'nin programı ve iletişim bilgileri şöyle:

Program:

- * Emekçi Kadın Komisyonu Korusu
- * Aliye Fişenk
- * Koma Usar

İletişim:

- * Esenyurt: 0506 146 40 75
- * Küçükçekmece: 0536 714 62 06
- * Gaziosmanpaşa: 0535 915 32 45

Sınıf devrimcileri İstanbul'da çok yönlü olarak yürüttükleri faaliyetle işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırıyor.

Kadıköy

Kadıköy'de 11-12 Nisan günlerinde gerçekleştirilen faaliyetlerde Yeldeğirmeni, Ayrılıkçeşmesi ve Halitağa'da BDSP'nin 1 Mayıs afişleri kullanıldı. Ayrıca yapılan yazılımlarla da 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapıldı.

Kartal

1 Mayıs çalışmaları doğrultusunda 10 Nisan Cuma günü Bankalar Caddesi'nde *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı gerçekleştirildi. Ajitasyonlar eşliğinde gerçekleştirilen gazete satışında "Haklarımız ve geleceğimiz için tüm yasak, baskı ve teröre karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olma" şiarı yükseltildi.

Kartal merkeze ise "İşçi sınıfının kırmızı bayrağı altında 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarlı afişler asıldı.

11 Nisan Cumartesi günü Bankalar Caddesi'nde açılan standla "Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist teröre ve gericiğe karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e" şiarlı bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi. Bildiri dağıtımı akşam saatlerinde Kordonboyu Mahallesi'ndeki evler tek tek dolaşarak, emekçilerle birebir sohbet edilerek sürdürüldü. Ayrıca Kartal merkezde 1 Mayıs gündemli yazılımlar yapıldı.

13 Nisan'da Kartallı Kazım Meydanı, Yukarı Mahalle ve Kızılay Caddesi boyunca BDSP'nin 1 Mayıs afişleri yapıldı. Akşam saatlerinde ise 1 Mayıs bildirileri kapı kapı işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

14 Nisan Salı günü ise ABB fabrikasının 08.00-16.00 ve 16.00-24.00 vardiyalarındaki işçilere Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı gerçekleştirildi. Saldırlara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltme ve 1 Mayıs'ta alanlara çıkarak hesap sorma çağrısı yapıldı. Dağıtıma yoğun ilgi gösteren ABB işçileri kazanmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olacaklarını ve fabrikalardan araçlar kaldıracaklarını ifade ettiler. ABB işçileri "sendikali-sindikasız bütün işçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkarak

saldırlara karşı cevap vermeli, ancak sesimizi bu şekilde duyurabiliriz" diyerek Taksim çağrısı yaptılar. Sınıf devrimcileri *Kızıl Bayrak* gazetesi ve Metal İşçilerinin Devrimci Mücadele Programı'nı da ABB işçilerine ulaştırdılar.

Ümraniye

1 Mayıs gündemiyle çıkan İşçi Bülteni'nin Nisan sayısı fabrikalara dağıtıldı. Greif fabrikasında gündemde olan delege ve temsilci seçimlerine dair "Söz, yetki, karar işçilerin olmalı!" başlıklı bir yazının da bulunduğu bülten Greif Ünsa fabrikasına dağıtıldı. Bülten ABB, UNO ve Entes fabrikalarının çıkışlarında da işçilere ulaştırıldı.

BDSP'nin 1 Mayıs afişleri Sultanbeyli Yolu, Yenidoğan Yolu, Uysal Caddesi, Sarıgazi Meclis ve İnönü mahallelerine yaygın bir şekilde yapıldı.

Afiş çalışması sırasında okul duvarına afişleri yapan sınıf devrimcilerine okul yönetimi ve özel güvenliği müdahale etmeye çalıştı. Dik duran sınıf devrimcilerine çevrede bulunan emekçilerin destek vermesi ve "okul duvarı bu afişlerle daha güzelleşti" sözleriyle sahip çıkması üzerine okul yönetimi ve özel güvenlik geri adım atmak zorunda kaldı.

Sınıf devrimcileri Akpınar Mahallesi'ne "Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı! / BDSP", "Yaşasın devrim ve sosyalizm! / BDSP", "Özgürlük, devrim, sosyalizm! / BDSP", "İşçi sınıfı savaştık sosyalizm kazanacak! / BDSP" ve "Yaşasın 1 Mayıs! BDSP" şiarlı yazılımlar

yaptılar.

Ayrıca 1 Mayıs gündemli çıkan *Kızıl Bayrak* gazetesi de kapı kapı dolaşarak bölgedeki işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Yine Demokrasi Caddesi girişinde de gazete satışı gerçekleştirildi.

12 Nisan'da da Sarıgazi ve Baraj Yolu'na 1 Mayıs afişleri yaygın bir şekilde yapıldı.

Küçükçekmece-Bakırköy

10 Nisan'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'na 1 Mayıs'ta alanlara çağırın BDSP imzalı afişleri yapan sınıf devrimcileri, "Çözüm ne seçim ne meclis, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" yazılımları da yaptılar.

11 Nisan'da Şahintepe Cumartesi Pazarı'nda işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yapan sınıf devrimcileri, 12 Nisan'da da Sefaköy Taşkasap önünde stand açtılar. Marşlar eşliğinde gerçekleştirilen dağıtım boyunca işçi, emekçi ve gençlere "Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye, faşist teröre ve gericiğe karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e!" şiarıyla seslendiler. Ayrıca 26 Nisan'da gerçekleştirilecek "Birlik ve Dayanışma Pikniği"nin çağrısını yapan sınıf devrimcileri faaliyet boyunca *Kızıl Bayrak*'ı işçi ve emekçilere ulaştırdı.

15 Nisan'da Yenibosna ve çevresinde işçi ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı güzergahlara afiş yapıldı. Aynı zamanda düzenlenen ziyaretlerde Taksim 1 Mayıs'ının önemi üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

GOP

Gaziosmanpaşa'da yürütülen 1 Mayıs hazırlıkları çerçevesinde Gazi Mahallesi, Gaziosmanpaşa Merkez ile Rami, Topçular mahallelerinde bulunan tekstil fabrikalarının çevrelerine BDSP'nin 1 Mayıs afişleri ile 26 Nisan'da gerçekleştirilecek olan BDSP pikniğinin çağrı afişleri yaygın olarak yapıldı.

Elmabahçesi'nde kurulu Ejot Tezmac fabrikasında çalışan işçilere Metal İşçilerinin Devrimci Mücadele Programı ulaştırıldı. Ejot işçileri pikniğe davet edildi.

Ankara 1 Mayıs hazırlık programı

1 Mayıs hazırlıkları kapsamında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) tarafından 19 Nisan tarihinde "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarıyla Mamak-Beyaz Köşk Düğün Salonu'nda etkinlik gerçekleştirilecek. Erdal Beyazgül, MIKE Müzik Topluluğu, EKK Şiir Topluluğu ve belgesel gösteriminden oluşan etkinliğe çağrı amacıyla davetiyeler yaygın bir şekilde kullanılmaya başlandı. Afiş çalışmaları da hız kazandı.

Sincan İşçi Birliği ise, 26 Nisan'da Sincan Öğretmenevi'nde birlik ve dayanışma şenliği düzenleyecek. Caner Gülsüm, Eğitim Sen 4 No'lu Şube Ritm Korosu, MIKE Müzik Topluluğu ve EKK Şiir Topluluğu'nun sahne alacağı etkinliğin hazırlıkları sürüyor.

OSTİM-Batıkent İşçi Birliği, 24 Nisan Cuma günü OSTİM Metro önünde kuracağı işçi kürsüsü ile OSTİM işçilerini kölece çalışma koşullarına, sigortasız çalışmaya, düşük ücretlere, baskılara, yasaklara karşı 1 Mayıs'ta alanlara çağırarak.

Geleceğin emekçileri 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Ankara DGB ve DLB, 1 Mayıs öncesi gerçekleştireceği şenliğe gençliği ve emekçileri çağrı çalışmalarına hafta boyunca devam etti.

"Geleceğin Emekçileri 1 Mayıs'a Çağırıyor" şiarı ile örgütlenen şenlik çalışmaları yoğun bir şekilde sürdürüldü. Merkezi yerlerde afişlerle şenlik faaliyetini yoğunlaştıran DGB'liler, 14 Nisan günü ODTÜ'de açtıkları standla gençliği şenliğe çağırdı. Etkinlik afişleri okula yapılıırken, bildiri dağıtımı da gerçekleştirildi.

2 gün boyunca ve hafta içinde Ankara Konur Sokak'ta stand açarak etkinlik çağrısını gençliğe taşıyan DGB ve DLB'liler yoğun bir ilgiyle karşılaştı. Birçok davetiye gençliğe ulaştırıldı.

Ayrıca Kızılay'da bulunan kafeler, sendikalar ve kitle örgütleri de dolaşarak gençlik etkinliğine güç vermeye çalıştı. 10 Nisan'da Kızılay'a afişler yapılarak gençlik etkinliğine çağrıldı. Afiş çalışması sırasında birçok kişi 'kolay gelsin' dileklerini iletirken sokakta çiçek satan çocuklar da devrimcilerle birlikte afiş çalışmasına katıldılar.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ankara'da 1 Mayıs hazırlıkları

Ankara'nın farklı bölgelerinde 1 Mayıs etkinlikleri için hazırlıklar devam ediyor. İşçi sınıfına dönük kapsamlı saldırıların başında gelen kıdem tazminatının gaspı planı ve taşeron köleliğine karşı mücadele çağrısının yükseltildiği 1 Mayıs çalışması imza kampanyaları, standlar ve farklı araçların kullanımı ile sürüyor.

Mamak

Ankara BDSP, 19 Nisan'da Mamak'ta gerçekleştireceği 1 Mayıs etkinliğinin çalışmaları kapsamında 15 Nisan'da Tekmezar Hacı Bektaş Veli Parkı ve Tuzluçayır Meydanı'nda stand açtı. Standlarda etkinlik çağrısının yanı sıra *Kızıl Bayrak* gazetesi de emekçilere ulaştırıldı.

Sabahları ise işçi servis noktalarındaki işçilere şenliğe çağrı bildirileri ulaştırıldı. Bildiriler 15 Nisan'da Tekmezar'da dağıtıldı.

Etkinlik çağrısı ayrıca köy derneklerine de ulaştırıldı. Hafta sonları kalabalık olan köy derneklerinde etkinliğe çağrı yapan konuşmalar eşliğinde el ilanı dağıtıldı. Ev

toplantıları ile devam eden 1 Mayıs faaliyeti esnafın ve bölgedeki DKÖ'lerin de etkinliğe çağrılması ile güçleniyor.

Bölgede yaygın olarak 1 Mayıs afişleri yapıldı.

Sincan

1 Mayıs hazırlıkları kapsamında 26 Nisan'da "Birlik ve Dayanışma Şenliği" gerçekleştirecek olan Sincan İşçi Birliği, çeşitli araçlarla etkinliğe ve 1 Mayıs'a katılım çağrısı yapıyor.

Çalışmalar kapsamında Sincan merkeze ve mahallelere 1 Mayıs ve şenlik afişleri yapılıırken sabahları servis duraklarında işçi ve emekçilere 1 Mayıs çağrıları ulaştırıldı.

Öte yandan 11 Nisan'da Sincan Tren İstasyonu'nda stand açan Sincan İşçi Birliği, işçi sınıfının temel taleplerinin yer aldığı bir imza kampanyası başlattı. Yanısıra şenlik duyuruları ile birlikte 1 Mayıs çağrısı emekçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Konsere yasak, emekçilere polis terörü

Grup Yorum'un Bakırköy'de yapacağı 5. Bağımsız Türkiye Konseri, hazırlıkları sırasında önce polis tarafından engellenmiş, ardından valilik kararıyla yasaklanmıştı. Baskı ve yasaklara rağmen Grup Yorum konseri için 12 Nisan'da Bakırköy'e gelenlere polis saldırdı.

Konserin yapılacağı alanı ablukaya alan polis, konsere katılmak için gelen kitleye metro durağı yakınında tazyikli su ile saldırdı. Saldırının ardından kitlenin ara sokaklara girmesi üzerine çevik kuvvet polisleri de ara sokaklara girerek gözaltı yapmaya başladı. Ara sokaklardakilere plastik mermi ile saldıran polis, bir kişiyi de gözaltına aldı. Saldırının ardından ilk grup ara sokaklarda dağıldı. Polis de

yeniden konser alanının etrafına döndü.

Grup Yorum ve konsere gelenler halaylarla beklerken kitlenin artması üzerine önce polis helikopteri alçak uçuşla tacize başladı. Ardından halay çeken kitleye bir kez daha polis ve TOMA saldırdı. Kitle saldırıya taş ve havai fişeklerle yanıt vererek ara sokaklara çekildi.

Devrimci ve ilerici güçler de konseri yasaklanan Grup Yorum'la dayanışma için eylemdeydi. BDSP'liler ayrıca olası bir polis saldırısına karşı Bakırköy Belediyesi'nde grevdeki taşeron işçilerinin çadırında da bir grup nöbetçi bıraktı.

Çevredeki emekçiler de biber gazına karşı kitleye süt ve talcid dağıtarak desteğini sundu. Polis kitlenin

toplanma için açıklanan üçüncü alanını da ablukaya aldı. Bakırköy Özgürlük Meydanı'nın girişleri tutularak BYUAŞ grev çadırının karşısına polisler dizildi. Kitle bunun üzerine eski Bakırköy Tren İstasyonu önünde oturma eylemine başladı. Oturma eyleminde marşlar söylenirken polis kısa süren saldırı anonsunun ardından TOMA ile saldırıya geçti.

Grup Yorum meydana yakın bir noktada fiilen konsere başladı. Polis bir süre sonra Grup Yorum'a ve burada halay çeken kitleye saldırdı. Kitle ara sokaklara çekildi ve yine gözaltı yaşandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ankara'da DLB'lilere polis tacizi!

Emekçiler üzerindeki baskılarını her geçen gün arttıran sermaye devleti, mücadele eden liselileri baskı ve hegemonyası altına almaya çalışıyor.

Ankara'da 7 Nisan günü 2 DLB'linin aileleri Terörle Mücadele (TEM) polislerince aranıp aileler 'çocukları hakkında görüşmek için' emniyete çağrıldı. Binbir türlü yalanla aileleri baskı altına almak isteyen polis, DLB'lilerin katıldıkları eylemlerde çekilen fotoğraflarını ailelerine göstererek 'çocuklarının illegal faaliyet yürüttüklerini' söyledi. Bu yolla aileleri baskı altına almaya ve korkutmaya çalışan polis "artık bu kadar yeter, oğlunuz/kızınız böyle devam ederse tutuklanacaklar" diyerek ailelere gözdağı vermeye kalktı.

Tüm bunlarla yetinmeyen polis, devrimcileri karalamak için türlü komplolar uydurmaktan da geri durmadı. Ailelere, çocuklarının devrimciler tarafından bilerek tutuklatılmaya çalışıldığı söylendi.

Batıkent DLB, Ankara'da Devrimci Liseliler Birliği (DLB) faaliyetine yönelik polis tacizlerine ilişkin yazılı açıklama yaptı.

Yel Ekenler Fırtına Biçeceklerdir!

Sermaye devletinin baskı ve sömürü politikaları her alanda olduğu gibi liselerde de artarak devam ediyor. Bu baskı ve sömürü politikalarına karşı Devrimci Liseliler Birliği'nin saflarında devrim ve sosyalizm mücadelesine inanan ve onun her koşulda savunucusu olan liseliler sermayenin kollukları tarafından mücadeleden koparılmak isteniyor. Sömürü düzenine

karşı Batıkent'te de devrim bayrağını dalgalandıran liseliler bu kez de aileleriyle karşı karşıya getirilmeye çalışılarak engellenmeye çalışılıyor.

Tarih boyunca ezen ve ezilen her daim bir savaş içerisinde olmuştur. Ezenler şahsında sermaye devletinin bekçi köpekliğini yapan ve hiçbir meşruluğu olmayan TEM ekipleri bugün bu savaşın bir ürünü olarak karşımıza çıkmıştır. Fakat bizler DLB olarak bu savaşta ezilenlerin cephesinde yer alıyor ve bu meşrulukla mücadelemizi sürdürüyoruz.

Bekçi köpekleri ne kadar havlasalar da soluklarını boşuna harcıyorlar. Tarih bunun tanığıdır. Bizler Kızılder'e yoldaşları için ölümü göze alan Mahirleriz, idam sehparalarında sloganlar eşliğinde baş eğmeden ölüme yürüyen Denizleriz, zindanda gözünü bile kırpmadan sır vermeden ser veren İbrahimleriz, 17'sinde idam sehpasında ölüme meydan okuyan Erdallarız. Onların kararlılığı ve inancı bugün bizim yolumuzu aydınlatmaktadır. Onlardan aldığımız devrim bayrağını her türlü saldırınıza rağmen dalgalandırmaya devam edeceğiz.

Baskılarınız sökmedi sökmeyecek! Sizler bugün yel ekiyorsunuz ama yarın fırtına biçeceksiniz! İşçi sınıfının zafere mahkum bu yolunda devrim bayrağımızı sermayenin bağrına bir hançer gibi saplayacağız!

**Devrimci faaliyet engellenemez!
Yaşasın Devrimci Liseliler Birliği!**

Batıkent Devrimci Liseliler Birliği
9 Nisan 2015

DTCF'de polis saldırısı

Üniversitelere yönelik baskı ve saldırılar hız kesmeden sürüyor. Bu saldırıların bir yenisi 14 Nisan günü DTCF'de yaşandı. DTCF'ye giren çevik kuvvet ekipleri biber gazı ile öğrencilere saldırdı.

Sabah saatlerinde okula "Hırsız, katil Erdoğan" yazılı ozalitler asan Gençlik Muhalefeti'nden öğrencilere valilik tehdit yağdırmaya başladı. Valiliğin talimatı ile okul yönetimi ozalitlerin indirilmesi için dayatmalarda bulundu. Baskı ve dayatmaları kabul

etmeyen öğrenciler ozalitleri indirmediler. Bu tutum karşısında okula çevik kuvvet sokuldu. Polis okulu ve ozalitleri savunan öğrencilere biber gazı ile saldırdı ve okul boşaltıldı.

DTCF'de yaşanan saldırı, polis terörü ve faşist baskıların İç Güvenlik Yasası ile birlikte iyice pervasızlaştığını bir kez daha gözler önüne sermiş oldu.

Kızıl Bayrak / Ankara

Önce saldırı sonra dava

Ankara'da polis saldırısına uğrayan DLB ve DGB'lilere dava açıldı.

Ankara'da 23 Ocak günü "Devletin karnesinde katliam var! Karnesini alamayan çocuklar için MEB'e yürüyoruz!" şiarıyla eylem yaparken polis saldırısına uğrayan DLB ve DGB'liler şimdi de yargı terörüyle karşılaştı.

Begüm Kanmaz, Güldeniz Karaaslan, Eylül Deniz Yaşar, Özgür Aydın, Zennure Karaaslan, Selçuk Maral isimli DLB ve DGB'lilere "Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama", "Emniyet gruplarına ellerinde bulunan flama sopalarını vurmak tekme ve yumruk atma suretiyle saldırmaları ve gözaltı işlemleri sırasında direndiklerinin gözlemlendiği...", "Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğünde görevli Furkan Oktay ve Tuncay Özkan'ı ısırması sonucu basit tıbbi müdahale ile giderilebilecek şekilde yaraladıkları", "Zennure Karaaslan ve Eylül Deniz Yaşar'ın eylemci gruba yürümeleri yolunda çağrıda buldukları", "Begüm Kanmaz'ın gruba hitaben konuşma yaptığı yapılan konuşma sonrası grubun yürüyüşe geçtiği" gibi iddialarla dava açıldı.

İddianamede DLB'lilerin meşru yürüyüşü hakkında "Bu şekilde üzerlerine atılı 2911 sayılı toplantı gösteri yürüyüşleri kanuna muhalefet suçu işledikleri anlaşılmalı 32/1 maddesi gereğince ayrı ayrı cezalandırılmalarına TCK'nun 53. Maddesinde düzenlenen güvenlik tedbirlerinin uygulanmasına karar verilmesi" ifadeleri kullanılırken, davanın 22 Ekim 2015 tarihinde görüleceği öğrenildi.

23 Ocak'ta devletin öldürdüğü çocuklar için MEB'e yürümek isteyen DLB ve DGB'liler polis saldırısına uğramış, 10'u aşkın genç işkence ile gözaltına alınmıştı.

Ankara Devrimci Liseliler Birliği davaya ilişkin açıklamasında şu ifadelere yer verdi: "Bizler direnme geleneğinden geliyoruz, sermaye devleti varsın bizi 'gözaltına alınırken direnme' suçlamalarıyla düzenin mahkemelerinde yargılasın. Bizler Deniz'lerin yolunda 'Zulme karşı direnme hakkımızı kullandık!' ve asla sermaye devleti ve onun sadık uşakları karşısında boyun eğmeyeceğiz. (...) Kimi zaman kitle eylemlerinde, kimi zaman abluka altında, kimi zaman da yoldaşlarımıza yönelik tekil saldırılarda devrimci irademiz teslim alınamamıştır."

Kızıl Bayrak / Ankara

Facebook yine sansürledi

Facebook, Gebze Devrimci Liseliler Birliği ile Devrimci Liseliler Birliği'nin profil ve sayfalarına sansür uygulamaya devam ediyor.

DHKC militanları Bahtiyar Doğruyol ve Şafak Yayla'nın Berkin Elvan dosyasına bakan savcıyı rehlin almalarına ilişkin fotoğrafları sansürleyen Facebook, DLB'nin bu tutumu teşhir ettiği paylaşımına da engel koydu.

Paylaşımları bir kez daha sansürleyen Facebook bununla da kalmayarak 14 Nisan günü sayfayı 24 saatliğine durdurdu.

1 Mayıs'ın çağrısı

Geleceksizliğe, sömürüye, faşist baskılara ve gericiliğe karşı direniş!

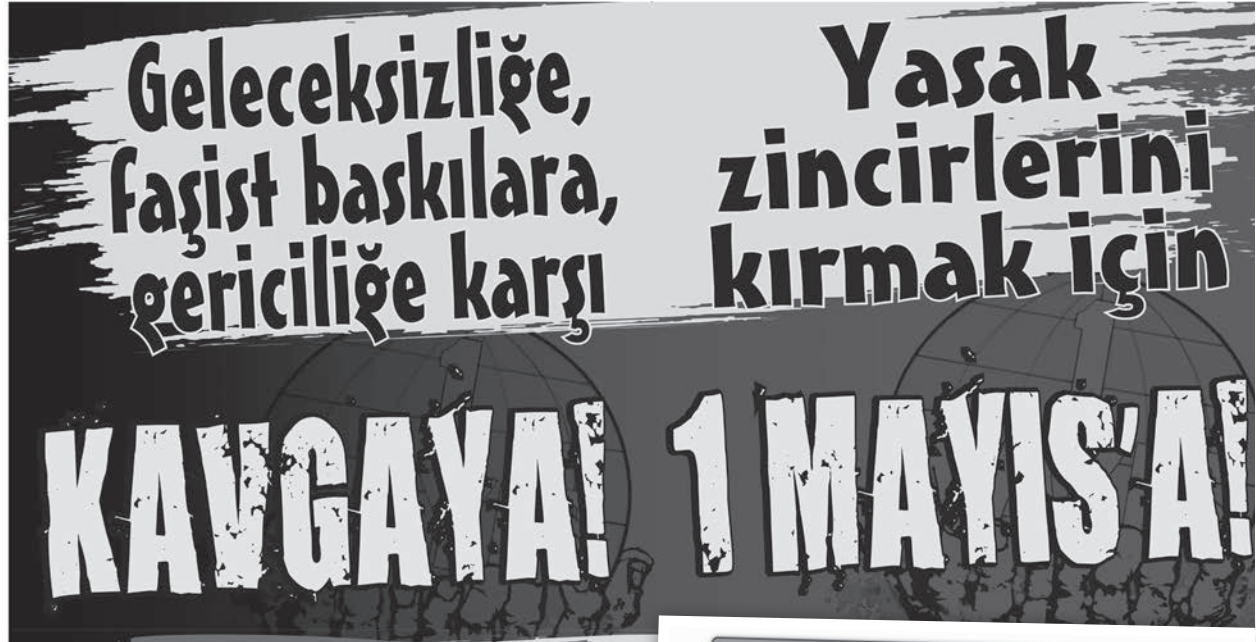
Artan polis devleti uygulamaları, yasaklar, faşist saldırılar, her geçen gün tırmanan gerici ve seçim aldatmacasının oluşturduğu kirli atmosfer... Sermaye düzeni, açmazları derinleştikçe faşist baskı ve zorbalığı tırmandırıyor, kitleleri zehirlemek ve son kerteğe düzene bağlamak için burjuva gericiğinin önünü açabildiği kadar açıyor. Bütün bu saldırganlıktan gençlik de payına düşeni fazlasıyla alıyor.

Üniversitelerde ipleri çözülen gerici-faşist çeteler terör estiriyor. Mücadele eden, öne çıkan öğrenciler soruşturma saldırısı ile karşı karşıya kalıyor. Bu tabloyu üniversitelerde kol gezen polis-ÖGB zorbalığı tamamlıyor. Eğitim alanında yapılan yeni düzenlemeler ile gerici tırmandırılıyor. Öyle ki gerici zihniyet üzerinden hazırlanan müfredatlar ilköğretimden üniversiteye eğitimin tüm kademelerinde pervasızca uygulanıyor.

Gençlik bu gerici cendere ile kısıp alınırken; işçi sınıfının boynuna takılmak istenen kölelik zincirlerine de her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Fabrikalarda azgın sömürü koşullarına mahkum edilen işçi sınıfı, öte yandan geriye kalan hak kırıntılarını da kaybetme tehdidi ile karşı karşıya bulunuyor. Taşeron köleliği olağan çalışma rejimi olarak hüküm sürüyor. Bu tabloya bir de katliam boyutlarına varan iş cinayetlerini eklemek gerekiyor. Sadece geçtiğimiz 1 Mayıs'tan bugüne yüzlerce işçi katliam boyutlarına varan iş cinayetlerine kurban gitti.

Emekçi kadınların sorunlarının da katmerleştiği, üzerlerindeki çifte sömürü koşullarının her geçen gün ağırlaştığı bir süreçten geçiyoruz. Sermaye düzeni kadın emeğini bir yandan ucuz iş gücü olarak fabrikalarda azgınca sömürüyor, öte taraftan emekçi kadınları ev kölesi ve kuluçka makinesi olarak görüyor. Emekçi kadınları hedef alan şiddet, taciz ve tecavüz olayları ise gün be gün artıyor. Kadın cinayetleri katliam boyutlarına ulaşırken, sermaye düzeni kadına yönelik şiddet, tecavüz ve tacizlerin önünü açan uygulamaların altına imza atıyor.

Yıllardır varlığı inkar edilen, ezilen, sömürülen, katledilen Kürt halkı da bütün bu saldırganlıktan nasibini fazlasıyla alıyor. Sermaye düzeninin geleneksel imha ve inkar politikası, mazlum Kürt halkına büyük acılar yaşattı/yaşatıyor. Gelinek'te ise hedefinde silahlı Kürt hareketini tasfiye etmek olan müzakere ve çözüm süreci üzerinden Kürt halkı oyalanmak isteniyor. Bu aldatmaca ile bir yandan Kürt halkı hareketsiz bırakılırken öte yandan geleneksel imha ve inkar politikası pervasızca uygulanıyor. Buna son olarak Tayyip Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur" sözleri üzerinden tanıklık ettik. Bu sözlerin hayattaki karşılığı ise; Kürt halkına yönelik daha fazla baskı, daha fazla katliam ve zorbalıktır. Keza neredeyse her gün bir Kürt çocuk sermaye devleti tarafından katlediliyor. Kürt halkının kazanımları bir bir ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Sermaye devletinin beslemesi dinci-gerici çeteler eliyle Rojava'da kanlı katliamlar gerçekleştiriliyor. Müzakere ve çözüm söylemlerinin

gerçekte bir aldatmaca ve oyalama taktiği olduğunu bütün bu gelişmeler ortaya koyuyor.

Sermaye düzeninin işçi sınıfını, emekçileri, gençleri ve ezilen halkları hedef alan bu saldırganlığı nedensiz değildir. Zira içerisinden geçilen dönem düzenin çok yönlü kriz dinamiklerinin depreştiği bir dönemdir. Ekonomi cephesinde yaşanan dalgalanma ve kriz sinyalleri ile düzen siyasetinde giderek gerilen ipler, sermaye düzeninin kaygılarını gittikçe büyütüyor. Zira bu kriz dinamikleri toplumsal yaşamda ağır sonuçlar yaratıyor ve hoşnutsuzluğun büyümesine yol açıyor.

Haziran Direnişini deneyiminden geçen sermaye düzeni, baskı ve saldırı politikalarını tam da bu nedenle tırmandırıyor. Zira başta işçi sınıfı ve emekçiler olmak üzere, toplumun ezilen ve sömürülen kesimlerinde gün be gün büyük bir öfke birikiyor. Biz bu öfkenin öncü patlamalarına sınıf mevzilerinde yaşanan direnişler üzerinden tanıklık ediyoruz. Bunlar öncü sarsıntılardır. Daha büyükleri ise giderek yaklaşıyor. İşte bunun bilinci ile hareket eden sermaye düzeni gericiliğe, faşist baskı ve zorbalığa sarılıyor. Zira kendi çelişkilerinin onulmaz olduğunu ve bu çelişkilerin toplumsal yaşamda büyük bir öfke mayaladığını tarihsel deneyimler üzerinden biliyor.

Sermaye düzeni, baskı ve zorbalığı tırmandırmanın yanı sıra, kitleleri sersemletmek için güncel planda seçim sürecini de etkin bir şekilde değerlendirmenin hesabını yapıyor. Yaklaşan genel seçimler üzerinden bir kez daha işçi sınıfını, emekçileri, gençleri ve Kürt halkını düzene bağlamayı planlıyor. Bu kapsamda düzen, tüm kurumları ile birlikte kitleleri aldatmak, umutlarını istismar etmek ve kendi sefil çıkarlarını elde edebilmek için hummalı bir seçim hazırlığı yürütüyor. Parlamentarist çizgiye sahip liberal-reformist sol ise, düzenin bu hummalı çalışmasına kendi bulunduğu yerden su taşıyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin yüzünü düzene döndürmeye çalışan ve düzen kurumları üzerinden çözüm arayışına yönelen bu çevreler,

dolaysız olarak sermaye düzeninin hizmetine koşuyorlar.

Böylesi bir tablo üzerinden 2015 1 Mayıs'ına hazırlanıyoruz. Toplumu ve dolayısıyla gençliği hedef alan bu gerici-faşist cendereye karşı mücadeleyi ve direnişini büyütme, yasak zincirlerini fiilen kırıp atmaya, yaşamın tüm alanlarına sirayet eden gerici burjuva ideolojisinin etkisini zayıflatmaya için kitleler içerisinde devrimci siyasal mücadeleyi güçlendirmek sorumluluğu, 1 Mayıs hazırlık çalışmalarının en genel çerçevesini ortaya koyuyor.

2015 1 Mayıs'ını tüm bu sorumluluklar üzerinden,

gericiliğe, faşist baskı ve zorbalığa, emperyalist saldırganlığa karşı kitlesel-militan bir direniş günü olarak örgütlemek ise fazlasıyla kritik bir önem taşıyor. Zira sermaye düzeninin gerici saldırganlığını püskürtmenin, topluma dayatılan kölelik koşullarını bertaraf etmenin, her geçen gün kalınlaşan yasak zincirlerini kırmanın yolu böylesi bir mücadele pratiği ortaya koymaktan geçiyor. Tüm bu açılardan, önümüzdeki dönem içerisinde kitlelerle güçlü bağlar kurmak, onları ayağa kaldırmak ve harekete geçirmek; gerici-faşist ablukayı dağıtmak için olmazsa olmaz bir yerde duruyor.

O halde genç komünistler, önümüzdeki dönem içerisinde öncelikle kitleleri kucaklama cüreti ve iddiasıyla hareket edebilmelidir. 1 Mayıs hazırlık süreci üzerinden yaptığımız planlamaları ve gündelik çalışmayı bu bakış üzerinden ele almalı, attığımız her adım, gençlik kitleleri ile bağlarımızı daha da güçlendirebilmelidir.

Bunun için toplumu ilgilendiren güncel gelişmeler ile gençliğin özgün sorunlarını bir arada ve bağlantılı ele alan politikalar geliştirmek, bu ekseninde etkin ve yaratıcı bir kitle çalışması pratiği ortaya koymak kritik bir önem taşımaktadır. Zira bu başarılmaksızın, 1 Mayıs'ı kitlesel ve militan bir direniş günü olarak örgütlemek mümkün olamayacaktır. Başarmak için; hedefli, planlı, sistemli bir çalışma tarzı oturtmak, faaliyetin her aşamasında gençlik kitleleri ile yeni bağlar geliştirmek ve bunları kalıcılaştırmak gerekmektedir. Attığımız her adımı, kullandığımız her aracı bu açılardan irdelemeli, hedeflerimizle ilişkisini kurabilmeliyiz. Bu konuda ortaya çıkabilecek boşluklara ve kendiliğindenciliğe asla prim vermemeliyiz. Gün gün, an be an süreci örgütleyebilmeli, denetleyebilmeli, sonuçları üzerinden değerlendirmeler yapabilmeliyiz. Ve en nihayetinde 1 Mayıs hazırlıkları kapsamında bir yandan direniş çağrımızı en geniş gençlik kesimlerine ulaştırabilmeli, öte yandan harekete geçirebildiğimiz yeni güçlerle örgütsel zeminler oluşturabilmeliyiz. Zira süreç içerisinde yaratılan birikim ancak bu yolla kalıcılaşacaktır.

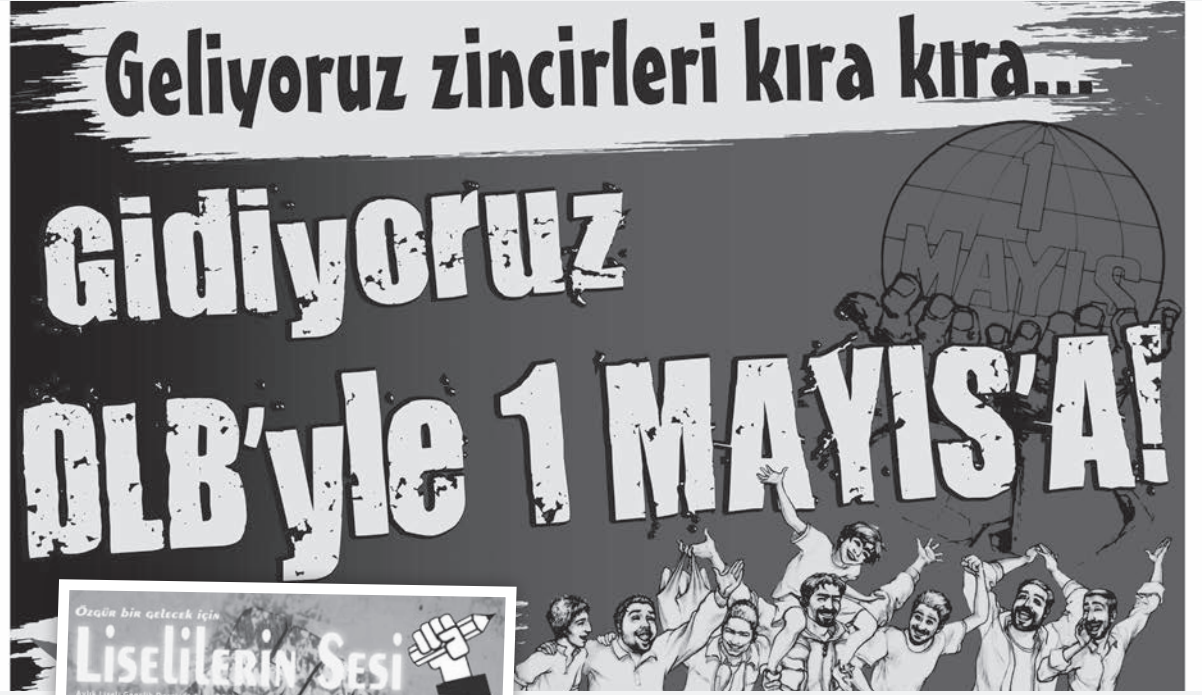
Evet düşman hummalı bir savaş hazırlığı içerisinde. Hazırladıkları İç Güvenlik Paketleriyle, iplerini çözdükleri dinci-faşist çeteleriyle, baskı ve yasaklamalarıyla bu hazırlığın kapsamını görebilmek mümkün. Bu konuda hiçbir kuşumuz yok. O halde biz de onlara gereken yanıtı vermeli, kitlelerin devrimci isyanını büyütürük hesaplarını bozmalıyız. Tüm bu açılardan ilk önemli ve kritik sınav 2015 1 Mayıs olacak. Zira o gün iki sınıf, iki ayrı dünya bir kez daha karşı karşıya gelecek. Bu kavga gününe hazırlıklı olan, saflarını sıkı tutan ve kararlı olan güncel planda kavgadan başarıyla çıkacaktır. Emekçi sınıflara mensup gençlik kitleleri de, bir kez daha özgürlüğü ve geleceği için işçi sınıfının yanında, 1 Mayıs barikatlarında en ön safta yerini alacaktır. Güncel talepleri ile alanlara inmeye hazırlanan bu mücadele potansiyeli ile buluşmak, onları işçi sınıfının kıvılcık bayrağı altında 1 Mayıs alanlarına taşımak, en nihayetinde parti saflarına kazanmak günün en temel sorumluluğu olarak önümüzde durmaktadır.

İşte genç komünistler 1 Mayıs hazırlıklarını bu kapsamda ele almalı, burjuvazinin toplumu hedef alan dizginsiz saldırıları karşısında "düzene karşı devrim" perspektifi ile gençliğin devrimci mücadelesini büyütme için güne yüklenmelidir.

(Ekim Gençliği'nin Nisan 2015 tarihli 156. sayısından alınmıştır...)

Düzene karşı devrim!

1 Mayıs'ta özgürlük, devrim ve sosyalizm için alanlara!

Kapitalist düzen; işçilerin emeği, gözyaşı ve kanı üzerine kurulu olan saltanatını büyütüyor. Yaşamak için emeğini satmaktan başka çaresi olmayan işçiler, patronları tarafından iliklerine kadar sömürülüyor. Bu böyleyken Türkiye nüfusunun yüzde biri, ülke zenginliklerinin yarısından fazlasına sahip olabiliyor. Peki, tüm zenginliklerin yaratıcısı olan, demiri döven, pamuğu ipliğe çeviren işçi sınıfı, neden sermayedarların saltanatının altında eziliyor, can veriyor? Çünkü kurulu düzenin çarkları emek sömürüsü üzerinden dönüyor ve bu çarklar, bugüne kadar işçi sınıfı tarafından kırılıp atılmadığı için sermayenin saltanatı varlığını sürdürebiliyor.

Bu sömürü düzeninin biz gençliğe ve emekçilere vaat edebileceği hiçbir şey yoktur. O, ancak bize sömürü, baskıyı ve zulmü reva görür. Soma'da, Torunlar'da, Ermenek'te çok iyi gördük; patronlar için yüzlerce işçinin canı paradan daha önemsiz. Biz, her geçen gün bir arkadaşımızı daha bu düzenin çarklarına kaptırırken, onlar zevk ve sefa içinde yaşamlarını sürdürüyorlar.

**Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!
Kazanacağımız bir dünya var!**

Bugün içerisinde geçmekte olduğumuz süreçte dünyanın bir dizi bölgesi işçi ve emekçi kitlelerin eylem ve mücadelelerine sahne oluyor. Demokrasinin ve refahın kaleleri olarak tanımlanan kapitalist metropoller dahi kitle eylemleri ile sarsılıyor. İşçi ve emekçi kitleler baskıya, sömürüye, açlığa ve yoksulluğa daha yüksek sesle itiraz ediyor ve "Artık yeter!" diyor.

Geleceğin işçileri olan biz liseliler ise, sömürünün ne demek olduğunu genç yaşımızda keşfediyoruz. Ücretsiz olması gereken okullarımızda bizden toplanan paralarla, staj adı altında dayatılan kölelikle, üniversite kapılarının biz emekçi çocuklarına kapatılmasıyla keşfediyoruz sömürünün ne demek olduğunu. Üniversiteyi bitirsek bile, yıllarca işsizliğin pençesinde kıvrıyoruz ve birçoğumuz işçi sınıfının saflarına katılıyoruz.

1 Mayıs, adaletsizliğe ve eşitsizliğe karşı bir isyan çılgılığı, mücadele çağrısıdır. Açlığın ve sefaletin ortadan kalkacağı, eşit, özgür ve aydınlık günlerin habercisidir. İşçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü olan bu gün, biz liseli gençliğin sesinin alanlarda en gür çıkması gereken gündür. Çünkü bizler için, işçi sınıfından ayrı bir kurtuluş düşünülemez. O halde gençliğin mücadele coşkusu kuşanalım ve bizleri bekleyen özgür günler için mücadeleye katılalım!

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Düzene karşı devrim!**

Devrimci Liseliler Birliği

(Liselilerin Sesi'nin Nisan 2015 tarihli 66. sayısından alınmıştır...)

İşçi direnişleri ve Türk-İş'in ihanetçi tutumu!

Türk-İş Başkanlar Kurulu 9 Nisan'da toplandı. Toplantının ardından yayınlanan sonuç bildirisinde 1 Mayıs, seçimler, İş Güvenliği Yasa tasarısı vb. konularda Türk-İş'in görüşlerine yer verildi. Ayrıca işçi direnişleri de selamlandı.

Sonuç bildirisinde Ağaç-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kronospan Grup SFC Entegre Orman Ürünleri San. AŞ'nin 230 işçiyle sürdürdüğü grevin başarıya ulaşması için maddi ve manevi destek verileceği belirtildi. Bakırköy Belediyesi'ndeki grev selamlandı. TEM Kocaeli Araç Muayene İstasyonu'nda 48 işçi, TEM Kocaeli Araç Muayene İstasyonu San. Tic. Ltd. Şti.'de 14 işçinin sendikal örgütlenmenin ardından işten çıkarılmaları ise kınandı. İzmir Bayraklı Belediyesi'nde çalışan taşeron işçilerinin sendika üyesi olmaları nedeniyle işten atılmalarının sendikal örgütlenme hakkına yapılmış saldırı olduğu ifade edildi.

İşçiler direniyor, Türk-İş ise direnişleri kırmak için mesai yapıyor

Türk-İş devam eden direnişleri selamlamakla yetinirken genel çizgisine sadakatle bağlı olduğunu kanıtladı. Türk-İş'in başına çöreklenmiş ihanet şebekesi her dönemde öncelikle işçi sınıfını grev silahından ya da fiili-meşru direnişlerden alıkoymak için çaba gösterdi. Bunu başaramadığı koşullarda ise işçi sınıfının ortaya çıkan direnişlerine maddi ve manevi olarak destekleyeceğini söylemekle kendini sınırladı. Gerçekte ise direnişçi işçilere ne maddi ne de manevi olarak destek vermedi. Türk-İş ağaları direnişlerin başarısı için üyesi olan işçileri, bırakın harekete geçirmeyi, direnişlerle ilgili olarak bilgilendirmekten bile özenle kaçındılar.

Türk-İş'in başına çöreklenmiş ihanet şebekesinin işçi direnişleri konusundaki duyarsızlığı metal işçilerinin grup sözleşmeleri sürecinde de ortaya çıkmıştı. Türk-İş'e bağlı Türk Metal'in başındaki hainler örgütlü oldukları metal fabrikalarında ihanet sözleşmelerini MESS'i, yani metal patronları örgütünü üzmemek için imzalamışlardı. Aynı çete 15 bin metal işçisinin grevine ise zerre kadar destek vermemişti. AKP iktidarının metal işçilerinin grevini yasaklamasına en az metal patronları kadar, Türk-İş ağaları da sevinmişti. Zira en büyük korkuları Türk Metal çetesinin ihanetleriyle başa bırakacak bir çıkışı metal işçilerinin yapması ve saltanatlarının ciddi bir darbe almasıydı.

Bugün işçi direnişleriyle dayanışmayı büyütme

işin kılını kıpırdatmayan Türk-İş bürokratları özelleştirmeye karşı bayrak açan Yatağan işçilerini de yalnız bırakmışlardı. Tıpkı diğer direnişlerde olduğu gibi işçiyi satma çizgisini Yatağan direnişinde de ısrarla sürdürmüşlerdi.

Hala devam eden grev ve direnişler sermaye cephesinin tüm baskısı ve sendikal bürokrasisinin sermayeden yana tutum almasına rağmen işçi sınıfındaki mücadele isteğinin göstergesidir. İşçi sınıfı sermayenin saldırılarını ve sendikal ihaneti yaşamasına rağmen durumu kabullenmeyeceğini gösteren eylem ve direnişleri gerçekleştirdi, bugün de gerçekleştiriyor.

İşçi sınıfının mücadelesi hala topyekûn bir içerik kazanmamıştır. Ancak her gün daha fazla işçi esnek çalışmaya, sefalet ücreti dayatmasına, ağır çalışma koşullarına, iş cinayetlerine, sendikasızlığa karşı isyan bayrağını çekiyor. Mevzi direnişleri son yıllarda hızla artıyor.

Türk-İş ağaları her dönemde grev ve direnişlerde işçilerin kazanmasını engellemek için mesai yapmışlardır. İşçilerin grevlerine, direnişlerine bir bütün mücadelelerine sahip çıkmamışlardır. Ellerini taşın altına sokmaktan özenle kaçınmışlardır. Grev veya direnişe çıkmış işçilerin mücadelelerinin, sınıfın geneline yayılmaması için çaba göstermişlerdir.

Sınıf mücadelesinin giderek daha da büyüyeceği bir döneme girmiş bulunuyoruz. İşçi sınıfının mücadele isteği, hakları ve geleceği ile ilgili duyarlılığı artıyor. Aynı zamanda işçi sınıfının kapitalizmin yarattığı ağır

koşullara karşı tepkisi de mayalanıyor. Kapitalistlerin yan örgütü gibi çalışan sendika ağalarına yönelik öfke ayyuka çıkmış bulunuyor. Bu durumun en önemli örneği sendikal bürokrasiye ve ihanete karşı devrimci sınıf mücadelesinin işaret fişeği olarak Greif Direniş'i'dir.

İşçi sınıfı bu düzene ilelebet katlanmayacaktır. Mesele sınıfa yönelik devrimci müdahalenin büyütülmesidir. Bu müdahale büyüdükçe özelde Türk-İş ağalarının genelde bir bütün olarak sendikal bürokrasinin işçi direnişleri ve grevleri karşısında duyarsız kalma olanakları hızla daralacaktır.

Sendikalaşma yolunda adımlarını sıklaştıran işçi sınıfının karşısına sadece kapitalistler değil, aynı zamanda kapitalistlere koltuk değnekliği yapan sendika ağaları da dikildiler. Bu nedenle işçiler sık sık sendika ağalarının işbirlikçi tutumları nedeniyle sendikalaşma mücadelesini kaybettiler. Ardından da toplu tensikatların hedefi oldular. Tüm bunlara rağmen işçiler hakları ve geleceklerinin yok edildiği çalışma düzenine karşı sendikal örgütlenme arayışından asla vazgeçmediler.

Kapitalistlere hizmette sınır tanımayan sendika ağaları, kendi sonlarını getirecek zemini de her geçen gün daha fazla güçlendiriyor. Öncü işçiler sendikal mevzileri ihanet şebekesinden temizlemek için çabalarını arttırdıkları koşullarda yaşanan ve yaşanacak direnişlerin, grevlerin başarısını garanti altına almış olacaklardır.

HDK'den Taksim çağrısı

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) 2015 1 Mayıs'ına ilişkin tutumunu 15 Nisan'da düzenlediği basın toplantısıyla açıkladı.

HDK eş başkanları Sebahat Tuncel ve Ertuğrul Kürkçü'nün katılımıyla gerçekleşen toplantıda 1 Mayıs'ta Taksim'de olunacağı söylendi. Suni yollarla deniz doldurarak meydan yapılmasını gülünç

bulduklarını vurgulayan Kürkçü, Taksim yasağının gösteri haklarını yasaklama olarak gördüklerini söyledi. "Taksim bizim için önemli" diyen Kürkçü, işçilerin, halkın arasında meydanın adının 1 Mayıs meydanı olarak geçtiğini anımsattı. Devrimci 1 Mayıs'ın hafızalardan silinmesinin istendiğini ancak yasaklara rağmen bu tutumun süreceğini söyleyen Kürkçü, sendikaların başvuruyu yaptığını aktararak valilikten gelecek yanıt için "umarım bunda akıl yolu tutulur" dedi.

1 Mayıs öncesindeki hafta boyunca işçi ve

emekçilerle dayanışmayı yükselteceklerini söyleyen Sebahat Tuncel ise, güvencesizliğin arttığı bir süreçte "Türkiye'de işçilere reva görülen şey kölelik sistemi" ifadelerini kullandı. Tuncel, Soma Katliamı davasına dikkat çekerek sadece faillerin değil bu katliamı yaratanların arkasında duranların da yargılanması gerektiğini söyledi. İşbirlikçi sendikalara da değinen Tuncel, iktidarın, patronların yanında duran sendikaları da tavır alarak 1 Mayıs günü mücadele alanlarında olmaya çağrı yaptı.

"Kapitalizmle mücadele bu işin temel çözümdür!"

Mersin Nükleer Karşıtı Platform (NKP) Dönem Sözcüsü ve Mersin Tabip Odası Başkanı Ful Uğurhan ile Akkuyu ve nükleer santral üzerine konuştuk...

- Akkuyu'ya kurulması planlanan nükleer santrale ilişkin anlaşmanın ardından Sinop'a kurulması planlanan nükleer santrale de onay çıktı. Mersin ve Sinop'ta gelinen son aşama nedir?

- 31 Aralık 2014'te düzenlenen ÇED raporunun durdurulması için yüzlerce kişi, örgüt ve meslek odasının açtığı iptal davası sürüyor. Dava şu an Mersin İdare Mahkemesi'nde görülüyor. Eğer durdurulma kararı çıkarsa yeni ÇED raporuna gerek var. Mahkeme Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan bilgi istiyor. İstenen bilgilerle ÇED'e olumlu rapor verenlerin hangi uzmanlıkları olduğu, halkın bilgilendirme toplantılarının yeterli yapıp yapılmadığı gibi sorular soruluyor. ÇED raporunda sahte imzalar da bulunuyor. Bunlar hakkında TMMOB gibi kurumlara soru sorularak süreç ilerliyor. Mahkeme ÇED sürecinin uygun işletilmediğine karar verirse iptal olacak ve yeni bir süreç başlayacak. 14 Nisan günü santralin kendisiyle ilgisi olmayan, tsunami ve deprem gibi durumlara karşı önleyici yapıların temeli atıldı. Geçen hafta ihalesi yapılan Akkuyu nükleer santralının arkasından temeli atılan bu tesis 22 milyon dolarlık bir proje ve yaklaşık 55 gün sonra yapılan seçimlerle hükümet değişebilecekken hemen temeli atılıyor. 12 Mayıs 2010 yılında Ruslarla ilk anlaşma yapılmıştı. Santralin bir reaktörünün bitmesi bekleniyordu. Toplamda 4 reaktörün 2016 gibi bitmesi planlanıyordu. Sinop'ta ise bu ay içinde meclisten santral yapımıyla ilgili sabaha karşı bir karar çıkardılar. Sinoplular da mücadele içinde.

- Türkiye'de geçtiğimiz günlerde daha önce görülmemiş bir elektrik kesintisi yaşandı. Bazı kesimler elektrik kesintilerinin çözümü için nükleer santrali öneriyor. Yeryüzündeki en büyük nükleer felaketlerden biri olan Fukuşima'da elektrik kesintisi sebebiyle yaşanmamış mıydı? Santrali kuranların buna ilişkin açıklamaları var mı?

- Elektrik kesintisi elektrik iletim hatlarında bir arıza sonucu oluşmuş, özelleşmiş bir elektrik santralının frekans düşmesiyle oluştuğu belirtiliyor. Domino etkisiyle tüm Türkiye'ye yansıdı. Bakan da bunun santral eksikliğinden kaynaklanmadığını söyledi. Tabii ki Fukuşima ile benzerliği var. Orada böylesi bir elektrik kesintisi sonucu felaket oluyor. Türkiye'de de nükleer santral olsaydı benzeri bir durum yaşanması kaçınılmazdı. Biliyoruz ki santral kazalarının çoğu insan ya da teknik hatalardan kaynaklı oluyor.

- Çeşitli ülkelerde en küçük aksaklıkların nükleer felaketlere kapı araladığına ilişkin örnekler var. Yanı sıra bir de nükleer atıklar sorunu var. Mersin'e kurulacak olan VVER-1200 model reaktörün şimdiki kadar hiç denenmediği belirtiliyor. Japonların Sinop'a kuracağı reaktör de aynı şekilde. Anlaşmalarda güvenlik yerine ticari kaygılar mı öne çıkıyor?

- Kesinlikle ticari kaygılar öne çıkıyor. Atıkların ne olacağı özellikle mahkeme sürecinde üzerinde durulan bir konu. Atıkların nerede depolanacağı belli

değil. Atıkların taşınıp taşınmayacağı ya da depolanıp depolanmayacağı belli olmayınca olası kazalarda sorumluluğun hangi ülkede, Rusya'da mı Türkiye'de mi olacağı belli değil.

- Yaşanabilecek kazalar dışında nükleer santrallerin faaliyetleri sırasında sürekli radyasyon yaydığı -aksi iddialar bulunursa da- belirtiliyor. Bunun hakkında bilgi verebilir misiniz? Radyasyon yayılıyorsa Mersinli emekçileri, çocukları, gelecek nesilleri neler bekliyor?

- Yaşanacak kazalar dışında da nükleer santrallerin sürekli radyasyon yaydığı bellidir. Nükleer santral olan yerlerde yapılan incelemelerde yakın evlerin çatılarından alınan toz örneklerinde radyoaktif madde bulunuyor. Yine bir başka örnek olarak santrale yakın yerlerde yaşayan çocukların süt dişleri incelenmiş, bunlarda stronsiyum adlı radyoaktif madde bulunduğu tespit edilmiştir. Bunlar da göstermektedir ki sürekli radyasyon yayımı söz konusudur. Bunun etkileri de kanser ve diğer hastalıkların artımıdır. Bu konuda en büyük çalışmalardan birinde 16 nükleer santralin 5 km çevresinde 5 yaş altı çocuklarda lösemi ve diğer kanser oranlarında artış olduğu kanıtlandı. Yine ABD'de de böylesi çalışmalar var.

Santrallerde kazalar olduğunda en çok etkilenen o santralin emekçileri olacaktır. Çernobil'de 800 bin santral temizlik işçisi doğrudan etkilendi. Kanser, ölüm vb. Doğal olarak nükleer santrallerden en yakındakiler en çok, sonra radyoaktif bulutların yayılmasıyla tüm dünya etkileniyor. Örneğin Çernobil'den yayılan bulutlar tüm dünyayı iki kez dolandı. Fukuşima'da yaşanan felaketten 4 yıl sonra Kanada sahillerinde radyoaktif maddeler tespit edildi.

- Nükleer santrallere karşı çıkanlar, 'Gelişmemizi istemiyorlar' gibi çarpıtmalarla karşı karşıya kalıyor. Yeryüzündeki tüm yaşamı tehdit eden nükleere karşı alternatif enerji politikaları neler olabilir?

- Bugün Ukrayna Çernobil'den sonra 29 yıl geçtiği halde bütçesinin %5'ini hala kazaların etkilerini tedavi için harcıyor. Bizim birinci politikamız enerji verimliliğidir. Oysa enerji ihtiyacı şişirilmiş, bunu ihtiyaç olarak gösteren bir ülkeyiz. Yaşam biçimini, doğru kentleşmeyi buna göre düzenleyerek enerji verimliliği elde edilebilir. Kapitalist yaşam tarzının tüketiciliği enerji kullanımını tetikliyor. Asıl mücadele kapitalizmle olmalıdır. İnsanlar uzun ve sağlıklı yaşayabilir. Kapitalizmle mücadele bu işin temel çözümdür. Konut yapımında, insanların doğaya teşvikiyle, akılcı kullanılan malzemelerle çözülebilir ama kimsenin işine gelmiyor. Onlar tüketimi teşvik ediyorlar. Enerjiyi oburca tüketmek zorunda kalıyoruz. İhtiyaç duyulan enerji yenilenebilir olmalıdır. RES'ler, güneş santralleri... Normalde işe yarayabilir ama bu da sermayenin yeni rant kapıları oluyor. Örneğin RES'ler (rüzgâr enerji santralleri) kuşların göç yolları üzerine yapılması ya da gürültü sorunu gibi insan ve doğaya uygun düşünülüyor. Sadece kâr düşünülüyor. Güneş santralleri gelişen bir teknoloji. Bunlardan da temiz enerji elde edilebilir ama ihtiyacımız kadar kullanmak kaydıyla.

- NKP uzun bir süredir bu ölüm projesine karşı mücadele ediyor. Emekçilerin nükleer karşıtı çalışmalarına ilgisi nasıl? Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Mersin Nükleer Karşıtı Platform 40 yıldır, santral lisansının verildiği 1976'dan bu yana mücadele ediyor. Platform süreç içinde gelişmiş. NKP içinde Mersin'deki sendikalar yer alıyor. Emekçiler NKP içinde çok etkinler. Bundan sonrası için; biz bu santrali yaptırmayacağız. Dünyada bu açıdan örnekleri var. İnşaat halinde kalan ya da yapımı bitirilmeden durdurulan pek çok nükleer santral var. Hem hukuksal, hem sokak hem de eğitim çalışmalarıyla mücadeleyi sürdürüyoruz.

Fabrikada ve beyaz perdede "grev"

K. Eham

Örgüt, işçi sınıfının her şeyidir. Kitle örgütleri olmaksızın, proletarya bir hiçtir. Örgütlenme, eylem birliğidir; akıllı müdahaledir.

Vladimir İlyiç Lenin, "Grev" filmi açılış cümlesi

İşçilerin tarihin seyrini değiştirdikleri şanlı Ekim Devrimi sonrası üretkenlerin yönetime geçtiği Sovyet Rusya'sında hayat artık üretkenlerden yana akmaya başladığında sanat da tam anlamıyla bir toplumsallaşma çizgisine girer. Artık tiyatrolar sokaklara inecek, fabrikalar ise sinemanın esas seti haline dönüşecektir. Hem yeni toplumun kuruluş ideallerine hizmet eden hem de sinema alanı için çok önemli teorik ve pratik sonuçlar ortaya çıkaran "Kino-Glaz"lar (Sinema-Göz) insanları sosyalizme çağıran haber-propaganda filmleri olarak ^[1] Sovyet sinemasının yapı taşlarını döşer.

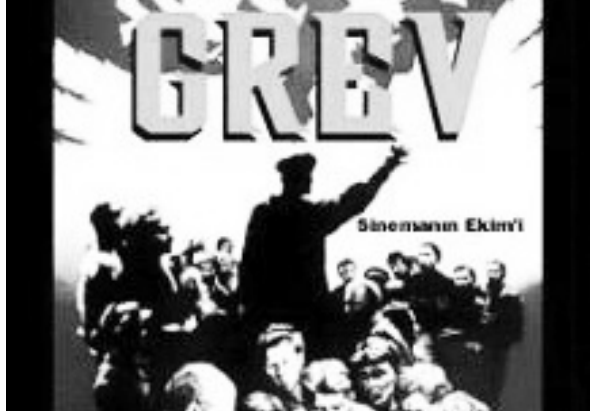
Sovyet yönetmen Sergey Eisenstein'ın künyeli ilk uzun metraj filmi "Grev" işte böyle bir başyapıt olma özelliği taşır. O yalnızca Eisenstein'ın yaratıcılığının temel niteliklerini barındırmakla kalmaz aynı zamanda dönemin tanıklığına dönüşen bir belgesel olma özelliğini taşır. Çarlık dönemi Rusya'sını, o karanlık Rusya'nın ezilen işçilerini, o işçilerin mücadele sürecini anlatır. Yani aslında bir öykü üzerine kurulmamıştır film, doğrudan gerçek olaylardan beslenir. Mekan fabrika, kahramanlar kitlelerdir. Adı kadar yalındır anlattığı, adı kadar sade, yani "Grev" in anlattığı grevdir yine!

Filmde klasik bir üretim alanında işçilerin çalışma koşullarını görürüz. Oldukça ağır ve kölece olan bu koşullar altında kan-ter içinde çalışan işçilerin tam karşısında ofisinde purosunu içip keyfine bakan hımbıl patron perdeye yansır. İşçi düşmanı burjuvazinin, Çarlık rejimi özelinde basit bir portresidir sunulan. Fabrikadaki sömürü durumu işçiler arasındaki küçük hoşnutsuzluklarla böylece sürüp giderken patron işbirlikçisi ustabaşı tarafından hırsızlık ile suçlanan Yakov adlı işçinin intiharı ile olayların seyri değişir. Yakov'un ölümü sabır sınırında çalışan işçiler için bardağı taşıran son damla olur... İşçiler temel haklarını almak üzere mücadele vermeye başlarlar. İşte "Grev" filminin esas anlattığı bu mücadele sürecinde her iki sınıfın da kılıçlarını çektiği bir arena olarak "grev" in gücüdür.

Sinemanın Ekim'i: Grev

Grev filminde işçilerin ortaya koydukları talepler şunlardır: 8 saat çalışma süresi, insanca muamele görmek, %30 ücret zammı... Talepler muhakkak çoğumuza tanıdık geldi. Çünkü film enternasyonal ölçüde işçi sınıfının taleplerini ve kazanımlarını doğrudan kendine konu edinmiştir. Bu taleplerin hepsi işçi sınıfının gerçek hayatta uğruna mücadele verdiği ve kazanmak uğruna nice bedeller ödediği taleplerdir.

Greve giden işçilere atlı polisler saldırırken bir önceki sekansta zevk ve sefa içinde işçilerin taleplerini aralarında görüşmekte olan sermayedarların meyve suyu sıkacağı ile meyvelerin suyunu çıkardığını izleriz. Filmde işçilerin katledildiği sahnenin hemen

sonrasında mezbahadaki hayvanların kesilmesini gösteren Eisenstein, patronların işçileri, aracı kolluk kuvvetleri tarafından nasıl da kurban ettiklerini kurguda metaforun (benzetmenin) gücünü kullanarak anlatır.

Kuramsal çalışmalarının temeline Marx'ı oturtmuş olan Eisenstein, Marx ve Lenin'in düşüncelerine olan sadakatini her zaman sürdürmüştür ve teorilerini Marx ve Lenin'in ortaya koydukları görüşler etrafında düzenlemiştir. ^[2] Eisenstein kitlelerin bilincini sanat yoluyla ileriye çekebilme misyonunu bir işçi grevini doğrudan kitlelere ulaştırma yoluyla başarır. Böyle bir yöntem de ancak işçi sınıfının kolektif çıkarlarını kendi sanatının çıkarlarıyla ortaklaştırmış bir kafanın ürünü olabilirdi zaten.

Grev hakkı, proletaryanın sanayi devrimi sonrası edinimlerinden biri olup sınıflar savaşımı tarihinin çetin mücadeleleri sonucu kazanılmıştır. Eisenstein'ın ilk uzun metrajlı filminde grevi konu alması, örgütlü ve sınıf bilinçli bir sanatçının devrimin bilincini aşlamak istediği kitlelere propagandayı sanat yoluyla taşımak istemesinin bir sonucudur. Çünkü tarihsel sınıf mücadeleleri, işçilerin kazanımları, işçi sınıfının birleşik-militan tavrı, üretimi durdurma pratiği ile sınıf bilincinin iktidara yöneltilmesi gibi sonuçları göz önünde bulundurulduğunda grev, işçi sınıfının tarihsel misyonunu ona anlatırken kullanılacak en güçlü propaganda aracıdır.

Bu filmle birlikte Sovyet Devrimi'nin işçi ve emekçi kitleleri sanatla topyekûn buluşturma amacı da kendini gerçekleştirmiş olur ve yığınlar sinemaya girerler. İzleyici olarak da değil yalnız, fakat filmin kahramanları olarak! Evet, grevin kahramanları nasıl ki o grevi var eden üretken ellerin sahibi işçilerse, Grev filminin kahramanları da elbette ki işçiler olur. Filmin giriş cümlesinin yukarıda alıntılıdığımız Lenin'in sözleri olması bir tesadüf değildir...

Grev filminde yönetmenimiz Eisenstein patron- işçi ve Çarlık-Sovyet arası uzlaşmaz çelişkileri perdeye oldukça katı bir şekilde aktarır. Yapıtlarını işçi sınıfı için işçi sınıfının yanında üretmiş bir yönetmen olarak filmlerinin içeriğine uygun kurgu teknikleri geliştirmiş bir dehadır aynı zamanda. Sınıf bilincini en kısa, en net, en dolaysız yollarla kitlelere aktarmanın peşine düşen Eisenstein propaganda da sanatın, sinemada ajitasyonun en başarılı örneklerinden birini Grev filmiyle verir. İçeriğinden daha devrimsel bir biçim yaratarak içerikteki üstünlüğü biçime yansıtmayı

başarır ve toplumsal sanatın içerik-biçim tartışmalarını nasıl aşabileceğinin örneklerinden birini yaratır.

Yeni Eisensteinlar, yeni grevler!

Grev, sanatını doğrudan işçi Sovyetleri'nin muazzam gücü ve ilerlemesinin bir parçası olarak ele alan bir yönetmenin eseri olarak bugün işçi sınıfı ile paylaşılmalı, onlara aktarılmalı, onlarla tartışılmalıdır. Çünkü Grev'de anlatılan, Karl Marx'ın ortaya koyduğu fikirler gibi işçi sınıfının hikâyesidir.

Metal işçilerinin bu senenin hemen başında içinden geçtiği çetin grev süreci ve grevin sermayedarlar ve yandaşları tarafından fiilen yasaklanması sınıflar savaşımı tarihinde grevin durduğu noktaya bir kez daha işaret ederken Eisenstein'ın 1925 tarihli filmi Grev'de verdiği mesajın bugün 2015'te hala güncelliğini koruduğunu görmekteyiz.

Kuşkusuz Eisenstein Greif'i, 15-16 Haziran'ı, Kavel'i, ve daha nicesini göremedi. Fakat Eisenstein'ın devrimci sınıf bilincini bileyen işçi sınıfının ve öncü partisinin devrimci mücadelesi dün Eisenstein'ı yaratan Sovyetler'de nasıl hayat bulduysa bugün de bir savaş alanı olan fabrikalarda tüm ateşle sürmektedir. O halde günümüz devrimci sinemasında yeni Eisensteinlar'ı yaratmak istiyorsak bunun yolu devrimci sanata ilham olacak yeni Greifler yaratmaktır.

Grevi ele alış ve işçi sınıfının mücadeleleri bakımından bir tarihsel belge olarak bireyin yerine toplumu, bireysel kahramanlar yerine kitleyi eksenine oturtan Grev filmi başta olmak üzere toplumsal dramı kendine konu edinen Eisenstein sineması üretimden gelen güçlerini hatırlatacak bir araç olarak işçi bölüklerine hiç tereddütsüz sunulmalıdır. Tarihsel savaşları boyunca iki sınıf için de en etkin araçlardan biri olan kültür ve sanat ayrı bir savaş alanı olarak görülmeli ve devrimci sınıfın sanatı silahının barutunu fabrikalardan almalıdır! Zira Eisenstein'ın Grev'inden çıkarılacak esaslı anlam şudur ki: Devrimci sanatın en özlü ifadesi kendisini devrimci işçi sınıfı ile kucaklaştığında bulur!

Kaynaklar:

- 1- Necla Algan, "Ve Ekim Devrimi Sovyet Sinemasını Doğurdu", Bianet Haber, Kasım 2010.
- 2- J. Dudley Andrew,, The Major Film Theories, Cambridge Üniversitesi. Yayınları, Londra, 1976.

“Bu yanıla emeğe saygı,
insana saygı
bu direnişe omuz vermeyi
gerektiriyor.
Sadece kendimiz için değil,
yaşamı köleleştirilmiş
milyonlarca işçi ve emekçinin
haklı davasını
savunmak için direniyoruz.”

HATİCE YÜREKLİ
TKİP Kurucu Üyesi
Ölüm Orucu Şehidi
22 Nisan 2001

**PARTİ VE DEVRİM
DAVASINDA YAŞIYOR!**